

CHRISTIAN JACQ

SETNA

YÜKSELİYOR

LANETLİ
MEZAR

nemesis
K İ T A P

ROMAN

SETNA YÜKSELİYOR: LANETLİ MEZAR

Setna Yükseliyor: Lanetli Mezar
Christian Jacq

Kitabın Özgün Adı: Les Enquêtes De Setna: La Tombe Maudite
Nemesis Kitap / Roman
No: 342
Yazan: Christian Jacq
Çeviren: Alkım Uraz
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzeltili: Leyla Yılmaz
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu
Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9809-95-5

© Christian Jacq
© Nemesis Kitap 2016
© XO Editions 2014

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Kasım 2016

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi
Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. İkitelli Org.San.
Bölg. Depozite İş Merk.
A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

SETNA YÜKSELİYOR: LANETLİ MEZAR

Christian Jacq

Çeviren: Alkım Uraz

1

Yaşlı adam, doğuştan ihtiyardı; aslına bakılırsa, doğduğu zamankinden kötü durumda da sayılmazdı. Kimilerinin ilk firavunun hükümdarlığı dönemine dayandığına inandığı köklü bir soyun mirasçısı olarak, bir gençlik iksirine sahipti: sevgili şarap. Sabahları uyanmak için meyveli sek bir beyaz, öğle yemeğinde keskin bir kırmızı, öğleden sonra hafif bir roze ve akşam yemeğinde bir Grand Cru. Doğa ile en üstün insan zekâsının evliliğinin meyvesi olan hayranlık uyandırıcı bu ürünler, vücuda insanın yaşamını sürdürülebilmesinin olmazsa olmazı nemi sağladığından, her derde devaydı.

İçindeki yangını su içerek söndürmeye çalışan kaç genç günden güne güçten düşmüştü oysa... Elbette bi-

rayı küçümsemek olmazdı, özellikle de sıcak mevsimlerde; ancak hiçbir şey şarabın yerini tutamazdı. Yaşlı adam, Mısır'ın ekonomik başkenti Memfis yakınlarındaki sahibi olduğu üzüm bağının işletmesini, çalışmalarını yakından takip ettiği iki uzmana emanet etmişti. Etiketlenmiş fiçılar, yağmacıların erişiminden uzak, sağlam kilitlerle donatılmış çift kapılı bir mahzende depolanmıştı. Elemanlarına ödeme yapmak zorunda olduğundan, yaşlı adam kendine çeşitli meslek teşkilatlarını barındıran geniş bir malikânede yaşayan saygın bir zenginin yanında bir idarecilik işi bulmuştu. Bu küçük dünyanın sürekli olarak denetlenmesi, en ufak gevşemede kaytarmaya hazır olan çalışanların hizaya getirilmesi gerekiyordu. Yaşlı adam başlarındayken, gençlik bildiğini okuyacak değildi!

İzinli olduğu bir ilkbahar günü, mahzenini kontrol etmiş, Mısır'ı fethetme sevdasındaki Hititleri püskürttüğü Kadeş Savaşı'nın ardından saygı duyulan bir kahramana dönüşen II. Ramses'in yeni hükümdar olduğu zamanlardan kalma birkaç yıllanmış fiçiyı açmıştı. Etkin bir idareyle yönetilmekte olan iki şehir, Aşağı ve Yukarı Mısır, topraklarında yaşayan herkes için faydalı bir refahın tadını çıkartıyordu.

Firavun, yeni başkent Pi-Ramses'i Delta'da, Suriye-Filistin sınırından pek de uzak olmayan kuşatma hattında kurmuş, fakat Kadeş'te kendisine zafer kazandıran gücü bahşeden Tanrı Amon'un şehri Teb, ya da diriliş sırrına vâkıf, ölümler âleminin yüce hükümdarı Osiris'in kutsal toprağı Abidos gibi görkemli eski yerleşim yerlerini güzelleştirmeyi de ihmal etmemiştir.

Kısaca, mümkün olabilecek en iyi dünyada, her şey

iyiye gidiyordu! Neredeyse her şey, belki tatlı beyaz şarabı biraz fazla kaçırmış olmasından kaynaklanan ağır baş ağrısı hariç. Yumuşak akşamüstü havasında gelişigüzel yürürken, yaşlı adam farkında olmadan ekili alanları çölden ayıran sınırı aşıvermişti.

Bir süre sonra bir kumulun eteğinde uyuyakaldı.

Gecenin serinliği onu tatlı uykusundan uyandırdığında, Gök-Tanrıça Nut'un ruhunu oluşturan binlerce yıldızı hayranlıkla seyretti. Vücudundaki tüm ağırlara rağmen, aniden bastıran kuvvetli bir rüzgârla yarı beline kadar kuma gömülmüş olmasa, yaşlı adam derin hülyalara dalmış olurdu. Bir yandan sövüp bir yandan kesik kesik öksürerek yattığı yerden doğruldu.

Birkaç saniye içinde gökyüzü şiddetli bir çarpışmaya hazırlanan karabulutlarla kaplandı. Yıldırımlar bulutları delip geçti, yer sarsılmaya başladı, kumulun tepesi çıkan kuvvetli rüzgârla dağılarak yayıldı.

Bu ne bir kâbustu ne de sıradan bir doğa olayı; çölün şeytanları kıyameti kopartmıştı. Yaşlı adam, fazla yaşama şansı olmadığının bilincinde, bir sığınak bulmak için burnunun dikine ilerledi. Bu kaotik manzarada yönünü kestirmekten âciz olduğu ve attığı her adımda sendelediği halde, güçlü yaradılışı devreye girdi ve korkusuna boyun eğmeyi reddetti.

Gerçi korkudan nefesi kesiliyordu ama buna rağmen, önündeki bir taş yığınının ayırt etmeyi başardı. Ele geçirdiği sivri bir çakmak taşıyla bir çukur kazdı ve bir kireçtaşı yığınının altına kıvrılarak kendini fırtınadan korumaya çalıştı. Ne acı son, boğazı kupkuru, sevgili mahzeninden bu kadar uzakta! Bu isyankâr düşünceyle çileden çıktı ve sonuna kadar dayanmaya karar verdi.

Kargaşa sona erdi.

Dondurucu rüzgârla iliklerine kadar titredi. Yaşlı adam, acılar içinde, küçük taşlardan oluşan kefeninden sıyrılarak etrafına bakındı. Dar geçitlerle birbirinden ayrılan yeni kumullar, topraklarından sökülmiş bitkiler, çöl tilkisi ve kemirgen ölüleri... Ve orada, ileride bir insan silueti!

Yaşlı adam bağırmalı, el kol hareketleri yapmalı, sağ kalmış bu diğer felaket mağduruna doğru alabilirdi; fakat içinden gelen garip bir his ona kıpırdamamasını, yerinde hareketsiz kalıp gözlemesini söyledi.

Yüce güçler onu esirgemişti.

Büyük bir hançerle silahlanmış adam, etrafını dikkatle kontrol ettikten sonra yoldaşlarına, yolun serbest olduğunu işaret etti.

Belli ki fırtınaya direnmeyi başarmış, bir mezardan çıkıyorlardı!

Bu mezar, yolunu şaşırmış gezginler için bir sığınak mı, yoksa... yağmacı bir çetenin hedefi miydi? Yaşlı adam hemen sıvışmalıydı fakat merakı baskın geldi.

Kötücül adamların yüzleri, sadece gözlerini açıkta bırakan kaba kumaşlarla örtülüydü, yüz çizgilerini ayırt etmek mümkün değildi. Uzun tunikler giymiş yoldaşları, elinde hançer olan adamın etrafını sardılar.

Hançerli adam, kalın bulutları delmek istercesine silahını gökyüzüne kaldırdı.

Ardı arkası gelmeyen bir şimşek gökteki bulutları yardı ve grubun sadece birkaç adım uzağına, sıvı bir ateş topu gibi yıldırım düştü. Ateş, kumda kaybolma-

dan hemen önce, doğaüstü bir hızla adamın etrafına bir daire çizdi.

En ufak bir şüpheye yer yoktu; hançerli adam en kötüsünden bir kara büyücüydü. Elementleri yönetiyor, fırtına başlatıyor, yıldırım ve fırtına tanrısı Seth'in gücünü elinde tutuyordu.

Korkudan adeta taşlaşan yaşlı adam, artık son saatinin geldiğinden emindi. Büyücü bir an sonra oradaki varlığını fark edecek, onu yok etmek için olduğu yere mihlayacaktı.

Büyücü, müritlerinin içinde hapis kaldığı ateş çemberinden çıkarak mezarın içine daldı.

Kendini yoklayan yaşlı adam, hâlâ hayatta olduğunu şaşırarak fark etti. Bu kez gerçekten ortadan kaybolmalıydı! Çok fazla şey görmüştü ve boğazı gitgide daha çok kuruyordu.

Fakat titremelerle sarsılan bacakları ona itaat etmedi. Bu zafiyet işine yaramıştı, çünkü büyücü, elinde kırmızı tül bir kumaşa sarılı uzun ve büyük bir obje taşıyarak gömütten çıkıyordu. Ağır adımlarla ilerleyerek, objeyi çemberin ortasına yerleştirdi.

Ve pes, buyurgan sesi öyle bir yankılandı ki, yaşlı adam elinde olmadan ürperdi.

“İşte hazinelerin hazinesi, yaşamın ve ölümün sırrı.”

Tülü çekerek açtı.

Ortaya, sağlam bir kaide üzerine oturtulmuş, dik-dörtgen şeklinde, orta bölümü hafifçe şişkin, ağzı taştan kalın bir tıpayla kapatılmış bir vazo çıktı.

Hırsızlardan biri, kendine hâkim olamayarak bu paha biçilmez objeye yaklaştı. Tıpayı çıkartırken, gözleri,

kollarını kavuşturmuş durmakta olan büyücüye kenetlenmişti.

Eli taş a henüz değmişti ki, vazodan çıkan turuncumsu bir duman, saygısız tecavüzcüsünün etrafını sardı. Adam şaşkınlıkla, geriye doğru bir adım attı; güçlkle soluyor, sudan çıkmış balık gibi ağzını havaya açıyordu. Bir an sonra nefessiz, olduğı yere düşüverdi.

Büyücü, hazineyi yeniden kırmızı kumaşla örttü.

“En yüce sırrı saklayan mühürlü vazoyu¹ gözlerinizle gördünüz,” dedi suç ortaklarına. “Onun sırrına vâkıf olan, gerçek gücü elinde tutandır. Ve siz, küçük haydut çetesi, hiç de hak etmediğiniz bir ayrıcalığa sahip oldunuz, bu yüzden hepiniz yok olmalısınız. Lanetli türbe-ye ulaşma yolunda önüme çıkan engelleri kaldırdınız, artık göreviniz tamamlandı, size daha fazla ihtiyacım yok.”

İriyari bir haydut isyan edecek oldu.

Büyücü, vazoyu aldı ve çevirdi.

Turuncumsu duman, şaşırtıcı bir hızla yayılarak büyücünün müritlerini bir anda boğdu. Adamların derileri kuruyup dökülürken attıkları acı dolu çığlıklar çölün sessizliğini yırttı.

Ortada cesetlerden neredeyse hiç iz kalmadığını gören, en yüce sırrı saklayan vazunun hâlihazırdaki sahibi kara büyücü, Orient yönünde giderek oradan uzaklaştı. Şafak güneşi, sonunda bulutların arasından sızmaya başlamıştı.

Temkini elden bırakmayan yaşlı adam, yerinden doğrulmadan önce uzunca bir süre daha bekledi. Ba-

¹ Hiyeroglif dilinde “Khetemet”.

cakları titreyerek katliam alanından geçerken kendi kendine tüm bunların bir kâbus olduğunu düşünüyordu. Oysa yanarak toz haline gelmiş insan kemiği kalıntıları bunun aksini ispatlıyordu. Bir karar verdi: Bu akıl almaz faciadan kimseye, hiç kimseye bahsetmeyecekti.

Susuzluktan dili damağına yapışmış olan yaşlı adam yaşayanların ve medeniyetin yolunu tuttu.

Resim 1: Mühürlü Vazo, hazinelerin hazinesi,
Graal'ın atası. (Lahit yazılarından)

Resim 2: Kara büyücü, suç ortaklarından kurtuluyor.
(Champollion'dan)

2

Nubye' ye bastırın sıcağı rağmen, General Ramesu yerinde duramıyordu. Mısır'ın başkentine giden yolda bir karavana saldırma cesareti göstermiş olan isyancıların mesken tuttuğı kasabaya saldırmak için sabırsızlanıyordu. Büyük Ramses'in, otoritesine bu şekilde meydan okunmasına tepkisi gecikmemiştii. En ufak başıbozukluğa tahammülü olmayan firavun, hiç vakit kaybetmeden Nubye'de bozulan huzuru yeniden sağlamak ve her türlü olası ayaklanma eğilimini sıcağı sıcağına engellemek için bir ordunun başına geçti.

Başkomutan, kral ile Nefertari lehine ayak altından çekilmiş olmasına karşın, kralın İki Mısır'a egemen yüce eşi sıfatıyla sarayda kalarak kraliyetin tüm ayrıcalıklarından yararlanmaya devam etmekte olan ilk aşkı Güzel İset'in oğluydu. Ramesu, ne kadar yürekli

olduğunu ispat etmek için karşısına çıkan hiçbir fırsatı kaçırmazdı ve büyük yankılar uyandıran bu cesaret gösterileri sonunda, savaş arabaları ve piyadelerden oluşan her an sevke hazır birliklere kumanda etmeye hak kazanmıştı.

Genç yaşma rağmen, kıdemli askerler dahi gözünü budaktan sakınmayan, kendini görevine adanmış bu adamın askerî kariyerine saygı duyuyordu. Hükümdarlığının beşinci yılında Hititleri püskürterek topraklarında kalıcı bir barış inşa eden yüce Ramses'in yanlarındaki varlığı, bölgeye sevk edilen askerler için özel bir onur vesilesiydi. Birliklerini zafere taşıyacağından bir an bile şüphe etmedikleri hükümdarlarının emirlerini bekliyorlardı; bu güven, popüler bir şarkıya ilham olmamış mıydı: "Firavun güneşin ışık yaydığı gibi aydınlık saçar, su ve hava gibi hayat verir, onu seveceğiz ve ona, babasına, İki Mısır'ın annesine, iki kıyının ışığına saygı duyacağız."

Ramses rakiplerini küçümsemiyordu. Fakat elbette herhangi bir sınırı rahatlıkla düşürme kapasitesine sahip, tanrılar Ra, Amon, Ptah ve Seth'in mutlak koruması altında bulunan 20.000 civarı adamdan ve 600 savaş arabasından oluşan dört bölüğün tamamını harekete geçirmiş değildi. Her türlü takviyeden mahrum bir kasabaya sığınmış birkaç yüz Nubye'li haydutu alt etmek için bin kadar deneyimli asker yeterdi.

Ramses'le karşılaşan herkes, onun bu yüce mevkiye nasıl geldiğini ânında anlardı. Doğal otoritesi saygı ve güven uyandırıyor; insanların kayıtsız şartsız önünde diz çökmesi için sadece bir an görünmesi yeterliydi.

Ramesu sabırsızlığını dizginlemeye çalıştı, biliyor-

du ki babası doğru anda en isabetli kararı verecekti, onu sıkboğaz etmenin bir anlamı yoktu. Hayatı boyunca tek bir an bile, başarısızlıkla karşılaşmamıştı.

“Ne zaman saldıracağız?” diye sordu 20’li yaşlarında gülbüz ve neşeli bir genç olan Çed.

Sadakatini defalarca kanıtlamış, daima en ön saflarda yüreğiyle savaşan seçkin bir okçuydu.

“Kralın emirlerini bekliyoruz.”

“Asileri kuşattık,” diye hatırlattı Çed, “gidip onları yakalayalım.”

“Sabırlı ol,” diye öğütledi beriki, “Ramses’in görüşü bizimkinden çok daha keskindir.”

Israrından vazgeçen okçu, yeniden karşı tarafın hareketlerini gözlemlediği tepedeki yerini aldı. Bazı subaylara göre fazla önde tek başına duruyordu ama kötü bir sürprizle karşılaşıldığı an müdahaleye hazırды.

Ramesu, gözü bir palmyenin altında elindeki papirüsü okumakta olan küçük kardeşi Setna’ya² ilişkin gülümsedi. İşte savaşmak için doğmamış bir adam! Ağabeyi onu daha önce de savaş meydanlarına getirmişti getirmesine ama Güzel İset’in ikinci oğlu okuyup yazmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Üstün yetenekleri olduğu herkesçe kabul gören bu oğlanın tek hırısı, bilgi birikimini artırmak ve geleneklerin koruyucusu ve eski imparatorluğun başkenti Memfis’in Tanrısı Ptah’ın hizmetinde bir din adamı olmaktı.

Kendisi de kraliyet kâtibi olan Ramesu kardeşinin bu tutkusunu hiç paylaşmıyordu; dünya hareket halindeydi, Mısır herkes için çok iştah açıcı bir avdı, refahı

² Prens Khamweset, “Teb’de aydınlıklar içinde belirdi.” Setna adıyla Mısır romantik edebiyatında bir kahraman oldu.

ve güvenliği korumanın tek yolu, güçlü bir ordudan geçiyordu.

Tanrıların koruyucu gücünün önemi inkâr edilemezdi ama düşmanlara karşı etkili koruma dualarını okumakla görevli pek çok tapmak ve din adamı vardı zaten, bir kraliyet vârisinin hayattaki amacı bununla sınırlı olamazdı.

Tabansız biri olmamakla beraber, Setna şiddetin her türlüşünden nefret ediyordu. Daha başlar başlamaz eğitimcilerinden daha bilgili olduğunu kanıtladığı saray okulunda çeşitli kıskançlık ve eleştirilere maruz kalmış, buna rağmen asla en ufak öfke belirtisi göstermemişti. Nicelerinin disiplini ve ciddiyetiyle gözünü korkutan Memfis Tapmağı Hayat Okulu'nun üstatlarının müdahalesine kadar, öğretmenleri onun yolunu izlemek zorunda kalmıştı. Edindiği bilgilerin engin nicelik ve üstün niteliklerinden gözleri kamaşan Setna, bu ayrıcalığı hak ettiğini ispat etmek için gece gündüz çalışıyordu.

“Yine mi okuyorsun!” diye serzenişte bulundu Ramesu. Setna başını kaldırdı.

“Bu papirüs, Nubye'nin doğal zenginlikleri üzerine,” diye belirtti. “Kral buraya birçok tapmak yaptıarak müreffeh bir ekonomi sağlamak niyetinde, bununla ilgili detaylı bir araştırma istiyor.”

Ramesu şaşkınlığını gizlemedi. Yüce Ramses her tür rekabeti kendisinin ve ülkesinin yararına kullanmayı biliyordu. Büyük oğlu, ona bir kez daha hayranlık duydu.

“Peki nasıl bir sonuca vardın Setna?”

“Başta etkili bir yönetici getirmek ve barışın devamlılığını sağlamak kaydıyla, majestelerinin planları gerçekleşecektir.”

“Bir haydut çetesi bu barışı tehdit ediyor! Onları yok etmek ve Nubyeliler’in isyan heveslerini kırmak zorundayız.”

“Onları sağduyuya davet etmek için konuşamaz mıyız?”

“Hayal kuruyorsun kardeşim! Karşımızda yola gelmesi mümkün olmayan katiller ve çapulcular var. Şunu unutma: Kötülerle pazarlık yapılmaz.”

Setna başını salladı.

“Okumanı böldüğüm için kusura bakma ama artçı birlikleri yönetmek için sana ihtiyacım var. Korkma, hiçbir tehlikeye atılmayacaksın.”

Setna ağabeyinin alaylarına alışkındı, ona gücenmiyordu. Ramses’in güçlü ordusu ve firavunun cesareti olmasa Hititler Mısır’ı ele geçirmiş, tüm tapınakları yıkmış olurlardı; tehlikenin hâlâ devam ettiğinin bilincinde olan genç kâtip, Ramesu ve gözü pek çocukluk arkadaşı Çed gibi askerlerin varlığına minnet duyuyordu. Onlar, İki Mısır’ın güvenliğini temin ederek tanrıların mirasını koruyor ve atalarından kalma bu değerli medeniyetin devamlılığını sağlıyorlardı.

Setna, papirüsü kıvrarak beyaz deriden yapılmış seyahat çantasının içine koydu. Ardından, kendisini özenle kurulmuş çadırlardan oluşan kampın içinden geçiren General Ramesu’yu takip etti. Kampta katı temizlik kuralları uygulanıyor ve çok iyi besleniyorlardı. Memfis’ten gelmiş olan cerrah, doktor ve hemşirelerden oluşan sağlık ekibi birliklere güven veriyordu. Nubye’liler ilkel savaşçılardı, sayıca daha fazla ve daha iyi silahlanmış olan Ramses’in adamları, postlarını pahalıya satmaya kararlı asilerle çarpışacaklardı. Yine

de kayıplar olması kaçınılmazdı, yaklaşan saldırı tehlikesi sınırları geriyordu.

Ramesu kıdemli artçıları toplayarak onlara yeni kumandanları Setna'yı takdim etti. "Tabur komutanı" sıfatıyla nöbet turlarını denetleyecekti. Piyadeler kendi alışkanlıklarını kolaylıkla kabul ettirebileceklerini düşündükleri bu zararsız çocuğun gelişinden şaşkın, gülmek için kendilerini zor tuttular. Ramesu da kendi adına küçük kardeşine bu oyunu oynamaktan memnundu! Bu inceliksiz adamlarla bir arada olmak kardeşini olgunlaştıracaktı.

"Saldırı ne zaman?" diye sordu kıdemli askerlerden biri.

"Güneş batarken savaş konseyi toplanacak ve majesteleri bize stratejisini açıklayacak."

Setna'yı yeni göreviyle baş başa bırakan general uzaklaştı.

"Güzel," dedi kızıl saçlı bir asker, "haydi bir şeyler yiyelim. Bugün, daha sabah yakalanmış taze balık var."

"Bir dakika," diye araya girdi Setna.

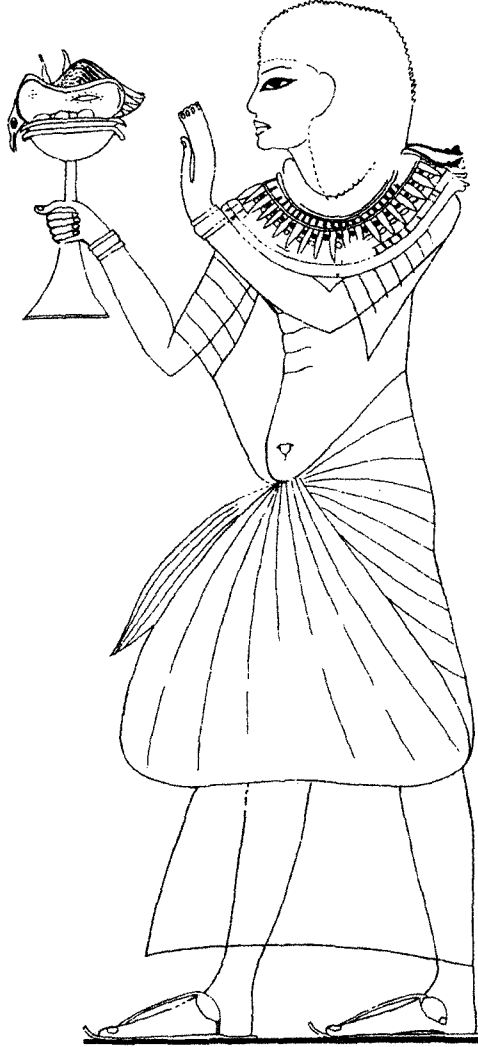
Kızıl ve arkadaşları durakladılar.

"Karnımız acıktı komutanım... ve..."

"Önceliğimiz savunma tertibatımızı güçlendirmek ve görev dağılımınızı yapmak."

Sesi durağan ama katıydı.

Kıdemliler genç adama başka bir gözle baktı. Sonuçta çocuk Ramses'in oğluydu; emirlerine, tartışmadan itaat etmek gerekirdi.

Resim 3: Prens Setna tanrılara bağışta bulunuyor.
(Nefer-Hotep'in mezarından)

3

Uzun bir seyahatin ardından laboratuvarına dönen büyüücü, ilk iş olarak karanlık güçlere eşek kanı sundu, ardından tam bir gözü temsilen bir muska yaktı. Böylelikle çölün yıkıcı gücünden yararlanmaya devam edecek ve herhangi birinin sırrını keşfetmesini engellemiş olacaktı.

Olağanüstü başarısının tadını çıkartırken, bu kadar büyük bir girişimi bu derece iyi idare edebilmiş olmasına kendi de şaşıtı. Aklını yitirmişe benzeyen yaşlı bir Ptah hizmetkârının boşboğazlığı yüzünden kutsal vazoun varlığından haberdar olur olmaz, onu ele geçirmeyi kafasına koymuştu.

Başlangıçta yaptığı uzun araştırmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Muazzam güçlerle donatılmış, hayatın ve ölümün sırrına vâkıf bu kutsal vazo, bir hayalden

başka bir şey değildi! Cesareti kırılan büyücü, bu hayalî hazineyi unutmaya karar vermişti.

Fakat o sırada aklını karıştıran şaşırtıcı bir olay meydana geldi. İblisler, orayı korumakla görevli askerlere saldırarak Memfis'in geniş nekropolündeki bir mezardan kaçmışlardı; Ramses bu tehlikeyi savmak için, oraya vakit kaybetmeden bir grup sihirbaz göndermişti. Bu başarılı operasyon bir devlet sırrıydı! Büyücü, saraydaki sayısız ilişkisini kullanarak, Kötü'yü alt edenlerin isimlerine ulaştı. Bunlardan yabancı kadınlara pek düşkün birini tuzığa düşürmek hiç de zor olmadı.

Büyücü, Suriyeli kadını boğmadan, âşığını bağlayıp sorularına detaylı cevaplar almak için işkence etmeden önce, iyi niyet göstergesi olarak kurbanının biraz zevk almasına izin verdi.

Evet, kutsal vazo gerçekten vardı ve tüm hazinelerin en değerlisiydi!

Uzmanların önerisi üzerine Ramses, vazonun, hayaletler tarafından korunduğundan lanetli olduğuna inanılan bir mezarın dibine saklanması emrini vermişti. Her gün, silahlı muhafızların eşlik ettiği bir sihirbaz bölgeyi denetliyordu.

Ve sonunda Kara Büyücü'nün vazoyu zaman kaybetmeden ele geçirmesini sağlayan fırsatı yaratan dram gerçekleşmişti. Sarayın bilgeleri hazineyi saklamak için seçecekleri yeni, güvenli yer konusunda hâlâ tereddütleyken, uzun zamandır yanında çalıştırdığı hırsız çetesini toplayarak göklerin gazabını uyandırmış ve lanetli türbeyi kuşatmıştı.

Başarıya ulaşma şansı çok düşüktü. Mezarda kaç tane iblis bulunuyordu, kendisine zarar vermelerine

fırsat vermeden doğru formüllerini kullanacak kadar zamanı olacak mıydı?

Cüreti ve şanslı güçlerini birleştirmişti. Kutsal vazoyu ele geçirdiği sırada, büyücü kısa bir an tereddüt etti: elleri ve ruhu yanmayacak mıydı? Neyse ki kraliyet mirası Hayat Evi'nden çıkma rahatlatıcı sözleri mırıldanarak kutsal kalıntılar kutusunun gizemli güçlerini alt etmeyi başarmıştı.

Geriye sadece bu hırsızlığın şahitlerini ortadan kaldırmak kalmıştı. Neden mühürlü vazonun güçlerini kullanmasını ki? Etkileyici sonuçlar! Birkaç saniye içinde, turuncumsu dumanlar bu başıbozuk çeteyi ortadan kaldırmıştı.

Bu mucizenin tek sahibi oydu; o, hazinenin saklandığı yeri tek bilendi, ulaşılmazdı; o, firavunun kendisinden bile daha güçlüydü!

Kendi kendini övmeyi bir kenara bıraktı; en yüce silaha sahip olmak ona hemen bir zafer kazandıracak değildi. Ramses'in imparatorluğu güçlüydü ve kral defalarca yiğitliğini ispat etmişti. Onu düşürmek ve Kötü'nün hükümdarlığını tesis etmek için hükümdarın kaçamayacağı devasa bir örümcek ağı dokumak gerekliydi. Büyücü, ancak yeterince sabırlı olur ve etkili müttefikler seçerse zafere koşabilirdi.

Aslında ona epey zaman kazandıracak bir başka ihtimal de vardı: Ramses'in Nubye seferi sırasında ölmesi. Bu pek gerçekçi bir ihtimal değildi, ama kim bilir, firavun da bir dikkatsizlik yapamaz mıydı?

Casus, son derece önemli bir bilgiyi elde etmek için hayatını tehlikeye atmıştı: Ramses, başkumandanı ve tüm üst düzey subayları, hükümdarın geniş çadırında toplanmıştı. Firavun hiç şüphesiz, asilerin sığındığı kasabaya saldırı emri verecekti.

Şefleri, belirgin kaslara sahip ellilerinde bir adam, alkol ve hurmayla dolu kupasını boşalttı. Sonucu belli edecek olan son çatışma sırasında, korkusunu azaltmaya yardımı olacaktı bu içecek.

“Tüm adamlar içsin!” diye emretti. “Bu kez zafer bizim elimizde.”

“Bir planın var mı?” diye sordu beyaz keçisakallı, yaşlıca bir adam olan danışmanı.

“Saldırı!”

“Ramses’in ordusuna saldırmak mı? Bizi ezip geçerler!”

“Casusumuzun kuma çizdiği plana bir bak, iki zayıf nokta gösteriyor. İlki, artçılar: adamlarımızın büyük kısmı, onları katlederek düşmanı paniğe sürükleyecekler. İkincisi, kraliyet çadırının savunması, etrafında az sayıda asker var. Ben ve en iyi savaşçılarım, çıkacak karışıklıktan yararlanarak onları ortadan kaldıracak ve Ramses’i öldüreceğiz. Firavunun cesedini gördükleri zaman, ordu bozguna uğrayacak! Kaçanları yakalayıp öldüreceğiz, birlikler bize boyun eğecek ve Nubye’nin kontrolünü yeniden ele geçireceğiz!”

İhtiyar, olasılıkları düşündü; aslına bakılırsa bu strateji hiç de saçma değildi ve sürpriz faktörü belirleyici olacaktı.

“Kaybedecek tek bir saniye bile yok. Saldırıyoruz!”

Güneş batarken, Nil canlı kırmızıdan koyu maviye uzanan bir renk yelpazesine bürünmüştü; havada, hoş bir gölge sağlayan palmyelerin dallarını hafif hafif sallayan yumuşak bir esinti vardı. Nöbet değişiminden önce ferahlatıcı bir bira içme vaktiydi.

Setna bu vahşi bölgeye, bu sade güzelliğe alışmaya başlamıştı; nehrin çöl ile amansız savaşını, palmyelerin parlak yeşilini, kumların koyu sarısını, pelikan ve ibislerin uçuşunu hayranlık uyandırıcı buluyordu. Ani bir huzursuzluk, akşamın sükûnetini bozdu. Boğazı düğümlenen genç adam, tehlikeyi hissetti.

“Kalkın!” diye emretti bir anda ne olduğunu anlayamayan adamlarına.

Silahın ucu, ânında etrafı misillemeye hazır askerlerle sarılan Ramses’in oğlunun şakağını sıyırdı. Tabur komutanının aldığı önlemler sayesinde alarm çok hızlı yayıldı ve düzinelerce piyade, artçılara destek verdi.

Bu tip saldırılara alışkın kıdemli askerler, rakibin gazabına rağmen, avantajı ele geçirmekte gecikmediler. Kalın koruyucu kalkanları, hedefini şaşırmayan mızrakları ile Nubyeliler’in yenilmesine sebep oldular.

“Setna hepimizin hayatını kurtardı,” diye itiraf etti kızıl.

Çed, Nil’e bakan kasabanın doğu tarafındaki hareketlenmeyi fark ettiğinde enikonu uyukluyordu; Nubye-

liler, artan alacakaranlıktan yararlanarak Mısır kampının etrafını sarmaya ve arkadan saldırmaya niyetleniyorlardı. Seçkin okçu hemen müdahale etmedi; çünkü aynı anda gördüğü daha küçük bir birlik, farklı bir yol izliyordu.

Çed, adamların ne yapmak istediklerini anlamakta gecikmedi; tüm bu saldırının gerçek hedefini, kralın çadırına yapılacak saldırıyı maskelemek için düzenlenmiş ustaca bir manevrayla karşı karşıyaydılar. Ağır kayıplar vermeleri halinde, bu haydutlar hedeflerine ulaşmayı başarabilirlerdi.

En öndeki aşırı heyecanlı adam, muhtemelen şeffelirdi. Şimdiden bir korumayı etkisiz hale getirmişti! Bu hareket, coşkulu çığlıklarla karşılandı; sarhoş yoldaşları çarpışmaktan korkmuyorlardı.

Çadırın yolu açılmıştı...

Çed hızla daha iyi bir pozisyon aldı, yayını gerdi ve attı.

Oku, bir başka korumayı yere sermekte olan Nubyeliler'in şefini deldi geçti; şaşkınlıkla oldukları yerde kalan yoldaşlarının etrafı bir anda bölgeden olmayan, intikam peşindeki piyadelerce sarıldı.

Bu ağa takılmamayı tek başaran, beyaz keçisakallı ihtiyar oldu. Bir hançerle silahlanmış halde, çadırın kapısına kadar ulaşmayı başardı; fakat orada, dehşet içinde donakaldı. Ramses'in aslanı, Kadeş Savaşı'ndaki güvenilir müttefiki Katil, içeri girmesini engelliyordu.

Son asinin de kaçacak vakti olmadı.

Nubyeliler'den bir tek kurtulan bile olmamıştı, buna karşın Mısır Ordusu'ndan sadece üç ölü ve on yaralı vardı. Ramses'in ezici zaferini haber alan kabile şefleri, kesin bağlılıklarının ifadesi olarak hükümdara leopar derileri ve tavus kuşu tüyleri armağan ettiler. Kral da onlara, bölgenin ekonomik gelişmesini beraberinde getirecek pek çok tapınak yapılacağını müjdeledi.

Çed ödüllendirilmiş, büyük bir servete kavuşmuştu; bundan böyle "Kurtarıcı Çed" adıyla anılacaktı. Cesareti kıdemli askerlerin takdirini kazanan Setna'ya ise ağabeyi General Ramesu'nun belirgin rahatsızlığına rağmen, parlak bir askerî kariyerin yolu açılmıştı.

4

Setna, Memfis'teki bürosunun, odayı mükemmel bir şekilde aydınlatarak kendisine geceleri de çalışma imkânı sağlayan beş lambasını yaktı. Lambalar, kare bir deliğin içine oturtulmuş yarım ay şeklinde ağır kireçtaşından kaideler üzerinde, deliğin içine yerleştirilmiş papirüsü andıran küçük akasya kolonlardan oluşuyordu. Bombeli tepelerinde, içlerinde kükürtlü fitiller bulunan birer yağ lambasını tutan üçer sütun bulunuyordu. Genellikle keneotundan elde edilen kaliteli yağ ve sütunların düzenli olarak temizlenmesi sayesinde lambalardan neredeyse hiç duman çıkmıyordu.

Gitgide zorlaşan sınavlarda gösterdiği üstün başarılar sayesinde Setna, Memfis Tapınağı'na bitişik Hayat Evi'nin içindeki bu odayı kullanmaya hak kazanmıştı.

Memfis, eski imparatorluğun devasa piramitler ve daha nice başyapıtla ünlenen başkenti! Memfis, “Kellam”la dünyanın yaratıcısı, zanaatkârların koruyucusu Tanrı Ptah’ın şehri. Setna’nın hayali, onun mezarını bekleyen keşişlerden biri, eski geleneklerin ve zamanın başından beri gelen sırların koruyucusu olmaktadır.

Babasına göz kamaştırıcı güzellikteki yeni başkent Pi-Ramses yerine Memfis’i tercih ettiğini nasıl itiraf etmeliydi? İkinci hayali ise kralı, eski binalarda kapsamlı bir restorasyon programına başlamaya ikna ederek onları eski görkemlerine kavuşturmaktı. Fakat Ramses’in önceliği, en önemli devlet teşkilatlarını barındıran kendi “Turkuvaz Şehri”nde ve gelecekte Nubye’de yapılmasını planladığı şantiyelerdeydi.

Orada, Büyük Güney’de, Setna ölümü görmüştü. Ne cesetleri, ne ıstırap dolu çığlıkları, ne yaralıların çektiği acıları unutmaması mümkündü. Elbette bu çarpışma Nubye’nin geleceğini inşa etmek için kaçınılmazdı; üstelik Mısır’ın güvenliğini sağlamak için daimi yetkin bir orduya ihtiyaç olduğunu yadsımıyordu. Bununla birlikte, düşmana karşı tutumundan dolayı kayda değer bir şöhrete ulaştığı askerlik kariyerinde zerre kadar gözü yoktu.

Acaba Ramses onu anlar mıydı, yoksa bir bölüğün kumandasını emrine verip boyun eğmeye mi zorlardı? Ne de olsa oğul, babasına karşı çıkamazdı.

Kütüphanesinin görüntüsü endişelerini gidermeye yetti. Raflar üzerinde özenle sınıflandırılmış papirüsler, nesilden nesle aktarılan kutsal metinleri barındırıyordu.

Taş mimarisinin ve Sakkara’nın kademeli piramidinin yaratıcısı Imphotep’in öğretisi vardı, kâtibin duru-

munu öven mizahçı Khéty'nin “Esnaf Üzerine Hiciv”i, Sinouhé'nin hikâyesi, kraliyet tacına ithafen yazılmış ilahiler, firavunların seleflerine tavsiyeleri ve daha nice mucizevi eserler...

Setna çocukken nasıl içi içine sığmadığını hatırladı, dik başlı bir tay gibi bu hazinelere ulaşmak için sabırsızlanıyordu. İlk eğitmeninin sırtına aşk ettiği sopa ona dikkatle dinlemeyi öğretmiş ve sonunda Ptah-Hotep'in deyişlerinin değerini kavramıştı:

*Büyük sözü dinlemeyen cahil kişi,
hiçbir şeyi başaramaz.
Bilgiyle cehaleti bir tutar,
Tiksindirici her davranışı yapar
Ve insanlar her gün ona karşı öfke duyar
Çarpık konuşmalardan beslenerek
Öldürücü olanla yaşar.
Soylular onu bu özelliğiyle tanırırlar,
Yani: her gün yaşayan bir ölü.
Eğer dinleme eylemi, dinleyen kişinin içine işlemiş-
se, dinleyen kişi anlayan kişi olur. İyi dinlendiğin-
de, söz hizmetkârdır. Tanrı'nın sevdiği kulu, sözü iyi
anlayandır. Tanrı anlamayan kulundan nefret eder.
Dinlemek her şeyden iyidir ve insanı mutlak aşka
ulaştırır.*

Setna bu öğretiyi iyice sindirmişti ve genç yaşma rağmen bunun gereğini yapmaya niyetliydi. Hayallerini gerçekleştirmek için yapmak zorunda olduğu da bu

değil miydi? İlk ödevi, üstatlarına itaat etmektir: ve bu gece, kâtip okuluna ithaf edilmiş *Bilgelik* metinlerinin birinden bir alıntıyı kopyalamalıydı.

Yazmaya başlamadan önce, bu sanat dalıyla uğraşma onuruna erişenlerin koruyucusu Imhotep'e şükranlarını sunmalıydı. Yüce üstadın anısını canlı tutmak için, paletine adak olarak birkaç damla su damlattı. Ardından, daha önce kullanılmış orta kalite bir papirüs seçti, bu görev için yeterli olacaktı. Öğrenciler kireçtaşı kırıkları ya da odun parçalarıyla idare ediyorlardı, bir kâtip elinin ustalığına sahip olmak uzun seneler çalışmayı gerektirirdi.

Genç adam, bir palmiye yaprağının üzerinde durmakta olan tek sütun formundaki fırça kutusundan, saz liflerinden yapılmış ince uçlu bir kalem kamışı çıkarttı. Zarif ve kusursuz yazısıyla Ptah-Hotep'in dinlemekle ilgili düşüncelerini ifade eden şekilleri çizmeye koyuldu.

Yazarken, Setna zamanın nasıl aktığını fark etmiyor ve hiç yorulmuyordu. Zihniyle elini birleştiren bu çalışma ona enerji veriyordu. Bu yüzden, yazması gereken bölümü tamamladıktan sonra da bilgenin vecizelerini kopyalamaya devam etti.

Sonunda, yarı açık bir pencerenin önünden geçmekte olan şafak güneşi papirüsünün üzerine vurdu. Gece ne kadar da kısaydı!

Setna papirüsü kıvırdı, onu bir iple bağladı ve biraz su içti. En azından iki saat uyumaya hazırlanıyordu ki bürosunun kapısı çalındı.

Kâtip kapıyı açtı.

"Uyandın mı? Çok iyi," dedi Kurtarıcı Çed aşırı bir heyecanla. "Sana göstermek istediğim muhteşem bir sürprizim var."

Bu heyecana karşılıksız kalmak mümkün değildi.

Çed, büyük Memfis Kışla ve Cephaneliği'ne doğru hızlı adımlarla yürüyordu.

“Başıma gelenler inanılmaz, inanılmaz!”

“Ne oldu anlat.”

“Olmaz, yerinde görmen gerek. İnanılmaz diyorum...”

Setna çocukluk arkadaşının coşkulu hallerine alışkindi ama onu hiç bu kadar altüst olmuş görmemişti.

Kentin sokaklarını denetlemekle görevli ilk sabah devriyesini geçtiler. Memfis, suç oranının düşük olduğu, sakin ve kozmopolit bir şehirdi; profesyonel askerlerden oluşan önemli bir garnizonu ve etkili bir polis gücü vardı.

“İşte!” dedi Çed coşkuyla, mızrak ve kılıçlarla silahlanmış dört iriyarı muhafız tarafından korunmakta olan sade bir binanın girişine on adım kala duraklayarak.

Yapılı vücutlarına ve düşman gözlerine bakarak, onları rahatsız etmek istemezsiniz.

“Burası silah deposu,” diye belirtti Setna kayıtsızca, “ilk bakışta pek bir değişiklik görünmüyor.”

“Silah deposunda bir değişiklik yok, bende var! Haydi gel.”

“Buraya özel izin olmadan girilmez.”

“O durum senin kim olduğuna göre değişir!”

Çed ilerledi. Setna onu geri çekmeye yeltendi.

“Gel diyorum sana!”

Muhafızlar önünde eğilerek onu selamladılar.

“Kralın oğlu Setna ile beraberim.”

Dört asker, kâtibin şaşkın bakışları altında girişi açtı.

“Fıravun beni Silah Evi’ne müdür olarak atadı, buna inanabiliyor musun! Beni, daha on dokuz yaşında! Bununla kalmayıp yakınlarda bir de makam konutu tahsis etti, hem de iki hizmetçiyle. Hâlâ inanmakta zorlanıyorum... Gel, sana yeni görev yerimi gezdireyim!”

Kurtarıcı Çed, Setna’yı, mızrakları, kılıçları, yayları, sapanları, kalkanları, bronz kaplamalı deri miğfer ve zırhları hayranlıkla seyrettiği bir gezintiye çıkardı.

“Son geliştirilen silahlar burada denenip depolanıyor,” diye açıkladı Çed. “Eğer sonuçlar tatmin edici olursa, onlardan seri üretim yapılıyor ve cephaneliğe sevk ediliyor. Bu çok büyük bir sorumluluk, öyle değil mi?”

“Gerçekten iyi bir terfi,” diye kabul etti Setna, “bunu hak etmiştin ve kral her zamanki gibi sözünü tuttu.”

Çed ciddiyete büründü.

“Senin kariyerini de düşünmek lazım dostum, yaptıkların hâlâ herkesin dilinde ve ordumuzun sana ihtiyacı var.”

“Durum öyle gerektirdiğinden başarılı bir müsabakanın mutluluğunu tattım ama askerî hayata karşı en ufak bir heyecan hissetmiyorum. Ağabeyim Ramesu mükemmel bir başkomutan, öyle değil mi?”

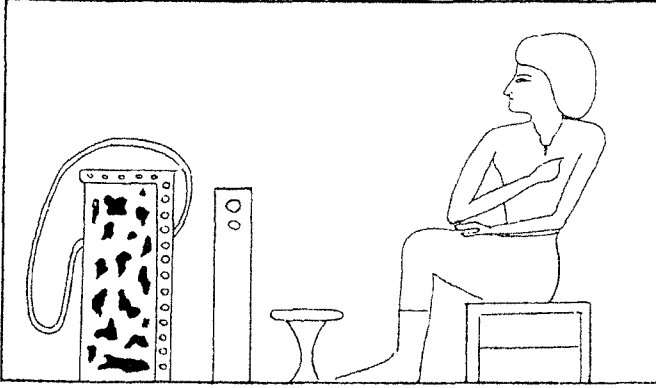
Çed bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Neden beni onaylamıyorsun?” diye şaşırdı Setna.

“Yerinde olsam kendimi ondan korurdum.”

“Onun kendi karakteri var ve ben onu hiçbir konuda rahatsız etmiyorum. Onun becerisini ve sadakatini mi sorgulayacaksın?”

“Kesinlikle hayır! Ama sen yine de ihtiyatı elden bırakma. Ramesu, üzerine gölge yapılmasından nefret eder.”

Resim 4: Kâtip, paletin “duymak ve görmek” ile aynı anlama geldiğinin bilinciyle yazı malzemelerini seyrediyor.
(*Yaşayanların Kitabı*, 94. Bölüm)

5

Başkente gitmek üzere yola çıkmadan önce, General Ramesu ordusunu, sanki savaş eli kulağındaymışçasına yoğun bir antrenman programından geçirdi. Bu arada adamlarına güven vermeyi de ihmal etmedi; Filistin Sarayı'na dikkatle yerleştirilmiş muhaberat servisleri, Hitit tarafından kendilerine karşı hiçbir hareket raporlamıyorlardı.

Yine de bu apaçık barış, generalin içini rahatlatmıyordu. Üst düzey subayların çoğunun aksine, kalıcı bir barışa inanmıyordu; Hititler asla Mısır'ı ve onun muazzam zenginliğini ele geçirmekten vazgeçmeyeceklerdi. Kadeş'teki yenilgilerinin ardından Ramses'in ordusunun değerini ve kralın kararlılığını anlamış, çok daha büyük ve organize yeni bir saldırı için güç topluyorlardı.

Ne yazık ki, gücünden son derece emin olan firavunun gözü, Setna'nın beklenmedik bir yiğitlik göstererek ünlendiği Nubye'deki mimari projelerden başka bir şey görmüyordu. Bu basit bir acemi şansı mıydı? Ramesu bunun daha ziyade gizli kalmış bir yeteneğin ortaya çıkışı olduğunu düşünüyordu. Setna'nın eski metinlere yürekten bağlı kâtip alışkanlıklarının ardına saklanmış, kendisini içten içe yiyip bitiren ve artık gizlemeyi başaramadığı bir hırsı vardı. Ağabeyinin atacağı en ufak yanlış adımda, orduda ve yönetimde yüksek bir mevki talep etmekte gecikmeyecekti.

Ramesu babasını, ülkenin güvenliğini yalnız ve ancak kendisinin sağlayabileceğine ikna etmeliydi. Şansına, Setna İki Mısır'ın ekonomik başkenti olan eski Memfis şehrine son derece bağlıydı ve yeni başkent Pi-Ramses'in üstün rolünü algılayamıyordu. Şehir, deltanın kuzeydoğusunda, stratejik olarak önemli bir konumdaydı; tehlike ânında, birlikler rahat ve geniş kışlalar sayesinde hızla sevk edilebilirdi. Üstelik savaş arabalarının en seçkinleri de orada bulunuyordu.

Setna, ne acayip oğlandı! Yakışıklı, dayanıklı, derin bakışlı, cezbedici, öğretmenlerine bakılırsa olağanüstü yetenekliydi, sanki tüm başarılar ona vaat edilmişti! Onu kıskanmamak nasıl mümkün olabilirdi ki? Ramesu hem ondan etkileniyor hem de oğlana gıpta ediyordu. Zayıf bir umudu vardı: Setna'nın kütüphanesinde bir manastır âlimi olması. Ne yazık, Nubye'deki hadise erkek kardeşinin o âna dek bilinmeyen bir başka becerisini gün yüzüne çıkarmıştı; kara talih karşısındaki cesaret. Bu şekilde kendini ifşa etmişken başarısının sonuçlarından yararlanmayacak mıydı?

Bazı üst rütbeliler Ramesu'nun katılığım onayla-

mıyor, Setna'nın emektar ağırbaşlı sükûnetini tercih ediyorlardı. General tehlikeyi fazla mı büyütüyordu? Bu, safça davranmaktan daha iyiydi! Kendisine sadık olanlardan Setna'yı izlemelerini ve girişimleri hakkında onu uyarmalarını isteyecekti.

Herkesin korktuğu, Hayat Okulu'nun emektarı “Dazlak” öğretmen odasından içeri girdiğinde, Setna derhal ayağa fırladı. Adam iltifat etmekte son derece cimri, ciddi bakışlı, kaba saba konuşan, acımasız bir eleştirmendi.

“Çalışmanı tamamladığını umuyorum...”

Setna ona papirüsü uzattı.

Dazlak, ipi çözdü, papirüsü açtı ve dikkatle kontrol etti.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Genç adamın rengi attı.

“Kontrol ettim, yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum, ben...”

“Hiyeroglif çizmek söz konusu olduğunda kralın oğlu olmak sana hiçbir ayrıcalık kazandırmaz. Senden belli bir metni kopyalamanı istedim, sense benim emirlerimi hiçe saydın. Tüm aşırılıklar cezalandırılmalıdır, bu bir kendini beğenmişlik göstergesidir ve yaptığın hata sana tapınağın kapılarını kapatır.”

Suratı asılan Setna sessizliğini korudu.

“Bu affedilmez hatanın dışında,” diye devam etti Dazlak, “kopyalaman mükemmel olmuş ve Kâtip Okulu’nda kullanılacak. Otur.”

Öğrenci itaat etti.

“Yönetmelik ya da dinle ilgisi olmayan metinleri kalem almaya yarayan sıradan yazılar üzerinde çalışıyorsun ama ebedî mezar ve tapınak duvarları üzerine nakşedilmiş hiyeroglifleri yok sayıyorsun.”

Setna'nın utancı geçmemişti. Bu, dananın kuyruğunu kopartacak aşamayı geçebilecek miydi?

“Hiyeroglifler Tanrı'nın sözleri ve sopasıdır,” diye açıkladı Dazlak. Söz olarak, yaşamın ve yaradılışın sırrını taşırlar; sopa olarak, bilgiye giden yolda sana ihtiyacın olan desteği sağlarlar. Her işaret tanrısal bir gücün ifadesidir ve onun enerjisini aktarır; hiyeroglifler senin gerçek babalarındır; çünkü her biri senin kendi zihninde yeniden doğmanı sağlar.”

Üstadını pürdikkat dinlerken, Setna'ya kalbi genişliyormuş gibi geldi. Kalp, kötü hareketlerle değil dürüstlük ve doğru düşüncelerle dolması gereken bir vazodan olarak sembolize edilirdi.

“Her şey hiyerogliftir,” diye belirtti Dazlak, “yaşayan her şekil, kutsal dilimizin bir harfidir. Mimari, heykel ve resim, elinin hiçbir şeyi şansa bırakmadan eksiksiz çizmesi gereken bu yaratıcı yazının ifadesidir. İşaretlerimiz süsleme değil, kısa varlıklarımızın ötesinde, her boyutuyla hayatı öğreten bir dildir.

“Deniz, piramit; *deniz*, aşk; *deniz*, kanal; *deniz*, marangozun makası. Bu terimler arasında bir bağlantı olabilir mi?”

Kâtibin şaşkınlığı, Dazlak'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin belirmesine sebep oldu.

“Sonunda anlamaya başlıyorsun işte... Ancak aletler sayesinde inşa edilebilen piramit, tanrılar için tapı-

naklar yapmaya devam edersek, ilahî aşkın geçtiği bir kanal olur.”

Setna çizmekle yükümlü olduğu binlerce hiyeroglifi bundan böyle asla basit resimler gibi görmeyecekti. Hayvanlar, bitkiler, insanlar, yapılar ya da diğer gerçekler... bu kutsal dil hepsine özel anlamlar yüklüyordu.

“Bilgiye giden bu uzun ve meşakkatli yol, sonsuz dikkat ve azim gerektirir,” diye devam etti Dazlak, “seni çetin sınavlar bekliyor. Ve tekrar söylüyorum: tahtın vârisi olman sana en ufak bir ayrıcalık kazandırmayacaktır. Sarayda hoş bir hayat sürdürmeni sağlayabilir, bir ayincinin hayatı ise sadedir.”

Üstat, sihirli kelimeyi söylemişti.

“Ayinci... bunun için gereken yeterlilikte olduğumu düşünüyor musunuz?”

“İş yükünün ve işin zorluğunun farkında mısın?”

“Bunun için ihtiyacım olan enerjiye ve tapınağa hizmet için gereken tutkuya sahip olduğumu düşünüyorum.”

“Bazı meslektaşlarım da buna inanıyor.”

“Peki ya siz?”

“Belki durumunu daha sonra değerlendiririz. Bu arada sen şu metni çalış ve yorumla. Tanrı’nın sözlerini anlamaya başlayıp başlamadığını göreceğiz.”

Dazlak gider gitmez, Setna emin bir el tarafından çizilmiş hiyeroglif satırlarının üzerine eğildi. İçerikleri onu heyecanlandırıyordu: “Ben ışığım, tanrıçaların ve

tanrıların babası; şekli gizli ışığın saklı ateşiyim. Bu göklerin uzunluğu benim atlayışlarım için, bu yerlerin uzunluğu benim yaradılışım için. Işığın adı Hayat. Onun mirası olan doğrulukla beslen.”

Bu ilhamla büyülenen ve aldığı tavsiyelere uymaya kesin kararlı olan Setna, yapacağı yorumlar hakkında düşünmek için bir yürüyüşe çıkma ihtiyacı duydu.

Kurtarıcı Çed ile çarpıştı.

“Kafan başka yerde gibi görünüyor Kâtip!”

“Bana çok zor bir görev verildi.”

“Çalışmayı unut biraz! Bu akşam aldığım terfi şerefine bir kutlama düzenliyorum. Sen, onur konuğumsun!”

“Üzgünüm, ben...”

“Hadi ama, kaytarmak yok! Kadınlar orkestrası Memfis’in en iyisi, dansözler uğrunda ölünecek kadar güzel ve yemekler için sarayın mutfağından bir aşçı ayarladım. Silah Evi’nin müdürü cömert olmalı! Gelmek zorundasın.”

“Kusura bakma Çed, ama bu imkânsız.”

Kurtarıcı’nın kafası karışmıştı.

“Bu yeni görev o kadar önemli mi?”

“Kesinlikle.”

“Tek bir akşam bile kaçamak yapamayacağın kadar mı?”

“Korkarım öyle.”

Çed çenesini sıvazladı.

“Beni endişelendiriyorsun dostum; unutma ki dışarıda koca bir dünya var ve güzel kızlarla dolu! Ben şah-

sen Ramses'in oğluyla evlenmeyi çok isteyecek birkaç tane tanıyorum ve onları masama davet etmeyi elbette ihmal etmedim. Hepsi de iyi kumaştan, inan bana!”

“Bundan şüphem yok ama bir kez daha beni affetmeni istemek zorundayım.”

“Ciddi görünüyorsun. İyi şanslar Setna.”

Resim 5: Ayinci, önünde kalbi kapalı bir vazo ile sembolize edilmiş. Bu kalp, vücuttaki kalp kası değil, içinden enerjinin ileri geri aktığı kanalların çıktığı varoluşun merkezidir. Öte tarafın yargıçlarıyla karşılaştığında bu vazo ne ile dolu olacak? İçinde hatalar ve ağırlıklar olmadığından yeterince hafif olacak mı?

(Yaşayanların Kitabı, 17. Bölüm)

6

Kayda değer zenginlerden birinin tek çocuğu ve Memfis'in en güzel kızlarından biri olarak bilinen on sekiz yaşındaki Seket, daha şimdiden sayısız talibini reddetmişti, yine de bir türlü bitmek bilmeyen aptalca sohbetlerin muhatabı olan genç kıza sorarsanız, bu asalakların hiç sonu gelmeyecek gibiydi.

Güzel bir günün şafak vakti, odasında tek başına uyanmak ne güzel şeydi! Genç kız, geniş camları palmiye, akasya, hünnap ve defnelerin yetiştiği bahçeye bakan, firavun inciri ağacından giysi sandıklarıyla süslenmiş odasında huzurun tadını çıkarıyordu. Her sabah uyanır uyanmaz, sınırını nergis ve menekşelerin çizdiği, lotuslarla bezeli muazzam göleti hayranlıkla seyre dalar dı. Bu ev, büyük bir lütuftu; babasının, köpekleri-

nin ve kedilerinin varlığı ona fazlasıyla yetiyordu. Seket kendisini, sözde yüksek kişiliği iliklerine işlemiş, saray entrikalarına tutkuyla bağlı kendini beğenmiş şişko bir züppenin karısı olarak hayal edemiyordu; kendi yaşlıtlarına gelince, onlar da genç kıza son derece aptal ve çocuksu geliyorlardı. Kendini av peşindeki bir erkeğe sunmak niyetinde değildi.

Buna karşın, babası onu iyi bir evliliğin önemine ikna etmeye çalışıyordu: son bir aydır, kralın büyük oğlu General Ramesu niyetini açık ettiğinden beri, durum daha da ciddileşmişti. Seket'in hayatta nefret ettiği birileri varsa, o da askerlerdi! Firavunların ülkesinde, ister zengin ister fakir olsun, kızına bir koca seçmek babaya düşmezdi. Ramesu, Seket'e zerrece çekici gelmiyordu, onunla evlenmeyecekti.

Genç kadın, her sabah yıkanmanın ve biri saçlarını, diğeri de makyajını yapmaktan sorumlu olan iki hizmetçisi tarafından yapılan masajın tadını çıkardığı banyo odasına süzüldü. Geniş ve aydınlık oda, içinde çiçek esansları bulunan kaymaktaşımdan vazolarla süslenmişti: henüz iki hizmetçisi çıplak vücuduna ılık su dökmeye başlamadan önce, Seket bir parfüm deryasına doğru kaydığı hissine kapıldı.

Bu muhteşem odanın yanında, içinde kireçtaşından bir tezgâh bulunan, kireçle beyazlatılmış bir dinlenme kabini ve sıcak taşlarla döşeli bir masaj odası bulunuyordu. Uzman eller, gerilen kaslarını çözdü ve sedef misali beyaz cildine yaseminli bir krem sürdü.

“Aklınız burada değil gibi görünüyor,” dedi koyu kestane gölgeli muhteşem saçlarını örmekte olan kuaförü.

“Zor bir gün beni bekliyor.”

“General Ramesu’nun saraydaki kahvaltı davetine mi katılacaksınız?”

“Hayır, oraya gitmeyeceğim.”

“Hafif bir makyaj ister misiniz?”

“Sadece gerektiği kadar.”

Meslektaş manikür ve pedikürü tamamlarken, makyajdan sorumlu hizmetçi efendisinin göz çevresini kirpiklerinden şakaklarına kadar yeşil bir sürmeyle süsledi. Gözlerin koyu yeşil bir sürmeyle renklendirilmiş olması bakışlarının güzelliğini belirginleştirip ölümcül cazibesini artırmakla kalmıyor, aynı zamanda onu enfeksiyonlardan ve hava yoluyla geçecek hastalıklardan da koruyordu.³

“Yine de birkaç mücevher takmak ister misiniz?”

“Sadece gerektiği kadar.”

Hizmetçi, kolye ve bileziklerle dolu pek çok kutudan birinin kapağını açtı. Kaliteli bir kadın olmanın hakkını vermeliydi. Seket itiraz etmedi, zaten aklı orada değildi; hizmetçi akik kolye ve fildişi bileziklere bir çift kırmızı akik küpe ekledi. Mümkün olan en mütevazı hal buydu.

“Basit ve uygun bir elbise lütfen.”

“Önce dudaklarınıza biraz ruj!”

Karşı çıkmak faydasızdı.

Son değerlendirme ânı gelip çatmıştı: ayna provası. Seket’in favorisi, mükemmel cilalanmış ve altın rengi

³ Antik Mısırlıların kullandığı bu sürmeler bir kurşun klorürü olan laurionite maddesini içeriyordu ve bu madde mikroorganizmaların gelişimini engelleyerek göz enfeksiyonlarını önliyordu.

bir tahta kolun üzerinde duran daire şeklindeki bakır bir aynaydı; bu şekil, günü ve geceyi aydınlatan ışık kaynaklarını sembolize ediyordu, ismi “hayat”la eşanlamlıydı.

“Tatmin oldunuz mu efendim?”

“Teşekkür ederim.”

“Bu kadarcık süsle bile muhteşem görünüyorsunuz. Bana sorarsanız tam da kralın oğluna layık...”

Genç kadının kara bakışları hizmetçinin cümlesine devam etmesini engelledi. Oysa zaten memnuniyet verici olan teminatlarının daha da artacağı sarayda çalışmak hizmetçinin çok hoşuna giderdi.

Üçüncü bir hizmetçi, *gargara* diye adlandırılan kahvaltıyı getirdi. Kahvaltı taze süt, sıcak ekmek, bal-lı kekler ve mevsim meyvelerinden oluşuyordu. Seket yağlı sıvıdan bir yudum almakla yetindi.

“Bir şeyler yemelisiniz.”

“Üzgünüm ama aç değilim.”

Yemek ziyan olmayacaktı, hizmetçiler kendilerine önden bir ziyafet çekecekti. Üç hizmetçi genç kadının odadan çıkmasını izlerken her zamanki gibi hava kadar hafif yürüyüşüne hayran oldular. Bu kız bir kraliçenin sahip olması gereken tüm özelliklere sahip değil miydi? General Ramesu’nun kendisine sunduğu nimetleri reddetmek ne büyük delilikti!

Kraliyet Tahıl Ambarları’nın gözetmeni olan Keku’nun arazisi, Memfis’in en büyüklerindendi. Otuzdan fazla odası olan malikânesi, devasa bir bahçenin ortasında yükseliyordu; etrafında atölyeler, bir fırın, bir birahane, mutfaklar, ambarlar, ahırlar ve büyük bir

kuş evi vardı. Burada küçük beyaz evlerde aileleriyle beraber gıpta edilesi bir rahatlık içinde yaşayan iki yüz kadar çalışan bulunuyordu. İki çeşmeden su sağlanıyor, büyük bir meyve bahçesinden elma, incir, hurma, nar ve keçiboynuzu temin ediliyordu; körpecik asma dallarından sarkan ağır üzüm salkımlarından mükemmel kalitede şaraplar yapılıyordu.

Seket içinde gölete kadar koşmak ve uzun uzun yüzmek için inanılmaz bir istek duyuyordu; hiçbir şeyi bu kadar derinden arzulamamıştı! Ama yapılması gereken acil işler onu bekliyordu.

Babasının, şehrin ileri gelenlerinin varlıklarıyla onurlanan, şatafatlı yemekler düzenlediği büyük resepsiyon salonunu geçti. Temizlikçi kadınlar salonu suyla yıkıyorlar, çöpçüler ilave odalarla ilgileniyorlardı; tüm ev sık sık buharla dezenfekte edilerek, kralın özellikle büyük önem verdiği gibi, kişisel ve toplumsal sağlığın anahtarı olan kusursuz bir temizlik sağlanıyordu.

Seket malikânenin gösterişli girişine ulaşmak üzereydi ki babası yolunu kesti.

“Çok acelen var gibi görünüyorsun sevgili kızım!”

Uzun yıllardır dul bir adam olan gözetmen Keku, yeniden evlenmemişti. Ellilerindeki bu sağlam yapılı adamın kare bir kafası, kırışmaya yüz tutmuş saçları ve çukurlarına gömülmüş küçük, siyah, meraklı gözleri vardı. Küçük bir çiftçi ailesinin oğluyken hummalı çalışmalarının sonucunda devletin önemli kademelelerinden birine gelen ve yetkinliği herkesçe kabul görmüş olan bu mükemmel işadamı, engin servetini de bu sayede yapmıştı. Yakın bir zamanda, ülkenin ekonomi bakanı olacaktı.

Kimi zaman sert, kimi zaman sevgi dolu olan Keku, daima amacına ulaşırdı. Personeli ondan korkar, fikir ayrılığına düşmekten kaçınırdı. Yine de verdiği dolgun maaşlar ve sağladığı iyi çalışma koşulları dolayısıyla insanlar onun hizmetine girmek için birbirleriyle yarışıyor.

Büyük elleriyle kızını omuzlarından kavradı.

“Neden bana cevap vermiyorsun?”

“Haklısın, acelem var.”

“General Ramesu’nun yemek davetini unutma.”

“Ona, gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj yolladım.”

“Bu büyük sıkıntı...”

“Baba, o züppeye tahammül edemiyorum!”

“O Yüce Ramses’in büyük oğlu ve sana çok değer veriyor.”

“Beni elde etmek için yaptığı sıradan yalakalıklar! Sonra sıra bir başkasına gelecek.”

“Ramesu bilir ki hiç kimse, kendisi de buna dahil, benim kızıma böyle davranamaz.”

Seket gülümsedi.

“Benim tercihlerime ve özgürlüğüme saygı duyuyorsun değil mi?”

“Öyle olmasa baban olmaya hakkım olur muydu?”

Sarıldılar. Seket ayrıldı.

“Şu yemek daveti... kesin bir dille reddettin mi?” diye sordu Keku.

“Kesinlikle! Ve senden benim için çok önemli bir şey yapmanı istiyorum.”

Saygın adamın alnı kırıştı.

“Nedir?”

“Saraya girebildiğine göre, şu generale savaşı kaybettiğini ve beni daha fazla rahatsız etmemesi gerektiğini anlatmanın bir yolunu bul.”

Genç kız, zarif bir coşkuyla uzaklaştı.

Yıkılan Keku kafasını iki yana salladı; görünen oydu ki, kızı yakın bir gelecekte evlenmeyecekti...

Resim 6: Seket, havadaki negatif enerjileri dağıtmak için sistresini sallıyor. (Nefer-Hotep'in Mezarı)

7

Seket, yaşı bir çınarın yeşiliyle gizlenmiş olan bir binaya yöneldi. Tahta bir kilitle kapatılmış olan kapı, daimi olarak korunuyordu. Genç kadın yaklaştığında, coplu muhafız ayağa kalktı ve eğilerek kıza selam verdi.

Muhafız kendi anahtarını, Seket ise kendisinininkini kullandı; kilit açıldığında bütün Memfis'in en donanımlılarından biri olan laboratuvarına girdi. Rafların üstü pek çok küçük şişe, vazolar ve değişik büyüklüklerde çömlekle doluydu. Tüm bu kapların içleri birtakım sıvılar, merhemler, toz ve boyalar, bazıları gerçekten idare edilmesi zor ve tehlikeli aktif maddelerle doluydu.

Seket çocukluğundan beri yaşamın kaynağındaki görünmez güçleri kullanarak kaderin yönünü değiştiren büyü ve şifacılık sanatlarına gönül vermişti. Aynı

zamanda kendisini, habercileri aracılığıyla yoldan çıkmış, ışığa düşman olmuş insan ırkını cezalandırmak için hastalık ve ölüm yayan savaş ve yıkımın Aslan Başlı Tanrıçası Sekhmet'in hizmetine adamıştı; tanrıça müritlerine şifanın sırrını bahşediyordu.

Yine de cesaret ve ağır bir çalışma gerektiren son derece zorlu bir kabul süreci geçirmişti; öğretmenleri, bu on altı yaşındaki yeniyetme kızı görür görmez başarısız olacağını düşünmüşlerdi. Bu zengin, zarif ve hassas kız, sınavda önüne getirecekleri ilk yaralıyı görür görmez düşüp bayılacaktı şüphesiz. Teorik eğitimlerde son derece parlak bir başarısı olmasına rağmen, gerçek hayatta aşamayacağı bir hendek vardı.

Öğretmenler yanılıyorlardı. Bir yıldan kısa bir sürede, işin özünü kavrayarak cerrahi, tıp ve eczacılığın tüm kurallarını öğrenen genç kız, korkunç bir yara ve açık bir kırık karşısında titrememişti bile.

Dingin bir zihin, sağlam eller, doğru hareketler, hızlı müdahale, etkili tedavi. Seket kısa zamanda öğretmenlerinin becerilerini aşarak herkesi hayrete düşürmüştü! Sekhmet'in rahibesi olarak ağırbaşlılıkla yetiştirilen kız, aynı zamanda tanrıçanın Memfis'teki büyük tapınağında görevli eczacı ve doktorlardan oluşan bir heyetin de yöneticisiydi.

Başarılarıyla büyük gurur duyan babasının serveti sayesinde şahsi laboratuvarını kurmak ve yeni ilaçlar üzerinde çalışmak için deneyler yapma fırsatı olmuştu.

Ünü günden güne yayılan ve kendisinden giderek daha sıklıkla söz edilen Seket, zengin ailelere en ufak bir ayrıcalık tanımıyor, üzerinde çalışacağı konuları sadece vakanın ciddiyetine dayanarak seçiyordu.

İblislerce rahatsız edilen bir evi arındırma görevini üstlendiğinde, üzerlerinde iki iyilik perisi, neşeli sakallı cüce Bes ve “koruma”yı ifade eden hiyeroglifle sembolize edilen dişi hipopotam Thouéris’in suretleri kazılı olan kaymaktaşından üç çömlek seçti. Genç kadın, çömlekleri dikkatle küçük bir deri çantaya yerleştirdi, laboratuvarından çıktı ve muhafız eşliğinde kapısını kilitledi.

Tahtırevanının beklemekte olduğu devasa sundurmaya doğru giden yolu izledi.

Birden bağırtılar yükseldi.

Malikânenin kâhyası, nöbeti affedilmez bir şekilde geç devralan bahçıvanı azarlıyordu.

Besbelli yaşlı adamın en ufak bir hataya tahammülü yoktu!

Hatalı olan Penaud, aynı şeyi bir kez daha tekrarlamayacağını temin ediyordu; yaşlı adam, bahçıvanı son bir kez uyardıktan sonra, beklenmedik bir yumuşak başlılık göstererek ona ikinci bir şans vermeye razı oldu.

Seket, uykusundan feragat ederek ve pek çok izin gününü kullanmadan çalışan, ev halkının afiyetine gönülünden bağlı bu kâhyaya karşı içten bir samimiyet duyuyordu. Mükemmeliyetçi bir mizaca sahip olan yaşlı adam, yalancı, hilekâr ve tembellere dünyayı dar ediyordu; işin mükemmeliyeti onun için en yüce değerdı ve kaytarmak affedilmez bir günahtı.

Bir şifacı olarak Seket, kâhyanın yeme alışkanlıklarını ve mantık sınırlarını aşan şarap tüketimini onaylamıyordu; buna karşılık, belli ki adamın sağlığı bunlardan olumsuz yönde etkilenmiyordu ve dünyaya sunacak yeterinden fazla enerjisi vardı. İhtiyar kâhya

onun hızını takip etmekte zorlanan nice genci cebinden çıkarırdı.

Ağrısı olduğu zamanlar, yaşlı adam beyaz şarap yerine onu hemen ayağa diken bir kırmızı Korsika şarabı içerdi. Aşırı sıcaklarda ise, kısa bir şekerleme yaparak kendine gelirdi. Sabahtan akşama kadar malikânenin bir ucundan diğer ucuna koşturur, yiyeceklerin ve atölyelerden çıkan malların kalite kontrolünü yapar, palmiyelerin gölgesinde uyuyakalmak üzere olan bahçıvanları canından bezdirir, hayvanlara en iyi şekilde bakıldığından ve her yerin uygun şekilde temizlendiğinden emin olurdu. Kâhyanın işi hiçbir zaman bitmezdi ve bu azim, takdire şayandı.

“Bu kadar katı olmayın,” diye önerdi Seket.

“Bunların ipini gevşetirsen, sadece bir an bile olsa, bir daha önünü alamazsın! İnsan, durmadan düzeltmek gereken eğik bir sopa gibidir. Bunu kabul etmemek felakete sebep olur. Genç yaşınıza rağmen bunu siz de benim kadar biliyorsunuz!”

Aslan tanrıçanın rahibesi itiraz etmedi.

“Yine iblislerle savaşmaya mı gidiyorsunuz?” diye sordu yaşlı adam.

“Perili bir ev... Sakinleri paniğe yenik düşmüş durumda.”

“Dikkatli olun... bazı güçler gerçekten korkutucudur!”

“Endişeli görünüyorsunuz, hatta belki fazla endişeli... Kötü bir şey mi var?”

“Her zamanki halim... bu akşam, fazla risk almayın...”

Seket afallamıştı: her zamankinin aksine yaşlı adam ona gerçeği söylemiyordu ve bu onu şaşırtmıştı. Aralarında, birbirlerinden endişelerini saklamadıkları, hatta sadece bunları konuşarak bile rahatladıkları gizli bir suç ortaklığı vardı.

Bu kez, yaşlı adam susuyordu: bunun için geçerli bir nedeni olmalıydı. Endişelenen genç kadın, bu düşüncelerle tahtirevanına bindi.

Kara büyücü, izlenmediğinden emin olana kadar bekledi. Kimse ondan şüphelenmediği halde, bir yabancının tüm yerleşim birimleri ve ekili alanlardan uzak bu vahşi bölgede bulunmasına şaşırarak olası meraklı gözlere yakalanmaktan kaçınıyordu. Altı metre yüksekliğindeki sazlıklardan oluşan perde, kayıkçıların ve balıkçıların bile fark edemeyeceği, etrafı yabani otlarla çevrili tahta kulübeyi saklıyordu.

Eşikte yılan, kuş ve kemirgen ölüleri vardı. Büyücü, hanesine tecavüz edebilecek her türlü davetsiz misafiri bertaraf etmek için yeter miktarda zehir koymuştu. Bir insan, oraya adım attığı andan sonra, fazla yaşamazdı.

Büyücü, bazen hayatı pahasına, deney üstüne deney yaparak, meşum sanatını burada geliştirmişti; o zamana kadarki sonuçlar kendisine ancak yavan bir tatmin sağladığından, sonunda elde ettiği başarıyla kendisini devam etmesi gerektiğine ikna etmeden önce, neredeyse tüm cesaretini kaybetmişti. Kraliyet sarayındaki bir hizmetçiye büyülü bir elbise hediye ederek sonunda şeytanın bacağına kırmıştı.

Bu giysiden aldığı bir parça kumaşla büyücü, kadının düşüncelerini okuyabiliyor ve onun gördüklerini görebiliyordu. Onunla odadan odaya giriyor ve Memfis Kraliyet Sarayı'nın bir bölümünü keşfediyordu.

Bugün, bir adım daha ileri gitmeye karar vermişti.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı.

Tahta döşeme üzerinde, uzun bir iğneyle delinmiş pişmiş taştan bir heykelcik uzanıyordu. Ölümcül sınırı aşmayı başaran bir ölümlü, ikinci tuzaktan kurtulamamış gibi görünüyordu: heykelcikten çıkan iğne, boynunu delmiş gibiydi.

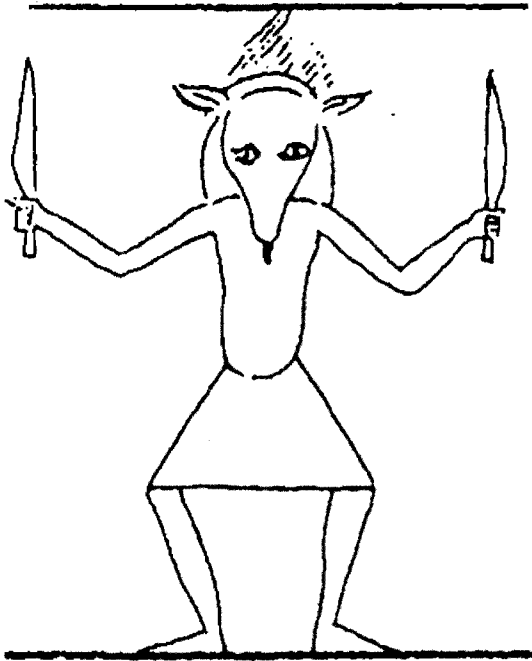
Kara büyücü üzerinde kırmızı mürekkeple çizilmiş şekli bozuk hiyeroglifler olan bir papirüsü kıvırdı; metni yüksek sesle okurken, firavunu, ailesini ve başkentini lanetledi. Hükümdarın faydalandığı koruyucular yüzünden, bu saldırının sonuçları hafif olacaktı; ama bunlar, onu sersemletmeye yardım edecekti. Ve kara büyücü, haberi olmaksızın Ramses'in yakın çevresinden yeni bir yardımcı kullanarak, daha çok değerli bilgiye ulaşacaktı. Böylelikle, kralın plan ve kararlarından haberdar olmanın sağlayacağı büyük avantaj, bu çetin savaşta onu zafere taşıyacaktı.

Bu gidişat, ona mutlak önceliğini unutturmuyordu elbette: herkesin, kim olursa olsun, artık onun kişisel malı ve en büyük silahı olan Mühürlü Vazo'yu ele geçirmesini engellemek. İlk hanedandan bu yana hayatın sırrını muhafaza etmiş olan bu vazo, bundan böyle, büyücünün müdahalesi sayesinde ölüm saçacaktı.

Bir aydır, yaklaşık on kadar çömleğin içindeki, ıslanıp yumuşamış bitkisel zehirlerden çıkan gazlara maruz bırakılmış bir bilezik, sonunda, kullanıma hazırды.

Büyücü, bu küçük başyapıtından memnundu. Şehrin ileri gelenlerinden biri onu takar takmaz kendisi için mükemmel bir casusa dönüşecekti.

Büyücü, çömlekleri boşalttı, heykelciği parçaladı ve artık ihtiyacı olmayan kulübenin kapısını açık bıraktı. Burada başarısızlıklarından ve kuşkularından pek çok şey öğrenmişti; çok daha kötücül ve yıkıcı güçleri idare edebilecek yetkinlikteki sanatının eski ustadı, kendisine artan hırslarına daha uygun yerler bulacaktı. Mühürlü Vazo'ya gelince, hiç kimse onun nereye saklanmış olduğunu bulamazdı.

Resim 7: Büyücü, bıçak şeklinde tasvir edilen güçlerini elinde tutuyor. (*Yaşayanların Kitabı*, 182.Bölüm)

8

Çölün hemen kıyısında iki çocuğuyla birlikte yaşamakta olan genç bir köylü çift. Atalara vakfedilmiş olan antre, yemek odası, tek katta üç oda, bir teras, bir mahzen, açık havada bir mutfak, sıhhi tesisat. Her şey sağlıklı ve gayet hoştu...

Buna karşın, iki aydır bir türlü uyuyamıyorlardı. Gece boyunca pek çok kez mobilyalar gıcırıyor, duvarlar su sızdırıyor, odadan odaya geçen duman bulutları içlerine korku salıyordu.

Anne, Seket'in ellerini tuttu.

“Yalvarırım bize yardım edin! Yorgunluktan aklımızı kaybetmek üzereyiz. Bu saldırılar devam edecek olursa köyümüzü terk etmek zorunda kalacağız... Fakat gidecek başka yerimiz de yok.”

“Mücadeleyi kaybetmiş değiliz,” diye belirtti Seket kadını rahatlatan bir ses tonuyla. “Öncelikle evinizin her yerini incelemeliyim.”

“Bu kıyafetlerle mi?”

“Kocanızın ya da sizin, düşmanınız var mı?”

Kadın düşündü.

“Kocamla evlenmek isteyen bir çocukluk arkadaşı var... Sonunda ona fazlaca yaklaştığı için duruma müdahale etmek zorunda kaldım. Sonsuza kadar aramız açıldı...”

“Bu kadın büyü yapabilir mi?”

“O yapamaz; ama geçenlerde ölen annesinin seyyar bir büyücünün hizmetlerinden yararlandığı söylenir.”

“Son haftalarda herhangi bir şeyiniz çalınmış olabilir mi?”

“Hayır... Ah, evet! Bir bira fiçısı teslimatçısı kullanılmış bir hasırımızı çaldı... Şikâyet etmeye bile gerek görmedim.”

“Nereden çaldı?”

“Mahzende yerde duruyordu.”

Seket vakit kaybetmeden kadının söylediği yeri incelemeye koyuldu ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen fark etti. İlk bakışta anormal bir durum yoktu; ancak teker teker fiçıların tıplarını kontrol ederken birinin kesici otlar ve hasır kalıntılarıyla lekelenmiş bir kumaşla kapatılmış olduğunu fark etti.

Fiçıyı kalın bir şifon kumaşla sardıktan sonra açık havaya çıkarttı ve güneşe tuttu.

Kapaktan mide bulandırıcı bir duman çıktı, fiçi ortasından patladı ve siyahımsı bir sıvı etrafa yayıldı.

Dehşete kapılan aile bireyleri birbirlerine sıkıca sarıldı.

“Kötü büyü bozuldu,” diye açıkladı Seket; “bununla beraber, izleri silmek için bazı önlemler almak gerekecek. Evdeki tüm hasırları ve yastıkları dışarı çıkartın, akşama kadar güneşte kalsınlar.”

Rahibe, antreye daldı ve oraya arp çalmakta olan güler yüzlü bir Bes heykelciği yerleştirdi. Titreşimleri havadaki kötü enerjiyi dağıtacaktı.

“Bundan böyle rahatsız edilmeyeceksiniz,” dedi şifacı.

“Hayatımızı kurtardınız!” dedi kadın heyecanla; “Size nasıl teşekkür edebiliriz?”

“Sizin rahatlamanız benim için yeterli.”

“Olmaz, ben...”

“Zengin değilsiniz, çocuklarınız küçük; yaşadığınız bu kötü tecrübeyi unutun ve bundan sonra mutlu olmaya bakın.”

Genç kadın çoktan tahtirevanına çıkmıştı bile, ziyaretini bekleyen hastaları vardı.

Gece çökerken, yumuşak kuzey rüzgârı günün yorgunluğunu hatırlatıyor, insanları ve hayvanları artık dinlenmeye davet ediyordu. Hafif bir bira, ya da iştah açıcı bir roze şarap içme vaktiydi; seçim yapmakta zorlanan yaşlı adam her ikisinden de açtı, üst üste gelen sıkıntılardan sonra öyle susamıştı ki. Gecikmiş bir teslimat, doğrama atölyesinde meydana gelen hafif bir kaza,

tamir edilecek aletler, yola getirilecek bir bahçıvan... Artık susuzluğunu gidermenin vakti gelmişti.

Su birikintisinin kenarında otururken, adımları hava kadar hafif, her zamanki güzelliğiyle Seket'in yaklaşmakta olduğunu gördü. Yorgunluk güzel yüzünü gölgelemişti.

"Ben de biraz şarap içmek isterim," dedi kâhyanın yanına otururken.

"Zor bir gün müydü?"

"Kimsenin iyileştiremeyeceği bir hasta... Ancak acısını azaltmaya yardımcı olabileceğim."

"Ölüm felaketine asla tahammül edemeyeceksiniz," dedi yaşlı adam doldurduğu kadehi Seket'e uzatırken; "sizi katılaştırmaya çalışmak boşuna. Ben bile buna alışamıyorum. O zaman, içelim!"

Köpüklü ve taze roze şarap gerçek bir mucizeydi; yaşlı adam her yudumda içinin yeniden enerjiyle olduğunu hissetti.

"Neden bu kadar endişelisin?" diye sordu genç kadın.

"Çeşit çeşit bir sürü sorun var, hepsiyle başa çıkmaya çalışıyorum."

"Günlük sıkıntılardan değil, ciddi bir sorundan bahsediyorum."

"Hiçbir şeyi hafife almıyorum; çünkü küçükçük sorunlar ileride büyüyebilir."

"Biz birbirimizi çok iyi tanıyor ve birbirimize saygı duyuyoruz," diye hatırlattı Seket; "gerçeği benden saklıyorsun."

"Gerçek... yaşantımız sadece bununla beslenmeli... Gerçek olmadan mutluluk olmaz."

“O zaman söyle bana!”

“Bu akşam şahane bir mucize değil mi? Bu anların tadını çıkarmak gerek.”

Seket, yaşlı adamın susmaya karar verdiğini anladı ve bu durum onu daha da rahatsız etti. Sakladığı sır bu kadar mı tehditkârdı?

Piyadeler, kusursuz bir düzen içinde geçtiler. Yeni üniformalar, şatafatlı kalkanlar, güneşin altında pırıl pırıl parlayan bronz uçlu mızraklar... Onların ardından okçular pozisyon alıp aynı anda oklarını fırlattılar. Bir teki bile hedefini şaşırmadı.

“Etkileyici,” diye itiraf etti, iki muhteşem atın çektiği savaş arabasında generalin soluna yerleşmiş olan Keku.

“Disipline ve yoğun egzersizlere çok önem veriyorum,” dedi kralın, ordusuyla gurur duyan büyük oğlu. “Son zamanlarda Memfis’teki garnizon gevşemeye başlamıştı, bu gidişe bir dur demem gerekiyordu. Nubye’ye yaptığımız son sefer oldukça eğitici oldu; zalim ve hilekâr düşmanlara karşı, disiplini bozulmuş bir ordu sonumuz olur.”

“Kabileler hâlâ tehdit oluşturunuyorlar mı?”

“Bu kez derslerini aldılar! Firavun, Nubye’de pek çok tapınak yaptıracak ve refah, isyan heveslerini söndürecek. Ama bu arada, kalelerdeki askerî gücü azaltmayacağım, askerler hep tetikte olacaklar. Suriye-Filistin sınırını ihlal ederek Mısır’ı kuşatmaya niyet eden

doğudaki Libyalılar ile kuzeydoğudaki Hititleri unutacak değilim. İnanın bana, savaşılmaya niyet edecek olurlarsa karşılarında güçlü bir muhatap bulacaklar!”

Gösteri sona erdiğinde, iki soylu, savaş arabasından indiler; bir emir subayı iki katlanan sandalye getirdi, bir levazım onlara bira ikram etti.

“Babam yönetimdeki ciddiyetinizi takdir ediyor,” dedi general, Keku’ya; “ekonomi bakanı mevksine atanmanız gecikmeyecektir.”

Kraliyet Tahıl Ambarları’nın müdürü tevazuuyla başını öne eğdi.

“Ülkesine hizmet etmek mutlulukların en büyüğü değil midir?”

“Bana bahşedilmeyen bir mutluluk var,” diye üzüntüsünü açtı Ramesu; “kızınızın tavırları beni yaralıyor.”

“Yalvarırım onu mazur görün, Seket genç ve düşüncesizdir. Oturmuş bir karakteri var ve babası olarak ben bile çoğunlukla ona sözümü dinletmekte zorlanıyorum.”

“Mısır’da kadınlara emir vermek mümkün değil!” diye isyan etti general. “Başka bir yerde olsak, benimle evlenmeye mecbur olurdu. Saray ahalisine katılmak mı istemiyor?”

“Elbette hayır! Zaman lehinize işleyecek ve sabır en güçlü silahınız olacaktır. Seket akıllıdır, kendisi için doğru olanı görmekte gecikmeyecektir.”

“Tanrılar sizi duysun!”

“Emin olun, üzerindeki tüm etkimi kullanacağım.”

“Size minnettar kalırım, Keku.”

Kraliyet Tahıl Ambarları müdürü, tuniğinin cebin-

den, çok ince bir işçilikle yapılmış firavun incirinden yapılma bir kutu çıkardı.

“Size küçük bir hediye sunmama izin verin.”

Meraklanan Ramesu kutuyu açtı; içinde bakır bir bilezik vardı.

“Kuyumcu atölyem bunu benim için yapmış,” diye açıkladı Keku, “ama o kadar güzel ki bence bir prenze daha çok yakışacaktır.”

General, bileziği sol koluna taktı; kilidi mükemmel çalışıyordu.

“Dostluğumuzu pekiştirmek adına bu hediyeyi kabul ediyorum.”

Keku başını eğdi.

“Bu, benim için büyük bir onur.”

9

“Yaratıcı” Tanrı Ptah’ın tapınağı, Memfis’tekilerin en gösterişlisiydi. Devasa binanın altın rengine boyanmış tahtadan kapıları güneşte parılıyordu; hükümdarlığının başlangıcında yapılmış iki dev Ramses heykeli, tanrısal bölgenin girişini koruyordu.

Az ileride, Ptah’ın eşi, şifacıların patronu, ayin-cilerin her gün yıkıcı ateşinden korunmak ve lütfuna mazhar olmak için yatıştırmak zorunda oldukları Aslan Kraliçe Sekhmet’in tapınağı bulunuyordu. Şifanın sırrı ve elementlerin kontrolü onun elindeydi.

O akşam, tüm rahip ve rahibeler, eski yılın bitmekte olmasının getireceği tehlikelerin önünü almak ve yeni doğacak yılı kutlamak için yapılacak ayinleri hazırlamak üzere çağırılmışlardı. Beş gün boyunca, Sekhmet’in müritleri İki Mısır’ı kuşatarak, her yere mutsuzluk ve

hastalık saçacaklardı. Onları püskürtmek ve kıyameti engellemek görevi ayincilere düşüyordu.

Bu son toplantı, büyüyle dolu antik metinleri yeniden okumak ve tapınmayı gerçekleştirmek için gerekli olacak nesnelerin envanterini çıkartmak için fırsattı. Tapınağın baş rahibesi güçlü sözcükler mırıldanıyor, Sekhmet'in aslan başlı, oturan bazalt heykelinin önündeki ateşi uyandırıyor, kendisine sadık olanların işlerini rast getirmesi için tanrıçaya dualar ediyordu.

Seket, bu ânın gösterişli coşkusunu iliklerine kadar yaşadı, fakat meslektaşları dağılır dağılmaz, merakı yeniden onu esir aldı; yaşlı adam kendisinden hangi büyük sırrı saklıyordu?

“Bir sorun mu var?” diye sordu yetmişlerinde, keskin zekâlı bir kadın olan başrahibe.

İnkâr etmek faydasızdı, kadın düşünceleri okuyabiliyordu ve kaçamak cevaplardan nefret ederdi.

“Etrafımızda kaynağını henüz bilmediğim bir tehlikeye dolaşıyor.”

“Tanrıçanın biliminde derinleş. Sezgilerin, her şeyi daha net görmeni sağlayacak.”

“Bu gece tapınakta kalabilir miyim? Derin derin düşünmek istiyorum.”

Başrahibe, genç kadını tek bir lambayla aydınlatılmış küçük bir şapele götürdü; içeriye öyle huzurlu bir hava hâkimdi ki, Seket'in tüm endişeleri birden dağıldı. Duvarlar, çeşitli hastalıklara iyi gelen ilaç formüllerini gösteren hiyerogliflerle doluydu. Genç şifacı, bilgisini geliştirmekten memnun, her birini teker teker özümsemişti.

Aniden, ay ışığı, tavadaki küçük bir pencereden içeri sızdı: gümüşü aydınlık, bir işaret çizer gibiydi. Şaşırın Seket, şu ilk cümleyi okumayı başardı: “Tıp sanatının öğrenimi. Kalbinin sesini dinle, enerjilerin yolunu tespit et...” Ve metin, gerçek bir kitap oluşturacak şekilde devam etti.

Tüm gece boyunca, cümleler art arda tanı ve tedavileri oluşturdu. Şafağın ilk ışıkları gümüşü parlaklıkla yer değiştirirken, şapelin zemininde paha biçilmez bir papirüs duruyordu.

Ona dokunmaya çekinen Seket, başrahibeyi bularak ona bu mucizeyi anlattı. Yaşlı rahibe, hayranlık içinde belgeye baktı.

“Bu yeni tıp kitabı senindir,” dedi. “Onu al, yetkin bir kâtip bul ve her büyük tapınak için bu kitabın bir kopyasını çıkarmasını sağla. Tanrılar seninle konuşuyor Seket, bu çok büyük bir ayrıcalık ama aynı zamanda büyük bir tehlike de. Bu görevi hak ettiğini göstermek ve karanlığa teslim olmamak sana düşüyor. Unutma ki, saygın tanrıçamız Dişi Aslan Sekhmet ürkütücüdür.

Gece boyunca Setna dünya üzerinde taştan yapılmış ilk büyük anıt olan basamaklı piramidin yaratıcısı *Imphotep’in Öğretisi*’nin ilk bölümünü kopyalamıştı. Bilge, eserde atalara saygı duyulmasını, Tanrı’nın ve tanrıların, Gök-Tanrıça’nın bedeninin şeklini oluşturan yıldızlardan Osiris’in yeniden doğuşunu kanıtlayan buğday başağına kadar, yaşayan bin bir canlı suretinde meydana çıkan sözlerinin dikkatle dinlenmesini öğütlüyordu.

Çalışması bittiğinde, genç adamın elinde, Ptah Tapınağı Okulu'na teslim etmesi gereken yeterli miktarda papirüs ve tablet vardı. Doldurduğu dört deri çantanın birini kayışları sayesinde sırtına taktı, bir diğerini çaprazlama omzundan geçirdi, kalan iki taneyi de birer koluna aldı.

Posta teşkilatı, bürosunun yakınında ona bir eşek tahsis edecekti.

Ancak bu sabah, görünürde hiçbir dört ayaklı yoktu. Katır gibi yüklenmiş haldeki kâtip, seyahat işini kendi halletmek zorunda kaldı. Sabah saatleri fazlasıyla sıcak olduğundan, oldukça sıkıntılı bir yolculuk oldu.

Sekhmet'in tapınağına yaklaşıırken, Setna, herkesin dört gözle beklediği, gelişimin geri geleceği yeni yılın doğuşundan önceki beş yıkıcı gün boyunca kötü güçleri engellemekle görevli olan ayincileri düşündü. Yeni yıl bazen ortalığı kırıp geçiriyor, bazense yetersiz kalıyordu. Ramses'in hükümdarlığının başından beri, her yeni sene bolluk ve refahla eşanlamlı mükemmel bir seviyeye ulaşıyordu; kral tanrılara saygılarını sunuyor, nehrin gizli dinamizmi adına Hapy ayinlerine katılıyor, adaklar adıyor, yüce güçler de halkını iyiliklerle ödüllendiriyorlardı. Halk hükümdarını seviyor, yönetme ve yüklendiği bu ilahî vazifeyi yerine getirme becerisini takdir ediyordu; bu takdir ve aralarındaki derin bağ olmasa, Mısır yok olmaya mahkûm olurdu.

Aniden, onu gördü.

Soylu adımlarla yürüyen, ışık yüzlü, dar kalçalı, parmakları lotus goncalarına benzeyen genç bir kadın.

Güzellik.

Hayatında ilk defa keşfettiği ve onu altüst eden güzellik.

Ve görünmez bir kaza oluverdi; genç adamın sırtındaki çantanın kayışı koptu, çanta yere düştü ve içindekiler ortalığa saçıldı. Setna üzüntüyle az önce kopan çantaya benzeyen diğer çantaları yere attı.

Kızarmış halde, dağılmış tablet ve papirüsleri toplamaya çalıştı.

Çabası şen bir kahkahayla karşılandı.

“Kusura bakmayın,” dedi Seket, kendimi tutamadım! Sanırım taşıyabileceğinizden fazla yükünüz var, size yardım edebilir miyim?”

“Tabii, elbette...”

Gözlerini ondan nasıl alacaktı? Hareketlerinden zerafet akıyordu, sesi şarkılar söylüyordu.

Setna beceriksizce, alabileceği kadar çok eşyayı toplamaya çalıştı; daha az gergin olan Seket duruma daha hâkim görünüyordu. Bu arada elindekilerden birkaç satır okudu.

“*Bilgelik*’ten bölümler bunlar... Kendi elinizle mi kopyaladınız?”

Basit bir teslimatçıdan başka bir şey olmadığını kabul etmek mi? Setna yalan söylemeye cesaret edemedi.

“Bunlar benim çalışmalarım,” diye mırıldandı.

“Harika bir eser. Kimin için yaptınız?”

“Ptah Tapınağı Okulu.”

“Ah, siz öğretmensiniz!”

“Hayır, henüz değilim!”

Seket, papirüse tekrar baktı.

“Yazı kalitesine bakarak, çok yakında olacağınızı söyleyebilirim.”

“Öğrenmem gereken öyle çok şey var ki!”

Gerilen Setna papirüsü çantaya tıktı.

“Acele etmeyin,” diye öğütledi genç kız, “zarar görürlerse yazık olur.”

Kâtip biraz yavaşladı.

“Siz de en azından... bir rahibe olmalısınız!”

“Sekhmet’in basit bir hizmetkârıyım; adım Seket, Keku’nun kızıyım.”

“Kraliyet Tahıl Ambarları müdürü olan Keku’nun mu?

“Ta kendisi.”

“Peki ya siz... doktor musunuz?”

“İnsanları tedavi etmeye çalışıyorum aslını isterse-niz.”

“Ne muazzam bir vazife!”

“Daha çok zor diyebiliriz... Tüm hastalarımı iyi etmek isterdim ama bazen kaçınılmaz olanı kabul etmek gerek.”

“Ben size sonuna kadar güvenirdim!”

Setna yeniden kızardı, kendisini asla böyle açığa vurmamalıydı!

Çantalarını yüklenmiş olarak, uzaklaşmaya yeltendi.

“Ne garip oğlan,” diye düşündü Seket; “utangaç, beceriksiz, samimi ve çekici.” Açıklayamadığı bir rahatsızlık hissetti ve bu zararsız konuşmayı uzatmamış olmaktan dolayı pişmanlık duydu.

Bu basit hadise çabucak unutulurdu; oysa bu karşı-

laşma kaderin bir işareti değil miydi? Seket peşinden giderek genç adamı yakaladı.

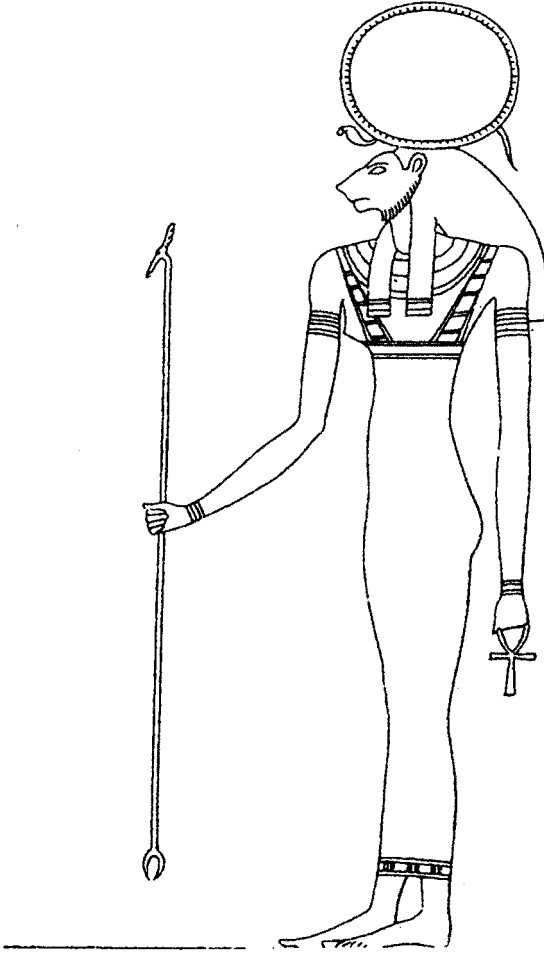
“Benim için bir şey yapmanızı istesem kabul eder miydiniz?”

“Elbette,” diye yanıtladı Setna, “eğer yapabileceğim bir şeyse!”

“Şüphesiz ki yapabilirsiniz, konu benim için son derece önemli bir tıbbi papirüsü kopyalamakla ilgili.”

Kâtip çantalarını yere bıraktı.

“Bu görevi en kısa sürede yerine getirmeye çalışacağım,” diye söz verdi.

Resim 8: Savaş ve yıkımın Aslan Başlı Tanrıçası Sekhmet
“ürkütücü”dür, zira felaketi yayabilir; ama aynı zamanda
doktorların da başıdır. (Champollion’dan)

10

Bu kez, yüküne rağmen, Setna büyük adımlarla uzaklaştı; kuşkusuz, verdiği sözleri yerine getirmeyi düşünüyordu. Bu gayret, genç kadını etkiledi. “Ona adını sormayı unuttum!” diye düşündü şaşkınlıkla. Önemli değildi, bir dahaki sefere onu nerede bulacağını biliyordu.

“Neşeli bir karşılaşma,” dedi ciddi bir ses.

Seket arkasına döndü.

“Baba, her şeyi gördün mü?”

“Ptah’ta bir tahıl teslimatını denetliyordum.”

“Bir mucize oldu; ay ışığı, Sekhmet’in başrahibesinin, bana ait olduğunu söylediği tıbbi bir metin yazdı. Ben de metnin kopyalanması görevini, çok becerikli bir eli olan şu sakar kâtime verdim.”

“Böylece, sevgili kızım, gecenin ışığı seni lütfuyla ödüllendirmiş! Hayranlığımdan şüphen olmasın.”

“Bunu gerçekten hak etmem lazım, öğrenmem gereken öyle çok şey var ki... Bu metinler bana pek çok yeni ilaç yapmayı öğretecek.”

“Az önce konuştuğun delikanlının kim olduğunu biliyor musun?”

“Ben ona adımı söyledim ama onunkini sormayı unuttum,” diye itiraf etti Seket.

“Bu sakar kâtip Setna, Büyük Ramses ve Güzel Iset’in oğlu, general Ramesu’nun küçük kardeşi.”

Genç kadın duyduklarını sindirmekte zorlandı.

“Ve çantalarını kendisi mi taşıyor?”

“Garip bir oğlan, onda hırstan eser yok; askerî bir kariyer yapmaktan, ya da başkentte, sarayda kendine bir yer edinmektense Ptah Tapınağı’nın bilginlerinin öğretilerini izlemek için Memfis’te kalmayı yeğliyor. Fakat son Nubye saldırısındaki kahramanlığı pek çok önemli kişinin saygı ve sempatisini kazanmasını sağladı. Setna asıl niyetini gizliyor olabilir mi? Ramesu bundan endişe ediyor.”

“Gerçekten, şu genç kâtibi üniformalar içinde gözünde canlandırabiliyor musun?”

“Bazı varlıklar ikiyüzlü doğar, saf olma, daima te-
tikte kal.”

“Ramesu’yu tekrar gördün mü?”

“Ekonomi bakanı olarak atanmamı destekliyor ama ona karşı davranışlarına üzülüyor. Kardeşiyle tanıştığını öğrenirse buna olumsuz tepki verecektir.”

“Setna’dan sadece basit bir iş istedim.”

“Seni suçlamıyorum, sadece Ramesu’nun seninle evlenmeyi yürekten istediğini unutma.”

“Bu konudaki cevabımı biliyorsun.”

“Güzel ve akıllısın. Sana sağlayacağı imtiyazları kabul edersen kraliyet doktorlarının başına getirilirsin.”

“Bunu kabul edemem baba.”

Keku kızını öptü.

“Bunu tekrar konuşuruz; şimdi şu teslimatın sorunsuz yapıldığından emin olmam gerek. Ptah denetçileri son derece titizdir.”

Seket kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Setna, Ramses’in oğlu, bu kadar basit, bu derece mütevazı... Hem aslında bunun ne önemi vardı? Basit bir karşılaşma, verilen teknik bir görev, fazlası yoktu. Kâtip ona kopyaları teslim edecek, kendisi de tapınağa iletecekti, ondan sonra bir daha görüşmeyeceklerdi.

Ve tekrar endişeye kapıldı; yaşlı adam neden susuyordu? Bu sessizliğin büyük bir faciayı sakladığından emindi. Seket bunun ne olduğunu öğrenmek zorundaydı.

Devasa Memfis Nekropolü’nün güvenliğini sağlamak kolay bir iş değildi. Yüce ataların akıl almaz hazinelerle dolu ebedî ikametgâhları olan Sfenks, Giza Vadisi piramitleri, Sakkara piramitleri! Marangoz bir aileden gelen Rési, bu kutsal mekânları korumakla görevli polis gücüne katılmayı seçmişti; ciddiyeti ve iki amirinin

ölümüyle hızla terfi etmişti. Kırklarındaki bu aydınlık polis şefinin emrinde, üstlendiği görevi hakkıyla yapmasına ancak yeten iki yüz adam vardı.

Altın Çağ'ın firavunlarının ölümsüz ruhlarına tapınmakla görevli Ka'nın hizmetkârlarının varlığı vazgeçilmezdi, ona en ufak bir garipliği haber vermekten geri durmuyorlardı.

Önemli olan tek şey, bu yerlerin huzuruydu. Bu anıtlar, devletin bekasını sağlayan aydınlık bir güç yayıyordu: öte taraftan gelen bu kaynak, firavun ve halkına hayat veriyordu. Rési ve polis memurları, burada yaptıklarının basit bir asayiş işi değil, kutsal bir vazife olduğunun bilincindeydiler.

Her sabah şafakta, önce gece nöbetçilerinin raporları alınır, sonra askerler eşliğinde nöbet değişimleri gerçekleştirilirdi. Görev yerinde bulunmama gerekçesi her zaman doğrulanmalıydı, aksi halde sorgusuz sualsiz ânında kovulmaya kadar varan cezai yaptırımları olurdu.

Görünüşte, sıradan bir gündü; kötü güçlerle girdiği mücadeleyi kazanan yeni bir güneş, ışııyla Memfis'i aydınlatmaya başlıyordu.

Tüm idari binalar çölün kıyısında, bir sebze bahçesi, bir meyve bahçesi ve bir hurmalığa yakın konumlandırılmıştı, temizlik kuralları son derece katıydı ve yönetmelikler harfi harfine uygulanıyordu.

Rési raporları bizzat dinliyor, notlar alıyor, sonra aldığı notları arşivinde sınıflandırıyordu. Bir olay olduğunda, olay yerini şahsen inceliyor ve gerekli tedbirleri alıyordu. Pek çok kereler, bazı piramitlerin onarım ihtiyacını bildirmişti; bu karar onun yetkisinde değildi.

En büyük tehlike, çölün kana susamış iblislerinin saldırıya geçmesiydi; özellikle Griffon ve kanatlı panter. Muhafızlar mızrak, ok ve yaylarla silahlandırılmışlardı ve caydırıcı muskalarla korunuyorlardı. Yeni senenin doğuşunun yaklaşmasıyla, başka canavarlar da mezarlarından çıkabilirdi; tedbiri elden bırakmayan Rési, her yere çok sayıda deneyimli muhafız yerleştirmişti.

Uyumaya gitmek için sabırsızlanan gece bekçileri, patronlarının bürosundan aynı şeyi tekrarlayarak birbiri ardına geçiyorlardı: rapor edecek hiçbir anormallik yoktu.

Gözetmen bir tas süt içmek için sabırsızlanarak servis çizelgesini incelerken birden dört polisin yokluğunu fark etti. Görev yaptıkları bölgeyi düşünmek onu titretti: sitenin doğu kanadı, tam olarak lanetli mezarın çevresi!

Belki de sadece basit bir gecikmeydi.

Rési, zaman ilerledikçe gerginliği artarak devam ederken, bir saat kadar daha sabırla bekledi. Şüphesiz, bir olay olmuştu.

“On adam benimle gelsin!” diye emretti. “Silahlarınızı kontrol edin.”

Mecburi yürüyüş esnasında hedefleri netleşti.

Çöl, kumullar, düz çatılı bir mezar... ne bir kuş sesi, ne rüzgârın uğultusu...

“Arkadaşlarımız nerede?” diye endişeyle sordu bir subay.

“Mezarın girişi kuzeye bakıyor; ikiye ayrılın, bir grup yapının solundan, diğeri sağından yürüsün. İleri!”

Tedirgin yürüyüşlerine rağmen, ekiptekiler emre uydu.

Dört arkadaşlarının cesetleri, mezarın batı cephesi boyunca uzanıyordu; Rési hiçbir belirgin yaraları olmamasına şaşırdı. Canavarlarla girilecek bir mücadele kuşkusuz birtakım izler bırakırdı.

Altüst olan polisler, cesetleri yan yana yerleştirdiler. Ölülerin yüzünde dehşetli bir korku ifadesi vardı.

“Şef, buraya bakar mısınız!”

Mezarın girişinde, un ufak olmuş kemikler vardı.

Tozları inceleyen Rési inanılması güç bir sonuca ulaştı: insan kalıntıları! Bu mezar ne çeşit bir iğrençliğe tanıklık etmişti?

Felaketler bununla da sınırlı değildi: mabedin kapısı, hiç kimsenin giremeyeceği bu kapı, parçalanmıştı! Kilitler ve yan dikmeler zedelenmiş, bir delik açılmıştı. Cesetlerin faili içeri mi girmişti? Rési’nin talimatlarına göre, hiçbir şekilde lanetli mezara girilemezdi.

İçeri girmek mi gerekiyordu?

Şaşkınlık içindeki Rési ne eşikten geçebildi ne de emrindekilere bu tehlikeye atılmalarını emredekcek cesareti gösterebildi.

Tek çözüm vardı: üst düzey yetkililere haber vermek.

“Takviye almaya gidiyorum,” dedi adamlarına.

“Şef, korkudan ölüyoruz!” diye itiraf etti bir asker.

“Çölün iblisleri gündüz saldırmazlar, ben hemen geri döneceğim; siz hiçbir yere kıvıldamayın.”

11

Memfis belediye başkanı, seçkin askerlerden oluşan bir birliğin himayesinde, yanında adamlarının rahatladıklarını gizleme gereği görmedikleri Rési olduğu halde, lanetli mezara yaklaştı. Aralarında yetkili birinin varlığı onları bir araya getirmişti.

“Hiçbir şey görmediniz ve buraya hiç gelmediniz,” diye talimat verdi. “En ufak bir gevezelik ederseniz, burada olanlar hakkında tek bir şey söylerseniz, ihanetten tutuklanacak ve en ağır şekilde cezalandırılacaksınız. Bu durum bir devlet sırrıdır, sessizliğinizi koruyacağınıza dair yemin etmenizi istiyorum.”

Adamlar bu isteği derhal yerine getirdiler.

Piyadeler, her an müdahaleye hazır şekilde mezarın etrafına yerleştiler; mummyacılar nöbetçilerin cesetlerini gözlerden uzak bir yere gömmek üzere götürdüler.

“Onlara eşlik et Rési,” dedi belediye başkanı; “yarından itibaren Memfis’ten ayrılacak, yeni bir yöneticilik görevine atanacağın Teb’e gideceksin. Senin de mutlak sessizlik yemini etmen gerektiğini hatırlatmama bilmem gerek var mı?”

Bu korkutucu bölgeyi terk etmekten memnun olan Rési, başka hiçbir şey sormadı.

Ramses’in en güvendiği adamlarından olan Memfis belediye başkanı, halkın tamamının takdirini kazanmış kusursuz bir yöneticiydi. Halkının refahı ve Ramses’in ışığı, bugüne dek, yoktan var olan bu lanetli mezarın varlığını gölgede bırakmıştı.

Başkan, mezarın tehlikeli ama neyse ki ulaşılmaz bir hazineyi sakladığını bilen az sayıdaki yüksek rütbeliden biriydi.

Mezarın kapısında şüpheye kapıldı.

Olağanüstü acil durumlarda, hiçbir şeyin çalınmadığından emin olmak için mezara girme yetkisi vardı. Korkak bir adam olmamasına rağmen tereddüt etti. Şu açılan delik, cehennem ağzına benzemiyor muydu? Belediye başkanı, tıpkı gençliğinde olduğu gibi, çıplak elle bir grup iriyarı haydutla çatışmayı yeğlerdi!

“Size eşlik edebilir miyim?” diye sordu seçkin birliğin komutanı.

“Eğer dışarı çıkmazsam ya da bir çılgılık duyarsan sakın müdahale etme; sadece mezarı sıkıca kapat ve zaman kaybetmeden krala kaybolduğumu haber ver.”

“Silah ister misiniz?”

“Buna gerek olmayacaktır.”

Subay endişeli gözlerle yetkilinin mezara girişini izledi.

Ayakta bile zorlukla durulan dik koridor, bir kireçtaşı kütlesinin kalbine iniyordu. İlkini ikinci bir koridorla birleştigi yerde bir çeşme vardı. Çeşmenin üstünden atlayan belediye başkanı ilerlemesini sürdürdü. Fenere ihtiyacı yoktu, kırmızıya boyanmış duvarlar hoş bir aydınlık sağlıyordu.

Neredeyse kare şeklinde küçük bir odaya ulaştı. Mumyalanmış yiyecekler, muska ve kumaşlarla dolu tahta sandıklar. Geleneklere uygun bu tabuta dokunulmamış gibi görünüyordu. Adamın içinde bir umut ışığı doğdu.

Mezarın zeminini oluşturan üç oda daha kalmıştı.

Soldaki harabeye dönmüş oda, bir yangının izlerini taşıyordu. Yerde kafası kopmuş bir Anubis heykeli vardı. Sağdaki oda da benzer bir felakete uğramıştı. Hathor büstü kanla kaplıydı.

Belediye başkanının kalbi sıkıştı.

Merkez şapelde, bronz kapıları sıkıca kapalı bir mabet olmalıydı.

Neyse ki mabet buradaydı ve dokunulmamış görünüyordu! Daha yakın bir inceleme, bu erken doğmuş sevinci kundağında boğdu.

Kilitler kırılmış, kapı açılmıştı; mabet boştu.

Bir felakete tanıklık etmekte olan yetkili neredeyse ağlayacaktı. Eğer mühürlü vazo ele geçirilmişse, bu kişi firavundan bile daha büyük güçlere sahip demekti ve ancak karanlık büyü sayesinde bu mezara tecavüz edip elinde silahların en korkuncu olduğu halde buradan sağ çıkmayı başarmış olabilirdi.

Lanetli mezardan çıktığında, belediye başkanı yir-

mi yıl yaşlanmıştı, yüz çizgileri öylesine derinleşmişti ki komutan onu güçlkle tanıdı. Feri sönmüş gözleri, kaybolmuş gibiydi.

“Derhal Pi-Ramses’e gitmek üzere yola çıkıyoruz,” dedi titrek bir sesle.

Tükenmek bilmez bir enerjiyle dolu olan Setna, Seket’in kendisine verdiği tıbbi papirüslerin onuncusunu kopyalamayı bitirdi. Kolaylıkla tatmin olmasını sağlayacak arzularını dizginleyerek her işareti dikkatle çizmiş, en ufak bir hata olmasını engellemek için çalışmalarını defalarca kontrol etmişti.

Kusursuz ve uzun süre dayanacak kopyalar çıkarabilmek amacıyla, Dazlak’tan yeni papirüs stoklarını kullanabilmek için yetki almıştı. Doktorlar bu mucizevi metni kullanarak sayısız hayat kurtaracaklardı.

Zaman zaman, Setna konsantre olmakta güçlük çekiyordu: genç kadının yüzü gözlerinin önünde beliriyor ve son derece kötü giden ilk karşılaşmalarının her ânını tekrar tekrar düşünüyordu. Gergin ve sakardı, kendini komik duruma düşürmüştü ve pişmanlıktan içi içini yiyordu. Kız kahkahalara boğularak onunla dalga geçmekte ne kadar da haklıydı! Böyle bir fiyaskonun ardından, ona kâtiplik becerilerini ispatlayarak saygınlığını geri kazanmalıydı.

Acaba Ramses’in oğullarından biri olduğunu biliyor muydu?

Şüphesiz bilmiyordu. Hanedanın vârislerinden bi-

rini, kendi çantalarını taşıırken hayal etmek mümkün müydü! Bir prens rahatına düşkün olmalı, yanında sadık hizmetkârlar bulunmalıydı. Ramesu, yerini asla inkâr etmez, sosyal mevkisinin muhakkak fark edilmesini sağlardı; ama ağabeyinin iktidar hırsı vardı, kendisinin ise sadece okuma ve yazma hevesi. Babasının pozisyonu göz önüne alındığında, Seket kendisine Pi-Ramses'in saray kapılarını açacak parlak bir evlilik yapmayı düşünüyor olmalıydı.

Evlilik, aşk... hayaller! Kuşkusuz Setna bu genç kadının tarifsiz bir lütuf olan güzelliğine ve sıcakkanlılığına vurulmuştu. Onunla binlerce farklı konudan konuşarak saatler geçirmek isterdi; buna karşın yollarının tekrar kesişme ihtimali yoktu ve bu tek karşılaşmanın hayali de zaman içinde aklından silinip gidecekti.

On papirüs... İstenen sayıda belge hazırды.

Setna sonuncuyu kıvırırken Dazlak belirdi.

“Bitirdin mi?”

“Görev tamamlandı.”

“İsabet olmuş. Bir bayram ayınının kopyasına ihtiyacım var.”

“Emrinizdeyim.”

“Bu papirüsleri kendin mi teslim edeceksin?”

“Bir taşıyıcı kullanmayı yeğlerim.”

Genç adam adaylığının sona erip ermediğini sormaya cesaret edemedi; Tanrı Ptah'ın ayincileri sabırsızlıktan nefret ederdi.

Yorgunluktan bitkin düşen Seket, göletin kenarına yerleştirilmiş bir hasıra uzandı, tuniğini çıkartarak kendini güneşin okşamalarına teslim etti. Zor bir gün olmuştu. Yerine yerleştirmek gereken çıkık bir omuz, bir kalp rahatsızlığı, ciddi bir akciğer hastalığı, kasılmalardan mustarip bir çocuk, tavsiyelerde bulunan meslektaşlar ve acilen yoluna konulması gereken idari bir sıkıntı! Bunlara rağmen, hastalarını rahatlatabilmiş olmaktan memnun genç kadının bütün gün boğazından bir salatalık ile peksimetten başka bir şey geçmemişti.

Yorgunluğun acısı bir anda çıkınca, Seket sadece gözlerini kapatmak ve kendini bu yaz akşamının sıcaklığına teslim etmek ihtiyacı duydu.

Peki neden Setna'nın yüzünün hayali onu ele geçirmeye hazır bekliyor, nasıl yarının tasalarının önüne geçebiliyordu?

Bu karşılaşma, son derece eğlenceli olmasına rağmen, ardında bir iz bırakmamış olmalıydı. Tüm utanççılığına ve sakarlığına rağmen aslında Ramses'in oğlunun belli bir çekiciliği, hatta belirgin bir cazibesi vardı, diğer taraftan antik metinlere yürekten vurgun bu genç adam, kendini tamamıyla üst düzey bir kâtip olmaya adanmıştı.

İçinde bulunduğu kafa karışıklığından bunalan Seket gölete daldı.

Çıplak yüzmek ne kadar da olağanüstü bir zevkti; vücut tüy gibi hafifliyor, tüm endişe ve sıkıntılar suda yok olup gidiyordu.

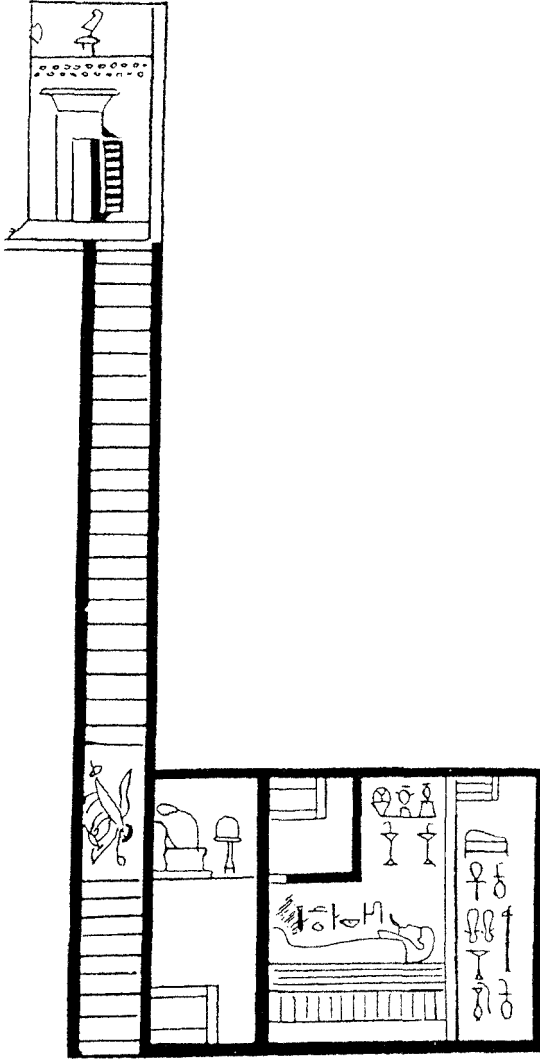
Setna'nın kopyaları yazması acaba ne kadar zaman alacaktı? Kendisine vermiş olduğu bu göreve özel bir

değer atfedecek miydi? Papirüsleri bizzat mı teslim edecekti? Yoksa bu nankör görevi yapmaktan tamamen vazgeçip onu bir astına mı devredecekti?

Aklını kemiren bu gereksiz soruları kafasından atma isteğiyle daha hızlı, nefesi kesilecek kadar hızlı yüzdü. Göletten sırlıslam çıktığında, hâlâ genç kâtibin hayatını zihninden atmayı başaramamıştı.

Bir flüt sesi alacakaranlıkta yankılandı.

Bu ses, babasıyla baş başa, huzur içinde yiyecekleri akşam yemeğini müjdeliyordu.

Resim 9: Doğu kıyısında, ucu bir mezara uzanan bir çukura açılan bir kapı; etrafı kutsal eşyalar ve koruyucu hiyerogliflerle çevrili bir mumyanın ebedî istirahatgâhı
(Yaşayanların Kitabı, 1. Bölüm)

12

General Ramesu durumdan çok da memnuniyetsiz değildi. İki ay zarfında yoğun bir çalışmayla, katı bir disiplin uygulayarak ve makamında pinekleyen subaylara sorumluluk bilincini geri kazandırarak Memfis Kalesi'ndeki tüm sorunları kökünden temizlemişti. Birlikteki adamlara gelince, onlar da firavunun oğluyla birebir ilişki içinde olmaktan memnun, verilen en zor görevleri bile yerine getirmekten kaçınmıyor, kendilerini Mısır'ın düşmanlarıyla savaşmaya hazır, daha iyi askerler gibi hissediyorlardı. Uzun zamandır sıradanlaşmış olan düzende gerçekleştirilen iyileştirmeler morallerini yükseltiyordu.

Artık Pi-Ramses'e dönme ve oradaki seçkin birlikleri ele alma vakti gelmişti. Ramesu gizliden gizliye hırslarını eleştiren bazı üst rütbeli subaylardan çekini-

yordu. Ama hâlâ en büyük rakibi, küçük kardeşi Setna değil miydi? Nubye'deki, sıradan bir kâtibin tutumlarına benzemeyen davranışını unutmak mümkün değildi.

Generalin emir subayı rapor vermeye geldi, bu raporlar resmî evraka girmeyecekti.

“İşte kardeşiniz hakkında gizli yürütülmesini istemiş olduğunuz araştırmaların sonucu,” dedi. “Araştırma kusursuz bir gizlilik içinde yürütüldü, ucunun size ulaşması mümkün değil.”

“Senin alacağın prim de çok gizli olacak,” diye söz verdi Ramesu; “Setna üst düzey subaylarla görüştü mü?”

“Hiçbir şekilde böyle bir görüşme olmadı.”

“Ya devlet büyükleriyle?”

“Hayır.”

“Günlerini nasıl geçiriyor peki?”

“Kütüphanesine kapanarak zamanını okuma ve yazmayla geçiriyor. Şu aralar, Memfis Hayat Evi eğitimcilerinden, herkesin korkudan ödünü patlatan Dazlak ile çalışıyor.”

“Yemeklere, eğlencelere davet edilmiyor mu?”

“Yemeğini evinde yiyor ve hiçbir eğlenceye katılmıyor; tek amacı Ptah Tapınağı'nda bir ayinci olmak, bu yüzden kendini bu sade hayata hazırlıyor.”

“Hiç arkadaşı yok mu?”

“Sadece bir tane, geçenlerde Silah Evi'nin müdürlüğüne atanan Kurtarıcı Çed.”

Çed'in bir yönetici olmayıp sadece bir savaşçı olduğunu düşünen Ramesu'nun gözünde bu, vaktinden çok erken gelmiş bir tayindi. Ona göre genç adam bu görevi çabucak bırakacak ve yerine başkası gelecekti.

“Peki ya kadınlar?”

“Çöl gibi, generalim.”

“Gerçekten, en ufak bir eğlencesi bile yok mu?”

“Hem de hiç...”

Ramesu küçük kardeşini anlayamıyordu. Firavunun oğluyken ve tüm dünya ayaklarının altına serilmişken insan nasıl bu şekilde yaşardı?

Bu rapor oldukça güven verici görünüyordu. Görünen o ki Setna’nın yetersiz hırsları ağabeyininkilerle çakışmayacaktı.

Canını sıkkan sadece tek bir ayrıntı vardı.

“Kurtarıcı Çed, Setna’yı Silah Evi’ne davet etti mi?”

“Aslında tek bir sefer. İçeride iyi adamlarımız var. Çed tayininden sonra arkadaşına yeni görev yerini gezdirdi ama Setna oraya bir daha hiç gitmedi.”

Muhtemelen Çed bir tehlike arz etmiyordu; buna karşın tedbirli olmakta fayda vardı. Ya Setna onu kullanarak yetkilileri manipüle edip yandaş toplamaya çalışırsa?

“Kardeşinizi gözetlemeye devam edecek miyiz?” diye sordu emir subayı.

“Hayır ama Silah Evi müdürü hakkında düzenli rapor istiyorum; bu kurumun etkili bir şekilde yönetildiğinden emin olmalıyız, başarısızlık Memfis’in güvenliğini tehlikeye sokar.”

“Emirleriniz yerine getirilecektir! Pi-Ramses seyahatimiz için hazırlıklar tamamlandı ve gemideki kamaranız daha rahat olacak şekilde yenilendi.”

“Mükemmel, şimdi gidip dinlenebilirsin.”

Yerine getirilecek son bir dünyevi görev daha vardı, sonra generalin Memfis seyahati sona erecekti. İmparatorluğun başkentine dönmek ve babasının saygın naibi olmak için sabırsızlanıyordu.

Setna büyük bir ikilemde kalmıştı. Tıbbi papirüsleri bizzat teslim etmezse Seket bundan alınacak, kendisini hakarete uğramış hissedecek ve bir daha asla onu görmek istemeyecekti; fakat bu görevi kendisi üstlenirse genç kızla yeniden konuşmaları gerekecek ve ne diyeceğini bilemeyecekti.

İlk seferkinden de beter aptal durumuna düşecekti; aşağılanmaya maruz kalmak istemiyordu. Yine de bir karar vermesi gerekiyordu ve bu kararsızlık uyumasına engel oluyordu. Bu işi yapmak için geçerli bir gerekçe vardı, yapmamak için bir başkası... Bir türlü doğru sonuca ulaşamıyordu.

Sadece çalışmak onu biraz olsun rahatlatıyordu. Fakat düzenli aralıklarla bu problem aklını kurcalıyor, ellerini titretiyordu; Setna, Dazlak'ın verdiği metni kopyalarken öyle çok hataya rastladı ki sabrı tükenerek yeri yumrukladı. Bu beceri eksikliği onu tiksindiriyor ve kendi gözündeki değerini düşürüyordu.

O mu Tanrı Ptah'ın rahiplerinden biri olacaktı? O mu tapınağın sırlarına vâkıf olacaktı? Sanki tüm bunlar uğursuz bir şakaydı!

Bürosunun yakınında hava almaya çıktığında, Setna kendisine doğru yaklaşmakta olan ve elinde küçük bir papirüs rulosu taşıyan bir haberci gördü.

“Kâtip Setna’yı arıyorum.”

“Benim.”

“Size gönderilen bir mesaj var.”

Ramses’in oğlu ipi çözdü, kâğıdı açtı ve şaşkınlık içinde elindeki belgeyi tanıdı.

Sorusuna garip bir cevap bulmuştu! Kader onun yerine karar verdiğine göre, onu dinlemek gerekirdi.

Seket, gününü dinlenerek ve ay ışığı tarafından iletilen papirüsü detaylı bir şekilde inceleyerek geçirmişti. Papirüs kalbin -kalp kasının değil hiyerogliflerde çift kulplu kutsal vazo ile tasvir edilen varoluşun merkezindeki maddenin- önemine dikkat çekiyordu. Her şey ondan doğuyordu; her şey ona dönüyordu. Vücutta dolaşan enerjilerin verici ve dengeleyicisi, hastalıklarla karşılaştığındaki acılara dayanabilmek için sebatkâr ve sağlam olmalıydı. Bu kalbin, atışları sayesinde algılanabilen, dilin, kulağın, derinin incelenmesiyle, nabzın dinlenmesiyle duyulabilen bir sesi vardı. Bunlardan yola çıkarak ulaşılabilecek bulgular, şifacının tanısını netleştirmesine ve uygun olacak doğru ilaçları seçmesine yardımcı olacaktı.

Hava çok sıcak olduğundan, hizmetlilerin çalışma ritmi yavaşlamıştı. Anlayışlı bir insan olan yaşlı adam, çalışanlara dinlendirici bir öğle uykusu izni verdi. Ama tembellik etmek yoktu! Hafif bir bira organizmayı harekete geçirir, böylelikle günlük işler geciktirilmemiş olurdu.

Seket, çardağın altında, şaşırtıcı bir şekilde Memfis'te kalmış olan babasıyla birlikte yemek yiyordu.

“Belediye başkanıyla beraber bazı dosyaları incelemeliydik,” diye açıkladı Keku. “Ama adamın acilen Pi-Ramses’e gitmesi gerekti. Şüphesiz kral çağırmış olacak.”

Salatalıklar, rezeneyle marine edilmiş balık, taze peynir, meyve salatası ve leziz bir aroması olan beyaz şarap; bu yaz yemeği son derece lezzetliydi.

“Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir karar verdim,” diye lafa girdi Keku; “son haftalarda çok çalıştın, bana kalırsa biraz eğlenmenin vakti geldi.”

“Dikkatimi çekmeyi başardın, baba!”

Saygın adamın yüzünde garip bir gülümseme belirdi.

“Yarın akşam, Memfis’in ileri gelenlerinin ve eşlerinin katılacağı bir akşam yemeği vereceğim ve iki de onur konuğumuz olacak.”

Seket kirpiklerini kırıştırdı.

“Buna tahammül edebileceğimi sanmıyorum...”

“Niyetimi anladın, sevgili kızım! Bu iki konuk, General Ramesu ve kardeşi Setna; her ikisine de bu sabah erken saatlerde resmî davetiyeler ulaştırıldı. Firavunun iki oğlu da soframızda olacak, ne büyük başarı!”

“Şu ekonomi bakanlığı işini kabul etmeyi düşünüyor musun?”

“Bunu yapmak niyetindeyim, evet. Güç ve servet beni hiç ilgilendirmiyor, bu konuda tanrılar bana yeterince cömert davrandı; buna karşın kamu işlerinin idaresini iyileştirebileceğimi ve ülkenin refahına katkı

sağlayabileceğimi düşünüyorum. Bu kendini beğenmişliği affedebilecek misin?”

“Çoğu kişi, ben de dahil, senin yeteneklerine güveniyoruz. Haklısın, kralın iki oğlunun soframızda olmasının sana yararı olacaktır.”

Keku evlilikten bahsetmekten kaçındı, Seket de aklından geçeni söylemedi: Setna gelmeyecekti. Ve Ramesu, genç kadından zorlama bir nezaket dışında bir şey görmeyecekti.

13

Yaşlı adamın öfkesi burnundaydı. Sadece kırk sekiz saatte, Ramses'in iki oğlunun da hazır bulunacağı bir yemekli parti organize etmesi istenmişti! Patronu aklını mı kaçırmıştı? Depresyona girmesini engelleyen tek şey, hükümdarın krallığının ilk yılından kalma bir kırmızıydı; kıvamlı kokusu, karşısına çıkacak her engeli devirmesini sağlayacak bir güç veriyordu ona. Ve bu sayede, Keku'nun malikânesinde bir hortum gibi esiyordu: sebze bahçesinden mutfığa, mahzenden meyve bahçesine, yaşlı adam en mükemmel ürünler için ısrar ediyor, ne kasabın getirdiği et, ne de balıkçının sunduğu balık kusur kalıyor, her şey bundan nasibini alıyordu.

Alacakaranlık çöküp konuklar gelmeye başlarken, hâlâ düzenlenmesi gereken pek çok detay vardı; ama çiçeklerle süslenmiş yemek salonu insanın aklını ba-

şından alacak kadar şıktı. Her masaya kadehler yerleştirilmişti ve odanın havası incelikle parfümlenmişti. Kalabalık bir hizmetli ordusu, davetlilerin en küçük arzularını bile ânında yerine getirmek için hazır bulunuyordu.

Yemek salonunun sundurmasına kadar giden yol boyunca lambalar yerleştirilmişti. Yaşlı adamın şarapların kalitesini denetlediği sırada, bayram kıyafetleri ve son moda perukaları içindeki ilk çiftler gelmeye başlamıştı.

Keku, her biri için uygun olacak cümleleri özenle seçerek seyahatteki Memfis belediye başkanı hariç tüm konuklarını şahsen karşıladı. Şehrin ileri gelenlerinden, davete icabet etmeyen tek bir kişi yoktu ve eşler zarafette birbirleriyle yarışıyordu. Herkes kralın iki oğluyla karşılaşmak ve gelecekteki ekonomi bakanının sempatisini kazanmak istiyordu. Bu akşam, malikânenin bekçi köpeği Geb bile havlamaktan kaçınıyor, nasıl olsa bir yerinden dahil olacağı bu yemeğin mutfaklardan yayılan kokularını duyarak dudaklarını yalıyordu; kediler de avlanmaya çıkmamıştı, tek dertleri et ile balık arasında seçim yapmaktı. Hayvanların özel yemeklerde yeri olduğuna inanan yaşlı adam, onlara müdahale etmiyordu.

Davete yanında anlamsızca gülümseyen güzel bir genç kızla gelen Kurtarıcı Çed, oldukça çekici görünüyordu.

“Silah Evi’nin yeni müdürünü tebrik ederim,” dedi Keku, “beni kırmayıp davetime geldiğiniz için teşekkür ederim.”

“Sizin verdiğiniz yemekli toplantılar Memfis’in en iyileridir, bunu hayatta kaçırmazdım. Ramesu ve Set-

na'nın da davetliler arasında olduğu fısıldanıyor, doğru mu bu?"

"Aslında onları da bekliyorum, evet."

"Setna'yı tanırım, kütüphanesinden çıkmayacaktır."

Gözler Büyük Ramses'in büyük oğlu Ramesu'nun savaşıllara özgü adımlarla giriş yaptığı yola çevrildi.

Keku onu eğilerek selamladı.

"Beni onurlandırdınız general, mütevazı konutumda bulunmanız kalbimi coşkuyla doldurdu."

"Kızınızı göremiyorum."

"Sizin için bir sürpriz hazırlıyor."

Rahatlayan Ramesu gülümsedi: Seket sonunda boş yere direnmekten vazgeçmiş ve bu mücadelenin galibine teslim olmuştu. Bu akşamki yemeğin sonunda kızı da alıp Pi-Ramses Sarayı'na gidecek, evliliklerini kutlamadan önce onu takdim edecekti.

Ramesu, eğlencenin başladığını işaret eden ev sahibinin sağında, onur konuklarına ayrılan yerde oturuyordu.

Keku'nun solunda bir yer boştu.

"Kızınız yokluğuyla bize eziyet etmek mi istiyor?" diye sordu general.

"Bu yer kardeşiniz için hazırlandı."

"Setna! İnce bir düşünce dostum ama davetinize icabet etmesini beklemeyin. Kendisi ne içmeyi, ne yemeyi, ne de eğlenceleri sever."

Hizmetliler, akşamın ilk şarabını, Firavun'un hükümdarlığının üçüncü yılından kalma hafif, iştah açan ve yanında sunulan küçük etli börekler ve marul yap-

raklarıyla mükemmel bir uyum gösteren beyaz şarabı servis ediyorlardı.

Bir anda, lavtayla çalman bir melodi konukların dikkatini çekti. İki lavta, bir arp, bir klarnet, ve iki uzun borulu bir enstrüman çalan iki obua sanatçısından oluşan kadınlar orkestrası sahne aldı; uzun siyah saçları, çekici göğüsleri, ince belleri, el ve ayak bileklerinde kırmızı akik bilezikleriyle davetlilerin tüm ilgisini üzerlerinde topladılar.

En iyi gösteri en sona saklanmıştı.

Başka bir dünyaya aitmiş gibi görünen olağanüstü bir soprano ses, orkestranın kontrolünü ele geçirdi. Ramesu, şarkıcıyı tanıdı: Seket, tüm kıvrımlarını cömertçe sergileyen bir elbise içinde, kolları yüzü hizasında karşılarındaydı.

Seket daha önce hiç bu derece tahrik edici olmamıştı. Sesindeki tonlamalar ve taklit edilemez saflık insanın ruhuna işliyordu. Büyülenmiş seyirciler, tanrısal bir an yaşadıklarının farkındaydılar. Solist sustuğunda, varlığı uzun bir sessizlikle selamlandı, tüm davetliler az önceki resitalin hatırasını hafızalarına kazımaya çalışıyorlardı.

Keku, bir el hareketiyle hizmetlilere, yaşlı adam tarafından hazırlanmış yemeğin konuklara sunulmasını emretti: pırasa yaprağı yatağında marine edilmiş levrek, yumuşak soğan ve sarımsaklar ile zeytinyağı ve Grand Cru'den elde edilmiş sirke ile süslenmişti.

Ramesu memnuniyetini saklamadı.

“Sevgili Keku, dostum! Aşçınız gerçek bir dâhi.”

“Sizden bir şey rica edebilir miyim?”

“Dinliyorum.”

“Sizce bu yemeğin adını ‘Ramses’in zevki’ koymakla abartmış olur muyum?”

“Aksine! Bana tarifini verin, onu Pi-Ramses’e götürüp sunayım; bu, babamın çok hoşuna gidecektir. Kızınız bize katılmayı düşünüyor mu?”

“İşte geldi.”

İnsanı ele geçiren bir zarafetle ışıklar saçarak gelen Seket, Setna’nın yerine oturdu. Ramesu ayağa kalkarak kızın elini öptü.

“Ne büyüleyici bir sürpriz! Şarkı söyleme yeteneğiniz olduğunu bilmiyordum.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, general.”

Keku kadehini kaldırmakta acele etti, konuklar da onu takip ettiler.

“Bugün burada toplanabildiysek ve kutlama yapabiliyorsak,” dedi güçlü sesiyle, “bu, firavunun sayesinde. Bize barışı ve refahı getirdi. Büyük Ramses için hayat, güç ve sağlık dileyelim!”

Topluluk hep beraber kadeh kaldırdı ve sakiler kadehleri Delta’nın güçlü bir kırmızı şarabıyla tekrar doldurdular.

“Saygıdeğer hükümdarımızın büyük oğlu General Ramesu, bizi varlığıyla onurlandırdı,” diye devam etti Keku. “Kendisi ordumuzun başında, ülkemizin güvenliğini sağlıyor; bunun için ona minnettar olmalıyız!”

Kadınlar dahil herkes, Ramesu’nun sağlığına içti.

“En yüksek makamlara layık görülen ev sahibimize de teşekkür etmeliyiz,” diye araya girdi Ramesu; “dev-

letin yetenekli ve kendisini işine adanmış hizmetkârlara ihtiyacı var. Tabii ev sahibimizin, ışıyla bu geceyi aydınlatan kızını da unutmamalıyız.”

Beş sebzeli dana ızgara, keçi peyniri, ballı pastalar ve keçiyoynuzu suyu, hoş bir hafiflikteki tatlı beyaz şarap sunumuyla sonlandırılan yemeği ilahî bir boyuta taşıdı.

Keku, Ramesu’nun askerî başarılarını anlatmasını telkin ederek sohbetin devamlılığını sağladı. Anlatacakları sona erdiğinde, general, Seket’e döndü.

“Bu akşam çok sessizsiniz.”

“Hikâyeleriniz çok sürükleyici...”

“Ülkemi savunmak benim için bir tutkudur. Ordudaki pozisyonum hem çok zor hem de çok önemli.”

“Şüphesiz öyledir.”

“Kuşkunuz mu var?”

“Bir an bile yok.”

“Benim için başka bir sürpriziniz var mı?”

“İzninizle konuklarımıza bahçede son bir soğuk içecek ikram edelim.”

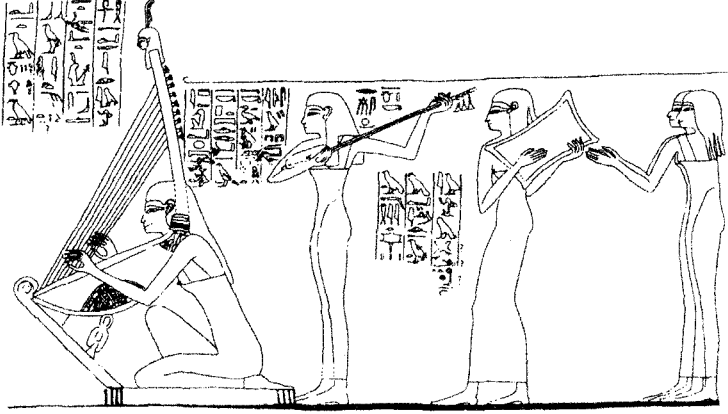
“Nasıl isterseniz.”

Seket’in öngörüsüne uygun olarak, generalin gücünü ve heybetini çekici bulan pek çok evlilik çağında olan kız etraflarını sardı. Kargaşadan yararlanan Seket, oradan sıvıştı ve yaşlı bir firavun incirinin yaprakları arasına sığınıp saklandı. Bu dar kafalı, kendini beğenmiş askere hiç tahammül edemiyordu! Onunla asla evlenmeyeceğine onu nasıl ikna edebilirdi? Eğer Keku’nun kariyeri bundan zarar göreceksen de varsın olundu! Babasına olan tüm saygısına ve onun bakan ol-

masını çok istemesine rağmen, Seket kendi varlığını bu uğurda feda etmeyecekti.

Birkaç adım ileride, bir nar ağacının yakınında bir karaltı gözüne ilişti.

Setna'nın silueti.

Resim 10: Kadın müzisyenlerden kurulu bir orkestra bir yemekte davetlileri eğlendiriyor. (Rekhmire'nin Mezarı)

14

Seket şaşkınlığını gizlemedi.

“Siz... siz geldiniz mi?”

“Bana vermiş olduğunuz görevi tamamladım.”

Deri çantasından, tıbbi papirüsün on kopyasından birini çıkarttı.

“Kolay olmadı ama inanın elimden gelenin en iyisini yaptım. Acaba... görmek ister miydiniz?”

“Elbette!”

Setna belgeyi ona uzattı, kız papirüsü açtı. Ay ışığında, kusursuz bir mükemmellikle çizilmiş hiyeroglifleri gördü.

Kâtip, gergin bir şekilde kararı bekliyordu.

“Olağanüstü... bu gerçekten olağanüstü!”

Setna gülümsedi.

“Ciddi misiniz?”

“Çok ciddiylim.”

“Kalbimi coşkuyla doldurdunuz.”

Bir adım geri attı.

“Görevim sona erdi... bana güvendiğiniz ve bu işi bana verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Yemeğe neden katılmadınız?”

“Dünyevi zevklerle pek alakam yoktur... diğer taraftan sizi şarkı söylerken dinledim, gerçekten muhteşemsiniz.”

Setna, çantayı elinden alıp firavun incirinin altına bırakan genç kadına uzattı.

“Bahçeyi gezmek ister misiniz?”

“Geç oldu ve...”

Kadın, nazikçe koluna girdi.

“İzin verin size yol göstereyim.”

Setna karşıt iki duygu arasında gidip geliyordu; kendini olayların akışına bırakmak, ya da ardına bakmadan kaçmak. Seket’in dokunuşu öyle yumuşaktı ki karşı koymadı.

Bir kadının sıcaklığını ilk kez duyuyordu! Önce titredi; sonra Seket bunu fark etmemiş gibi yapınca sakinleşti. Geceye ve ağaçlara sığınmak ona güven veriyordu; kimse onları göremezdi.

“Bu bahçe, benim huzur bulduğum sığınağımdır,” diye anlattı genç kız; “burada, kuşların cıvıltılarını dinler ve çiçekleri seyrederken güç bulurum. Yorgunluğum ve endişelerim silinir gider. Burayı sevdin mi Setna?”

“Bu bahçe... gerçekten de olağanüstü!”

“Demek ortak bir noktamız var. Buraları bir kez de gündüz saatlerinde, güneşin gölgelerle kovalamaca oynamasının tadını çıkararak keşfetmek istemez misin?”

“Elbette, ama... size papirüsü teslim ederek işimi bitirdim ve...”

“Tekrar gelmek için hiçbir sebebin yok öyle mi! Bundan bu kadar emin misin?”

Setna’nın tek bir dileği vardı: bu son derece yavaş gezintinin, sonsuza dek sürmesi! Bu yüzden, duruma el koydu.

“Ptah-Hotep’in özdeyişlerini dinlemeyi arzu eder misiniz? Elimde tam bir kopya var ve onu size okumak beni mutlu edecektir.”

“Neden olmasın?”

“Muhteşem bir metindir, göreceksiniz! Ondan daima ilham almalıyız.”

Göletin kıyısına yaklaşıyorlardı.

“Yüzme bilir misin Setna?”

“Çocukken ağabeyim öğretmişti; benden çok daha hızlı yüzer.”

“Benimle evlenmek istiyor.”

“Onu o kadar iyi anlıyorum ki!”

Kâtip utandı, çok fazla konuşmuştu. Neyse ki gece, yanaklarının kızarıklığını saklıyordu.

“Onu sevmiyorum,” diye itiraf etti Seket, “ve onunla evlenmeyeceğim; onun ve babamın ısrarları boşuna. Hiç kızlarla birlikte oldun mu?”

“Asla! Kâtiplik mesleğinin inceliklerini öğrenmek

tüm zamanımı alıyor ve üstadım Hayat Evi'nin eğitimlerinden Dazlak son derece talepkârdır. Bana hiyerogliflerin gizli anlamlarını öğretmeye başladı. Yakın zamanda Ptah Tapınağı'nda bir ayinci olmayı umuyorum.”

“Ramses'in oğlu bu kadar zor sınavlara tabi tutulur mu?”

“Kimliğimden kaynaklanan tüm ayrıcalıkları reddediyorum! Onurlu unvanlar beni ilgilendirmiyor, tapınağın kapısından bilinçli olarak girmek ve onun gizemlerini özümsemek istiyorum. Vereceğim büyük emek bana belki bunu sağlayabilir.”

Genç adamın ciddiyeti ve kararlılığı Seket'i etkilemişti; bu olgun ruh ona derinden dokundu.

Setna'nın yanında General Ramesu ne kadar ham ne kadar da silikti...

“Siz bir Sekhmet rahibesisiniz değil mi,” diye sormaya cesaret etti Setna.

“Başrahibe beni himayesi altına aldı ama daha öğreneceğim çok şey var. Hâlâ savaş ve yıkımın tanrıçası Aslan'la yüz yüze karşılaşmış değilim.”

“Bu çok... tehlikeli olmaz mı?”

“Gizli enerjilere sahip olarak sanatımı icra etmek istiyorsam, bu muhakkak aşmam gereken bir engel.”

“Teklifim ne kadar gülünç olsa da samimiyetime inanın, bana ihtiyacınız olursa daima emrinize amadeyim.”

Kız kıpırdandı ve gözlerini genç adamın gözlerine dikti.

“Bunu unutmayacağım Setna.”

Gece güneşi genç kadının yüzünü, ona neredeyse gerçeküstü bir hava vererek aydınlatıyordu.

Kâtip yeniden titremeye başladı.

Adamın huzursuzluğuna son verebilmek için, genç kız yavaş yavaş yürümeye devam etti.

“Şu özdeyişleri dinlemek için sabırsızlanıyorum; yarın öğleden sonra uygun musun?”

Ptah-Hootep’in metnini uzun zamandır bildiğini itiraf etmenin bir manası yoktu; hem zaten kâtip tarafından okunduğunda metin bambaşka bir anlam kazancaktı.

Setna sessizliğini korudu. Onu yeniden görecekt olmanın düşüncesiyle duyduğu heyecandan, kendini ifade etmekte zorlanıyordu.

“Mümkün mü?”

Bir baş sallama, cevap yerine geçti.

“Harika! Geç oldu, ayrılmalıyız.”

Genç adam, bu sözleri gerçekten duyduğundan emin olamadı; ama kadın kolunu bıraktı.

“Artık tanıştığımıza göre öpüşebiliriz.”

Setna kendinden geçmiş halde, Seket’in dudaklarını kendi dudaklarının üstünde hissetti ve heyecandan bir anda dizlerinin bağı çözüldü. Böyle bir his nasıl hayal edilebilirdi?

Öpücük kısa sürdü, çok kısa! Sonra eliyle kendisine bir “hoşça kal” işareti yapan kız uzaklaştı.

Bir dahaki görüşmelerine kadar, saatler geçmek bilmedi.

Hayranı olan kendini beğenmiş genç kadınların söylevleri General Ramesu'yu epeyce eğlendirmişti. Varlığını övüyorlar, mücevherlerine, özellikle de kendi adına oyulmuş bakır bileziğine hayran oluyorlar, askerî başarılarını dinlerken heyecanlı çığlıklar atıp ona içki ikram ediyorlardı.

General artık bu cilvelerden usanmıştı. Şüphe yoktu ki Pi-Ramses'e gittiğinde bir kez daha özel bir evlilik yapmanın peşinde olan saygın aile kızlarının avı olacaktı. Aşk hayatını kısa ve gizli ilişkilerle sürdürmekte olan Ramesu'nun ise kafasında tek bir arzu vardı: Seket'i elde etmek. Kadın tam kendisine yaraşır, muhteşem bir eş olacaktı.

Uzanmakta olduğu yastıklardan kalkarak müritlerinin oluşturduğu dairede bir yarık açtı.

Keku ona yaklaştı.

“Bir arzunuz mu var general?”

“Gitmeden önce kızınızla vedalaşmak.”

Yaşlı adam araya girdi.

“Hanımefendi yatmaya gitti; yarın onun için çok zor bir gün olacak, benden size özürlerini ve iyi dileklerini iletmemi istedi.”

Kendisine karşı gösterilen bu özen generali sakinleştirdi.

“Pi-Ramses'e çağrıldığınız zaman,” dedi Keku'ya, “Seket'i de beraberinizde getirin. Ona başkentimizi tanıtacağım, eminim ki o da şehrin muhteşem cazibesine kapılacaktır.”

“Tabii ben de aynı şekilde.”

Ramesu, başı dik, konutu terk etti.

Hizmetliler lambaları söndürdü ve yemek salonunun temizliğine başladılar. Yaşlı adam az önceki konuşmaya Seket’in yararına olacak şekilde müdahale edip bakışlarından ürktüğü Generalin yükselen öfkesini bastırmış olmaktan dolayı memnundu.

Her yerde gözleri olan yaşlı adam, kızının soylu görünüşlü bir genç adamla bahçede gözden kaybolduğunu görmüştü. Sonunda yalnızlığından ve zorlu çalışmalarının çemberinden çıkacak mıydı? Cevabı düşünürken, kâhya bir yandan da papirüslerle dolu çantayı firavun incirinin dibinden aldı. Bunu burada unuttuğuna göre, güzel kızın akıllı bir karış havada olmalıydı!

15

Memfis belediye başkanı, çadırını tüm yerleşim merkezlerinden uzağa, Pi-Ramses'e bir buçuk gün yürüyüş mesafesinde bir bölgeye kurmuştu. Askerler, olası meraklıları bertaraf etmek için aralıksız nöbet tutuyorlardı.

Yetkilinin mührünü taşıyan bir papirüs, o sabah bir haberciyle başkente doğru yola çıkmıştı. Acaba Ramses'in tepkisi nasıl olacaktı?

Midesi düğümlenen başkanın hiç iştahı yoktu ve çok fazla bira içiyordu; bu trajedi onu titretiyordu. Mutlu bir idare, zengin bir ülke, yaşama sevinciyle dolu bir halk ve birden... her şeyi kaybetmek ve bu uyumun bir daha geri gelmemecesine kaybolması ihtimalinden duyduğu korku!

Başkan, devletin hizmetine sonsuz bir adanmışlıkla dolu harika kariyerinin basamaklarını tek tek, sanki o an hayatının son gününü yaşıyormuşçasına hatırlıyordu. Seti'yi, Ramses'in babasına olan saygısını ve bu özel firavunun ölümünden sonra yaşanan sıkıntıları, hatta yıkımı... Ama oğul, babasından da üstün olduğunu göstermiş, Kadeş'teki başarılı tutumu ona Mısır halkının hayranlığını kazandırmıştı. Hitit istilacılarını püskürterek ve şüphesiz kırılgan barışı geri getirerek Ramses, ülkeyi yönetmekteki becerisini ispat etmişti.

Firavun karanlık güçlerin sebep olacağı yeni tehlikede de direnebilecek miydi?

Sersemleyen başkan, çölü seyre daldı.

Çöl... Seth'in yıldırımından doğma ateşten topraklar üzerindeki kurak bir bölgeydi, akrep ve yılanların ikametgâhıydı, şeytani yangınların yerle bir edeceği Mısır'ın olası geleceğiydi!

Bu düşmanla hiçbir ordu başa çıkamazdı.

Turuncu, kırmızı ve siyah desenli bir kelebek, saygın adamın eline kondu. Ne görkemli, hassas ve kısa bir hayat formuydu.

Bir subay, sabaha karşı uyuyakalmış olan başkanı uyandırdı.

“Ufukta savaş arabaları var.”

Adam bir hamlede kalktı ve çadırından çıktı.

Arabalar büyük bir hızla yaklaşıyorlardı. Başların-

da, iki atın çektiği, altın rengi odundan, tanınması kolay bir tane vardı; Ramses'in ki. Ve hükümdar dizginleri kendisi tutuyordu.

Büyük hükümdar, sadece iki kelimeden oluşan mesajını böyle karşılamıştı. “Büyük Tehlike”.

Ramses toprağa ayak basar basmaz, başkan daha önceki karşılaşmalarında hissettiğine benzer bir heyecan hissetti: saygılı bir çekince. Hükümdarın fizik gücü doğal otoritesiyle birleşiyordu; bu adamdan, tanrılarla günlük karşılaşmalarından ileri gelen bir güç yayılıyordu. Sabah ayının ardından, Ramses yaratıcı ışığın gize dokunuyordu.

Belediye başkanı eğilerek kralı selamladı.

“Beni affedin majesteleri, yıkanmadım ve tıraş olmadım ve...”

“Kes nezaketi! Bu mesajı sen mi yazdın?”

“Evet.”

“Doğruluğundan emin misin?”

“Eminim.”

“Neden gönderdiğin adam birkaç seçkin subayla onu buraya kadar izlememi istedi?”

Ramses emrivakilerden nefret ederdi ve belediye başkanı da bütün imtiyazını kullanıyordu.

“Size anlatacaklarım o kadar önemli ki, hiçbir kulak onları duymamalı. Ve sarayda sır saklamanın mümkün olduğunu düşünmüyorum.”

Kralın yüzü karardı.

“Yanılıyor olamaz mısın?”

“Size sunabileceğim tek bir çadırım var.”

Hükümdar içeri girdi. Onu izlemeden önce, belediye başkanı adamlarına belli bir mesafede bir güvenlik kordonu oluşturmalarını emretti. Konuşmanın mutlak gizliliği böylece sağlanmıştı.

Ramses kollarını kavuşturmuş halde, ayakta duruyordu.

“Memfis’i tehdit eden büyük tehlike nedir?”

“Sadece Memfis’i değil majesteleri, tüm Mısır’ı.”

“Askerî bir komplo mu?”

“Hayır majesteleri, lanetli mezar.”

Bu bildirimi uzun bir sessizlik izledi.

Ramses en kötüsünü aklına getirmek istemiyor, felaketin büyüklüğünü hayal etmek bile ona acı veriyordu. Başını önüne eğmiş olan belediye başkanı, güçlkle nefes alıyordu.

“İçine girilmiş mi?” diye sordu kral.

“Maalesef evet.”

“Uzmanlara göre bu mümkün değil!”

“Yanılmışlar, majesteleri.”

“Bizzat kontrol ettin mi?”

“Olay yerini şahsen inceler incelemez sizi haberdar etmek için derhal Memfis’i terk ettim.”

“Ne gördüğünü anlat.”

“Boğularak ölmüş muhafızlar, un ufak olmuş insan kemiği kalıntıları, mezarın kapısı da yerle bir olmuştu.”

“İçeri girdin mi?”

“Korkmadım değil! Önce, asıl önemli olanın çalınmadığını umdum ama emin olmak zorundaydım.”

Ramses bir an için gözlerini kapattı.

“İç odanın kapıları açıldı...”

“Evet majesteleri.”

“Ve Mühürlü Vazo yerinde yoktu.”

“Evet...” diye mırıldandı belediye başkanı.

Kadeş gibi ümitsiz olanlar da dahil sayısız savaş tecrübesine sahip olan Ramses sarsıldı. Kraliyet rahiplerine ve sihirbazlarına göre böyle bir felaketin gerçekleşmesi mümkün değildi. Osiris’in gizemini saklayan Mühürlü Vazo, onu her türlü saldırıdan korumak üzere, büyük bir firavun olan III. Sesotris zamanında lanetli mezara gömülmüştü. Tüm gerekli önlemler alınmıştı, bölge o gün bugün daima korunmuş, mabedin iç duvarlarına yazılmış olan büyülerle her kim olursa olsun âdemoğlunun erişiminden uzak olması gereken hazinenin çalınması engellenmişti.

Ebediyete intikalinden önce Seti, oğluna lanetli mezarla ilgili talimat vermiş, bölgenin dış güvenliğinden sorumlu Memfis belediye başkanı hariç hiçbir ileri gelene bilgi vermemesini öğütlemişti.

“Bu bir iblisin işi,” diye devam etti Ramses.

“Ya da bir kara büyücünün, majesteleri.”

“İçlerinden en kötüsü bile böyle bir güce sahip olmaz!”

“Ya olsaydı?”

“O zaman gerçekten tehlikede olurduk.”

“Bir çöl iblisinin vazoyu yok etmesi ne işine yarayacak ki? Buna karşın bir kara büyücü...”

“Koruma önlemleri neden etkisiz kaldı?”

“Duvarlar boştu, koruma büyülerini nasıl sileceğini biliyormuş.”

“İnanılmaz bir güç bu!”

“Sonuç ortada, majesteleri.”

“Bunu başka kim biliyor?”

“Sadece ben. Birkaç muhafız ve asker cesetleri ve mezarın şu anda kapatılmış olan parçalanmış kapısını gördü. Şu anda durum normale dönmüş gibi görünüyor.”

“Memfis’e geri dön, her zaman yaptıklarını yapmaya devam et, günlük rutinindeki hiçbir şeyi değiştirme...”

“Majesteleri, sorumu mazur görün, her şeyi kaybettik mi?”

“Kesinlikle hayır.

Ramses çadırdan çıktı ve ülkesini, sanki son görüşümüşçesine hayranlıkla seyretti. Devlet başkanı olarak en ufak zayıflık göstermemeliydi. Kadeş’te, Hititliler onu tek başına yakalayıp etrafını sardıklarında ilahî babası Tanrı Amon’u yardımına çağırması, içinde bulunduğu o umutsuz durumdan kurtulmuştu. Kral, çok daha korkutucu bir rakiple karşılaşmayı beklemiyordu; ama İki Mısır’ı savunmaktan asla vazgeçmeyecekti.

16

Ramesu, Pi-Ramses Sarayı'nda, babasının özel daire-
sinin mavi verniklenmiş çiniler ve üzerinde kuşların
dolaştığı manzara resimleriyle dekore edilmiş girişin-
de volta atarak bekliyordu. Pastoral bir ruha sahip ol-
mayan general, sonsuz bir incelikle yapılmış olan bu
başyapıtları beğenmiyor, hükümdarın onu burada bek-
lemeye zorlamasına anlam veremiyordu.

Kraliçe Nefertari görüldüğünde, Ramesu onun gü-
zelliğinden ve zarafetinden bir kez daha etkilendi; fakat
onun lüks ve boş bir hayata mahkûm edilmiş annesi
Güzel İset'in yerini almış olduğunu nasıl unutabilirdi?
Mütevazı bir aileden gelen Nefertari, kraliçelik maka-
mının gereklerini mükemmelen yerine getiriyor, özel-
likle de Hititlerle kalıcı bir barış sağlanması konusun-
daki görüşmelerde aktif rol oynuyordu. Hasımların or-

tadan kaldırılmasının tek yolunun onlara saldırmaktan geçtiğine inanan Ramesu'nun gözünde bu görüşmeler, boş bir çabadan ibaretti. Ne yazık! Ramses eşini dinliyor ve onun başarısına inanıyordu.

General eğilerek kraliçeyi selamladı, kraliçe de ona selam verdi.

“Babamın sağlığıyla ilgili bir sorun mu var?” diye sordu endişeyle.

“Hayır, sadece bir süreliğine Pi-Ramses'i terk etmek zorunda kalmış olmaktan rahatsız oldu.”

“Benden habersiz bir sefere mi çıkacak?”

“Endişelenme, seni temin ederim sadece Mısır içinde basit bir seyahat söz konusu.”

“Nereye ve neden?”

“Majesteleri bu konuda sessiz kalmamı emrettiler.”

“Ben onun büyük oğluyum, ben...”

“Firavunun emirlerine boyun eğmeliyiz.”

Canı sıkıldığı halde, Ramesu daha fazla itiraz etmedi.

“Yokluğunda,” diye devam etti Nefertari, “geleneğe uygun olarak hükümeti ben yöneteceğim. Bugün öğleden sonra, Bakanlar Kurulu'nu toplantıya çağırdım. Hitit hükümetinden gelen cesaret verici bir mektubu tebliğ edeceğim.”

Nefertari ses tonunu asla yükseltmezdi, sesinin yumuşaklığı en sert adamları bile büyülerdi. Ramesu bu olağanüstü kadının etkisine kapılmamak için kendini zorluyor, fakat başarılı olamıyordu.

Diğer taraftan, bununla savaşmak zorundaydı.

“Bu sabah erkencisin, kızım!” dedi şaşkınlıkla, sıcak bezelyeli galetalar ve bir dilim tütülenmiş domuzu mideye indirdiği zengin sabah kahvaltısını bitirmek üzere olan Keku.

Seket gergin ve sinirli görünüyordu.

“Beklenmedik bir randevu yüzünden bugünkü tüm programımı değiştirmek zorunda kaldım.”

“Kalburüstü bir hasta ziyareti mi?”

“Kalburüstü olduğu bir gerçek... ama hasta değil.”

“Kim bu gizemli ziyaretçi?”

“Kâtip Setna bu öğleden sonra bana yorumlamak istediği yeni bir papirüs getirecek, onu reddetmek kabalık olurdu.”

“Harika bir karar! Dün akşamki davete gelmemesine üzuldüm.”

“Dünyevi zevklerden uzak biri, kendisini işine adanmayı tercih ediyor.”

“Yakında Pi-Ramses’e davet edileceğiz, General Ramesu sana yeni başkentimizi göstermek istiyor.”

Sessizliğini koruyan Seket oradan uzaklaştı.

Durumdan hoşnut Keku, kendisine bir dilim daha domuz eti ikram etti. Kader ona yardım ediyordu: Ramses’in iki oğlu, savaşçı ve kâtip, kızına tutulmuştu! Çetin bir rekabet olması kaçınılmazdı ve bundan yarar sağlamak onun elindeydi.

Kafası karışık bir halde laboratuvarının kapısını açarken Seket'in aklında yalnızca Setna'nın muhtemel ziyareti vardı. Onu dudaklarından öperek fazla mı ileri gitmişti? Belki korkup kendisine Ptah-Hotep'in deyişlerini okumaktan vazgeçecekti. Sevecen ve utangaç bu adamda, fiziksel performansı ile onca gurur duyan General Ramesu'dan çok daha büyük bir güç vardı.

Gerçekte, Setna'nın her şeyini beğeniyor ve onu son derece çekici buluyordu. Ve bu çiçeği burnunda, istilacı, kontrol edilemez duygu onu korkutuyordu. Bazı anlar, Seket kaçmak, bu olağanüstü çekici genç kâtime kapılarını kapatmak istiyordu, ancak onu yeniden görme arzusuna karşı koyamayacağından bunu ancak bir kez yapabiliyordu!

Şifacı, sindirimi kolaylaştıran bir ilaç üzerindeki çalışmasına yoğunlaşmaya çalıştı; dozu bilgece ayarlanmış çeşitli yağlar ve kimyon karışımı son derece etkili oldu. Ardından, kalp ilaçları hazırlayacaktı.

Kapısı çaldı. Kolları mavi kantaronlarla dolu yaşlı adam içeri girdi.

“Bunlar ortamı biraz olsun neşelendirecektir,” dedi, “buraya bırakayım mı?”

Seket karşı çıkmadı.

“Emrettiğiniz gibi öğleden sonraki randevularınızı iptal etmek için haberciler gönderdim.”

“Teşekkür ederim.”

“Affınıza sığınarak, pek keyifli görünmüyordunuz; bende kalpteki belirsizliklere çok iyi gelen bir ilaç var, bir kadeh beyaz şarap...”

“Buna gerek yok. Yemekten sonra bahçede dinleneceğim.”

“Çok iyi denk geldi, bahçıvanlara bir gün izin verdim, bahçede tamamen yalnız olacaksınız.”

“Bir davetliyi karşılayıp yanıma getirir misiniz? Bana bir papirüs getirecek olan kâtip Setna’dan bahsediyorum.”

“Bana güvenebilirsiniz.”

“Ah... belki de gelmez. Ne olursa olsun, rahatsız edilmek istemiyorum.”

“Anlaşıldı.”

“Aşk, aşk!” diye düşündü yaşlı adam laboratuvardan çıkarken; bu duygu öylesine dokunaklıydı ki, kendisine ayrılmış olan sürenin bir ânını bile kaybetmeye tahammülü yoktu.

Kütüphanesine dönerken Setna yaşlı bir kâtibin yeni nesillere verdiği öğütleri düşünüyordu: “Yazmayı ve okumayı sev, geçici zevklere kapılma, gününü metinleri kendi elinle yazarak ve geceni atalarının öğrettiklerini okuyarak geçir. Senin gerçek arkadaşların boya paletin, fırçaların ve papirüs rulolarındır. Onlar daima sana sadıktır ve asla ihanet etmezler. Kâtiplik, mesleklerin en yücesidir, sana sayısız tatminler sağlar. Yazının yanında zaferler, kıyafetler, parfümler nedir ki? Bu hayattaki hiçbir şey okuyup yazabilmek kadar değerli değildir ve bu hazine, büyük bir servetten çok daha değerlidir.”

Bilge, kadınlardan bahsetmiyor ve bir kâtibin âşık olmasını yasaklamıyordu. Ama bir kadın, Setna'yı gelecekte ayıncı olma idealinden uzaklaştıracak lanetli bir ses değil miydi? Buna karşın, Seket'in parfümlü vücudunun tenine temasını, hele o öpücüğü unutmaması mümkün değildi. Onu bir daha görmeden yaşamak... Ne tahammül edilemez bir acıydı!

Ya mantığı, mantığı onun saçma bir maceraya atılmasını yasaklamıyor muydu? Bir kere Seket onun için çok fazla güzeldi, üstelik ilerletmesi gereken bir kariyeri vardı, hem zaten kabuller ve yemekli davetlerle dolu hızlı ve şatafatlı bir hayat isterdi o. Tüm bunlar bir ayıncının mütevazı yaşam tarzından öyle uzaktı ki!

Dazlak'ın gelişi, bu heyecan verici meditasyonu yarıda kesti. Çukur gözlü eğitimci yorgun görünüyordu.

“İşte eğitimin için olmazsa olmaz bir belge. Onu derinlemesine incele, hafızanı değersiz ayrıntılarla şişirmek yerine, zihnini asıl olanla beslemeyi bilmelisin.”

Setna biraz daha öğüt dinlemeyi zevkle kabul ederdi ama Dazlak inanılmayacak derecede ağır adımlarla odayı terk etmişti bile.

Kâtip papirüsü açtı ve okudukça büyüledi. Metin, başlangıçtan beri var olan enerji okyanusunun, göğün çeşitli hallerinin, yıldızların, güneşin ve ayın ve yorulmak bilmez gezegenlerin parçası olduğu kâinatın “kelam” ile yaratılışını anlatıyordu. Ardından Mısır topraklarının tasviri, Nil'in akışı, sulama şekilleri, ağaçlar, bitkiler ve kültürler geliyordu. Sonunda, köylerin, kasaba ve şehirlerin bir listesi vardı.

Setna, manevi olandan maddi olana uzanan bir coğrafya kılavuzunu elinde tutuyor olmaktan fazlasıyla et-

kilenmişti; ülkesi gözünde yeni bir boyut kazanıyor ve tanrısal bir plana dahil oluyordu, evrenin ve diğer her şeyin yaratıcısı Ptah'ın planına.

Genç adamın bilgi haznesi umulmadık bir şekilde zenginleşmişti ve artık tek bir arzusu vardı: bu uçsuz bucaksız bilgiyi özümsemek.

Tek bir arzu... yo, Seket'in davetini ve ona Ptah-Hotep'in deyişlerini okuyacağına dair verdiği sözü unutmuş değildi. Ama Dazlak ona beklenmedik bir görev vermişti ve öncelikle yapması gereken buydu. Seket onu anlar mıydı, yoksa hayal kırıklığına uğrayıp onu bir daha görmek istemez miydi?

Bu ihtimaller karşısında iki arada bir derede kalan Setna, eninde sonunda belirleyici etkileri olacak bir karar vermek zorundaydı. Ve kimse ona yardım edemezdi.

17

Ramses'in kuvvetli bir kuzey rüzgârı tarafından itilen gemisi, Tanrı Amon'un yurdu, büyük güney şehri Teb yönünde hızla ilerliyordu. Amon, firavunun çağrısına cevap vermiş, binlerce Hititlinin arasında kaldığı Kadeş'te koluna güç vererek ona zaferi getirmişti. Baba oğlunu terk etmemiş, onunla bir olarak pek çok saldırı-ganı püskürtmesini sağlamıştı.

Flotila sadece üç parçadan oluşuyordu: rahat amiral gemisi ve iki koruma gemisi. Savaşa alışkın malzemeler, rahat bir seyir olmasını sağlıyordu.

Bu seyahatin sonunda Ramses, meydana gelmiş olan faciaya karşı alınmış olan önlemlerin gerçekten etkili olup olmadığını anlayacaktı. Kuşkusuz, Mühürlü Vazo'ya asla ulaşılamamış olmalıydı; bununla birlikte

Firavun Seti en kötüsünü yaşamış ve kötü güçlerden korunmak için, iktidarda olan kralın hayata geçireceği son bir savunma hattı öngörmüştü. Bu yöntem Teb'e, daha detaylı söylemek gerekirse Teb'deki Luxor Tapınağı'na bir yolculuk yapmayı gerektiriyordu.

Nil'in batı kıyısı boyunca uzanan kent III. Amenhotep tarafından kurulmuş, Ramses ise ona büyük bir avlu ve önünde dikili taşlar olan iki kuleli bir kapı ilave etmişti. Özellikle "güneyin bu gizli yeri", kraliyet Ka'sının, her birine yaratıcı bir yönetme yetisi vererek firavundan firavuna devredilen yenilmez gücün mabedi idi. Tanrılar dünyaya yeni bir firavun yerleştirdiklerinde, kraliyet Ka'sı onda, en yüce sorumluluğu üstlenmiş insanoğluna mensup bir fert olarak varlığından tamamıyla bağımsız, yeniden doğuyordu. Öte taraftan gelen, zamandan ve ölümden bağımsız, değiştirilemez bu güç firavunluk makamına doğaüstü bir boyut kazandırıyordu ki bu boyut olmadan bir ülkeyi ve bir halkı uyum içinde yönetmek imkânsız olurdu.

Güzel bir yaz sabahıydı ve tapmak ışıkla yıkanmış halde karşılarında belirdi. Bu görkemli yapının ihtişamına ithafen yazılmış bir kasidede dendiği gibi, duvarları amberden, zemini gümüşten yapılmıştı, kuleli kapıları göğü yırtarak yıldızlarla birleşiyordu. Ve Ramses'in devasa heykelleri, Ka'nın varlığını tasdikleyerek yapının girişini koruyordu.

Hükümdar, yerel yöneticileri geleceğine dair haberdar etmediğinden, önlenemez bir endişeye sebep olmuştu: bu beklenmedik ziyaretin sebebi neydi, Ramses onları bir şeylerle mi suçlayacaktı?

Gece bekçileri, Ramses'in şahsi olarak sfenksli bir

yolla birbirine bağlanan Karnak ve Luxor tapınaklarını içine alan dev mimari bütünü yönetmesi için seçtiği büyük rahibe haber vermek üzere acele ediyorlardı. Kraliyet ailesinin katıldığı büyük kutlamalar burada yapılırdı. Hem ruhları hem de bedenleri beslemek için gerekli tanrısal enerjinin varlığı burada kutlanırdı. Teb artık Mısır'ın başkenti olmasa da emsalsiz zenginlikle riyle önde gelen bir şehir olmayı sürdürüyordu. Doğru kıyısındaki geniş düzlüklerden oluşan “Tanrılar Vadisi”, yeni imparatorluğun firavunlarının ebedî istirahat-gâhiydi ve Büyük Ramses de buraya gömülecekti.

Amon'un Büyük Rahibi Baken⁴ hükümdarı karşılamaya geldi. Kalbinde yerleşmiş tanrının en büyük hizmetkârı olan bu adam, iktidar esasını elinde bulunduruyordu. Emrindeki zanaatkâr, çiftçi ve bahçıvanlardan oluşan çok sayıdaki personeli yönetmek onun işiydi. Manevi bir yer olmasının yanı sıra Amon'un yurdu aynı zamanda gelen çok miktarda besin maddesinin kalitesinin halka dağıtılmadan önce kontrol edilmesi gereken ekonomik bir merkezdi de. Ve Karnak daimi bir değişim içindeydi, her firavun kendisinden önce gelenlerin yaptırdıklarına yeni yapılar eklemekteydi. Ramses de bu kuralı bozmamış, babası Seti'nin eserlerini izleyerek, yaratıcı güçlerin coşması için devasa bir sütunlu salon kuruyordu.

Buna karşın Luxor, Ramses'in hükümdarlığının üçüncü yılından beri tamamlanmış bir mabetti. Kraliyet Ka'sının meskeni olan bu tapınak, ancak firavun ile kraliçeyi birleştiren kutsal evliliğin yenilenmesi gibi törensel olaylarda canlanıyordu.

⁴ Tam adı Bak-en -Khonsou, “Khonsou'nun hizmetkârı” olan bu tanrı, Tanrı Amon ve karısı Mout'un oğluydu ve gökyüzü gezginiydi.

Ramses, tapınağın bütünlüğünü tehdit eden kötücül dalgaları dağıtmak için dikilmiş sivri köşeli sütunlara hayranlıkla baktı. Kapının iki kulesi arasında, şafakta, gecenin kötü güçlerini yenmiş olmaktan mağrur, güneş yükseliyordu.

Büyük Rahip, İki Mısır'ın efendisi önünde eğildi.

“Hoş geldiniz majesteleri; emrinizdeyim, size nasıl hizmet edebilirim?”

Ramses bunun basit bir nezaket cümlesi olmadığını biliyordu. Baken, en üste çıkma hırsı olmaksızın hiyerarşinin tüm basamaklarını aşmıştı; yorulmaz bir işçiydi ve tapınaklar ile personelinin iyiliği söz konusu olduğunda kendisini hiçe sayardı. Bu uzlaşmaz ve ilkelerinden vazgeçmez adam astlarının kendisine olan bağlılığından faydalanıyordu ve en kötü dedikoducuların bile hakkında söyleyebileceği en ufak bir kötü söz yoktu.

“Dehşet verici bir haber getirdim Baken; söyle, içrideki tüm rahipler tapmaktan çıksınlar.”

Emir derhal yerine getirildi.

Ramses ve Büyük Rahip eşiği aşarak kutsal ve sessiz alana girdiler. Gölge orada ışıkla oynuyor, yaşayanların heykelleri parılıyor, taştan sütunlar tanrısal bir nazarla hareketleniyordu.

Kral yavaş adımlarla ilk avluyu geçti, III. Amont-hep'in yaptırdığı ikinci avluya açılan büyük sütun sırasını izledi ve kapalı tapınağın kapısını açtı. Sadece onun ve sembolik temsilcisinin gizli mabede çıkan yolu kullanma hakkı vardı.

“Eğer kötülük bu sınırı aşarsa, Büyük Rahip, dünyamız yok olacaktır.”

“Yaratıcı gülümsediği zaman, tanrılar doğdu; Yaratıcı ağladığındaysa, insanlar var oldu. İnsanlar Tanrı’nın gözyaşlarıdır; onlar ki ışığa isyan ederek Altın Çağı bitirdiler, bu yüzden şiddet ve nefret ortaya çıktı ve insanlar kötülerle birlik oldular. Buna rağmen Yüce Tanrı bizi terk etmedi, kalplerimizin günlük bağışlar yapmayı unutmasına izin vermedi; yaptığımız ayinler sayesinde Kötü ile savaşıyor ve ‘Yaşam’ı koruyabiliyoruz. Ve firavunluk makamının güvencesi olan siz, umudumuzu hep taze tutuyorsunuz.”

“Bugün çok zayıf olan bir umut...”

“Hititlerin yeni bir işgalinin tehdidi altında mıyız?”

“Tehlike çok daha büyük Baken; beni takip et.”

Kapalı tapınağı tek bir lamba aydınlatıyordu; iki adam bir süre bu muazzam mabedin önünde saygıyla durdular.

“Kâhinler yok olacağımızı bildirmiyor mu?” diye sordu Ramses.

“Güneş sistemi karacak ve kimse ışıklarından faydalanamayacak, yazılı. Güney rüzgârı kuzey rüzgârıyla çarpışacak, fırtına gökleri yaracak, nehir suyundan boşanacak; çünkü tanrısal ışık insanoğlundan ayrılmaya karar verecek. Öğleyi geceden ayırmak mümkün olmayacak, toprak kısırlaşacak ve öyle çok ağlanacak ki dökülecek tek bir damla gözyaşı bile kalmamış olacak. O an geldi mi majesteleri?”

“Lanetli mezar açıldı, Mühürlü Vazo çalındı.”

Baken görevini yerine getirebilmesi için kaçınılmaz olan büyük gizemleri öğrenmeye başladığında Osi-

ris'in öğretilerinden faydalanmış olduğundan, bu tehlikeli hazinenin varlığından haberdardı.

Bu açıklamayı duyduğunda, rahip ürperdi.

"Oysa böyle bir felaketin asla gerçekleşmeyeceğinden ne kadar emindik!"

"Belki de ölümcül bir hata."

"Bunu kimin yaptığını biliyor muyuz?"

"Maalesef hayır; soruşturma başlatılmadı, tüm işleri bırakıp buraya gelmek zorundaydım."

Baken bu davranışın aciliyetini anlıyordu; ülkenin başka savunma aracı var mıydı?

Büyük Rahip geri çekilirken, kral mabedin içindeki altın kaplama odaya, tanrıların makamına ilerledi.

Kilidi çekti, "Set'in parmağı," ve kapının iki kanadını yavaşça araladı.

Ya Ka'nın gücü kaybolmuş ve firavunun halkı ani bir yok oluşa mahkûm edilmişti, ya da kara büyüü yavaş yavaş dağıtmak için ona karşı koyabilecek tek güçtü. Bu durumda, varlığını belli edecekti.

Önce kötüler bastırdı, Bakhen başarısızlıktan endişe etti. Sonra "güzel sonsuzluk taşı"ndan, granitten zayıf bir ışık yayılarak avuçları açık ellerini yukarıda birleştirmiş dizlerinin üzerinde dua etme pozisyonunda durmakta olan firavunun yüzünü hafifçe aydınlattı.

Işık büyüdü ve firavunun etrafını sardı. Sürekli genişleyerek mabedi kapladı. Saygıyla durmakta olan Baken, kendisini yakmayan bir ışığın sıcaklığını hissetti.

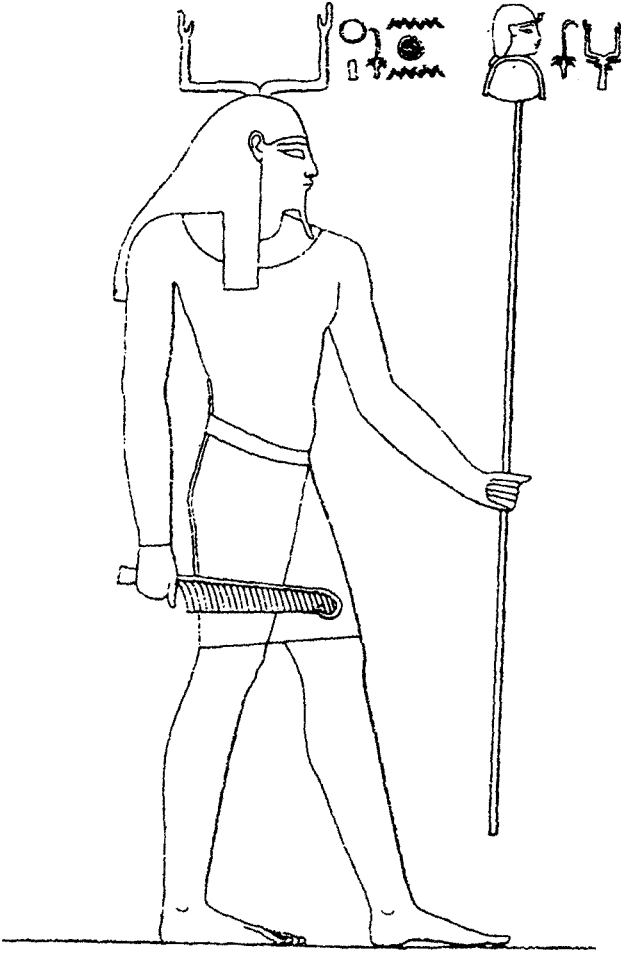
Ramses mabedin iç odasının kapılarını kapattı, ayak

izlerini sildi ve yanında Büyük Rahip’le beraber, kapalı tapınaktan dışarı çıktı.

“Ka’nın gücüne dokunulmamış,” dedi firavun. “Her gün onun ışığını güçlendirecek duaları oku. Eğer onu kaybetmiş olsaydık, kazanmak için hiçbir şansımız olmazdı.”

“Kazanmak...” diye sorguladı Büyük Rahip, acaba bu gerçekten mümkün olabilir miydi?

Ramses çoktan başkente dönmek üzere yola koyulmuştu.

Resim 11: Kraliyet “Ka”sı, firavundan firavuna aktarılan yaratıcı bir güç. (Champollion’dan)

18

Daha öğleden sonranın başı olmasına rağmen, hava bunalıcı derecede sıcaktı; yemekten sonra, hayvanların ve insanların dinlendirici bir öğle uykusuna ihtiyaçları vardı. Setna güneşin şiddetinden rahatsız değildi, Keku'nun villasına kadar epeyce uzun bir yol yürümüştü.

Beklenmedik bir engel ilerlemesine mani oluyordu.

Giriş kapısı kapalıydı ve öte tarafta muhafız hasırında uyuyordu. Kafasının yanında duran testi, genç, köpüklü bir rozenin serinliğini koruyordu.

Kâtip yaşlı adamı uyandırmakta tereddüt etti ama ne üzerinden atlayacak ne de kapıyı zorlayacaktı. Bekçinin uyanmasını umarak sabırla bekledi.

Umutları suya düşmüştü.

Hem ya Seket, Setna'nın yokluğunu fark edip onu suçlar ve bir daha hiç görmek istemezse, ne yapardı?

Bunu yapmak zorunda olmaktan rahatsız olduğu halde, uyuyan adamın omzuna dokundu.

Tek bir sonuca ulaşmıştı: bir homurdanma. Adamcağız tükürüğünü yuttuktan sonra rüyalarına geri döndü; durum daha da kötüleşmişti.

Setna kendine biraz daha zaman verdi. O da dolduğunda, artık kendinde, önündeki engeli sarsma cesaretini buldu.

Ve yaşlı adam gözlerini açtı.

“Neler oluyor?”

“Adım Setna, hanımınız Seket’e bir papirüs getirdim.”

Yaşlı adam esnedi, kirpiklerini kırıştırdı, testiye uzandı, tıpasını açtı ve yaz sıcağına karşı tek ilaç olan muazzam rozedden büyük bir yudum aldı.

“Kalkmama yardım et, oğlum; benim yaşımda, egzersiz yapmak için iyi bir saat sayılmaz.”

Setna ona elini uzattı ve kâhya çeşitli kemiklerinden çitirtılar geldiği halde, yerinden doğrulmayı başardı.

“Kahrolası yaşlılık! Her yanın ağrıyor ve hiçbir iyileşme şansın da yok. Adın neydi?”

“Setna.”

“Ah, evet... Hanımım bana senden bahsetti. Güvenlikle ilgili bazı talimatlar aldım ve insan asla yeterince dikkatli olamaz. Bazen ayaktakımından tipler buralarda dolaşıyor.”

Konutun eşiğini aşarken Setna geride kalıp coğra-

fî papirüsünün üzerinde çalışmaya dönse daha mı iyi olurdu, diye düşündü.

Muhteşem yasemin kokusu onu bu fikrinden caydırdı. Bu bahçeyi güneşin altında yeniden görmek için karşı konulmaz bir arzu duyuyordu; hem birkaç Ptah-Hotep deyişi okumanın ne zararı olurdu ki? Böylece gölgelerde kalmaya özen gösteren yaşlı adamı takip etti.

Aniden kahverengi gözlü, bacaklarının üstünde dimdik duran siyah bir köpek yollarını kesti. Pembe dili ağzından dışarı sarkıyor ve gururlu duruşu ona korkutucu bir hava veriyordu.

Bundan pek etkilenmeyen yaşlı adam hayvanın başını okşadı.

“Söyle bakalım Geb, neden uyumuyorsun? Bu ziyaretçi bir tehdit değil; istersen kendin bak.”

Setna ve Geb arasında ani bir yakınlaşma doğdu. Köpek genç adamın elini yaladı, ona dikkatle baktı ve kendisini okşamasına izin verdi.

“Bu tüm muhafızların en iyisidir,” diye açıkladı yaşlı adam: eğer seni beğenmemiş olsaydı, seni derhal dışarı atardım!”

Yaptığı işten memnun Geb, bir palmiyenin gölgesine doğru ilerledi.

“Gölete doğru bu yolu izle oğlum; orada hanımımı bulacaksın.”

Tek başına kalan Setna’nın adım adım ilerlemekten başka seçeneği yoktu.

Yaşlı adam uyuklamakta olan bir seyisin poposunu tekmeledi.

“Kalk ufaklık! Sana izin verdim.”

Suçlu sıvıştı. Bahçede çalışan personel, normalde her türlü fazladan izne şiddetle karşı çıkan kâhyanın bu yumuşak başlılığına bir anlam veremiyordu.

Yaşlı adam, iki gencin kimse tarafından rahatsız edilmeyeceğinden emin olmak istiyordu; bahçe onlara aitti ve belki de kaderlerini burada çizeceklerdi.

Tatmin olmuş bir halde, kendisine davetsiz misafirleri haber verecek olan Geb'in yanına yerleşti.

İşte, sonunda gelmişti! Seket, Setna'yı görür görmez onu karşılamaya koştu.

Dağınık saçları, yarım yamalak makyajı, üzerinde ince ketenden kısa bir tunikle, yürüyüşü her zamankinden bile daha hafıftı.

“Bu harika bir bahçe,” dedi genç adam elindeki papirüsten güç alarak.

“Beni öpmeyecek misin?”

“Tabii, tabii öpeceğim.”

İkinci kez dudakları birbirine değdi ve Setna yeniden derin bir heyecan hissetti.

“Suyun kıyısına oturalım,” diye önerdi genç kız.

Firavun incirlerinin gölgesi ferahlatıcıydı, beyaz ve mavi lotuslar suyun üzerinde geziniyorlardı; boğazı kuruyan Setna bir kadeh üzüm suyuna hayır diyemedi.

Hafif bir rüzgâr yaprakları hışırdatıyor, güneş genç kadının saçlarıyla oynuyordu.

Kâtip papirüsü açmak için sabırsızlandı.

“Ptah-Hotep’in deyişleri arasından seçim yapmak kolay bir iş değil,” diyerek gergince özür diledi genç adam, “her birinin kendine özgü bir önemi var ve...”

Kızın gülüşü nefesini kesti.

“Seni dinliyorum Setna.”

“‘Büyük bir kalbe sahip olmak Tanrı’nın bir lütfudur,’ yazmış bilge, ‘sadece kendi varlığına itaat eden, kendi düşmanına yenilir. Kötü huylu bir insan olma.’”

“Kayda değer bir öğüt,” diye kabul etti Seket; “aynı zamanda şöyle de yazmamış mıydı: ‘Kaliteli bir adam-san, yuvanı kur, karını aşkla sev, onu tüm hayatı boyunca mutlu et. Mutlu bir kadın, yaşam enerjisini içinde taşır.’”

Setna şaşkındı.

“Özdeyişleri biliyorsunuz!”

“Hayattaki ilk okumalarımın başında gelirler, öğrenmenin tadını onlardan aldım; senin gibi ben de onlardan asla bıkmıyorum. Sevilen kadın hakkındaki öğütleriyle ilgili ne düşünüyorsun?”

“Daha iyi söylenemezdi, ben...”

“Yüzme biliyorum demiştin?”

“Kardeşim çok hızlı öğrenmem için beni zorladı ve...”

“O zaman göletten yararlanalım!”

Zarif ve doğal bir hareketle soyundu. Gözlerini kar-

şısındaki mükemmel çizgilere sahip narin bedenden alamayan Setna sessiz kaldı.

“Sen giyinik mi yüzeceksin?”

Genç adam peştemalinden sıyrıldı, kız elinden tuttu ve birlikte suya daldılar.

Suyun verdiği zevk sonunda Setna’yı biraz rahatlatmıştı; suyun içinde kahkaha ve çılgınlık atarak, birbirlerini takip ederek, birbirlerine dokunarak, birbirlerinden ayrılıp sonra tekrar birleşerek uzun süre oyunlar oynadılar.

Göletin kıyısına geldiklerinde, genç kadın hareket-siz kaldı, yüzücüye sarılarak onu rehin aldı.

“Aşk bu mu, bu artık sensiz yaşayamayacağımdan emin olma hissi aşk mı?” diye sordu.

Setna’nın bakışları değişmişti. Derinleşmiş, duygularının yoğunluğuna tercüman olan bakışlardı bunlar.

“Sen benim ilk aşkımsın,” diye itiraf etti. “Ve sonsuza kadar hayatımdaki tek kadın sen olacaksın.”

Üçüncü öpüşmeleri ateşli oldu ve arzuyla titreyen bedenleri tutkuyla birbirine sarıldı.

19

General Ramesu, Pi-Ramses'teki lüks konutunda sıkıntıdan patlıyordu. Günlerini kışlaları ve ahırları denetleyerek, tatbikatları yöneterek, mühimmatı kontrol ederek geçiriyor, akşamları ise iyi ailelerin evlenme çağına gelmiş kızlarının, kendisini açık ilgileriyle bunalttığı yemekli davetlerin onur konuğu oluyordu.

Evine dönerken kafasında hep aynı rahatsız edici soru oluyordu: babası neredeydi ve neden Nefertari bir şey söylemiyordu? Ramesu kimsenin otoritesini yadsımadığı kraliçenin yönetiminde pek çok Bakanlar Kurulu toplantısına katılmıştı. Hem dinlemeyi hem de kesin bir dille konuşmayı iyi bilen Nefertari görevini mükemmelen yerine getiriyor ve kralın yakın gelecekte geri dönmüş olacağını temin ediyordu. Onun sözünden şüphe etmek onur kırıcı olurdu.

Kraliçenin Evi'ne ait bir çanak çömlek atölyesinin yöneticisi olan Suriyeli metresini başından savar savmaz, sinirli olan Ramesu, Ekonomi Bakanlığı makamına atanması yakın olan Keku'ya göz korkutucu bir mektup yazdı; makamın şimdiki sahibi yaşlı ve hasta olduğundan görevden çekilmekte gecikmeyecekti ve Keku'nun şimdiden sarayda iyi bir şöhreti vardı.

Ramesu, Seket'le evliliğine dair hızlı ve olumlu bir cevap bekliyordu. Genç kadının bu konuyu ertelleyip durması canını sıkmaya başlamıştı ve böyle devam ederse bunu kraliyet ailesine yapılmış bir hakaret sayacaktı. Baba ve geleceğin bakanı olarak etkisini kullanıp kızını şansını değerlendirmeye ikna etmek ve sağduyulu davranmasını sağlamak Keku'ya düşüyordu. İki Mısır'ın hükümdarının büyük oğlu tarafından istenmek ve onu reddetmek ne delilikti! Oyun yeterince uzamıştı, general bir aile kurmak istiyordu ve müstakbel eşine gereken tüm mutluluğu sunmaya hazırdı. Kuşkusuz, Seket'in itiraz etmesini engelleyen hiçbir yasa yoktu, fakat bir kez daha reddedilirse bunun ciddi sonuçları olacaktı.

Ramesu gizli mektubu askerî postaneye iletilmek üzere emir subayına verdi; böylece mektup hızla yola çıkacaktı.

“Bir maruzatım var, general.”

“Konuş.”

“Talimatınız uyarınca kardeşinizin yakın arkadaşı Kurtarıcı Çed'i gözetim altında tutuyorduk; kendisinin Pi-Ramses'e gelmiş olduğunu bildirmek istedim.”

“Yalnız mı, yoksa yanında Setna da mı var?”

“Tek başına ve saraya yerleşti.”

“Şimdiden yeni bir terfi mi aldı?”

“Bunu henüz bilemiyoruz.”

Ramesu meraklanmıştı. Daha Memfis'teki Silahlar Evi'ne müdür olarak tayin edilmesinin üzerinden fazla zaman geçmemiş, Çed bu görevde henüz kayda değer bir başarı göstermemişti, Pi-Ramses Sarayı'na çağırılmayı hiçbir şekilde hak etmiyordu. Bu, derhal aydınlatılması gereken bir gizemdi.

Bu arada general, kuş evi, bahçesi ve müzisyenler okuluyla ilgilenerek huzur içinde bir hayat sürdüren annesi Güzel İset'i ziyaret edecekti. Kadın, kendi adına hayatından memnundu; oysa Ramesu'nun boyun eğmeye hiç tahammülü yoktu.

Belinden kemerle sıkılmış bir tunik giymiş ve koluna adının kazılı olduğu deri bilekliği takmış olan general, kâhyası onu uyardığında hazırlanmış, çıkmak üzereydi.

“Kraliyet muhafızlarından bir subay sizi görmek istiyor.”

Rütbeli subay, hükümdarın büyük oğlunu selamladı.

“Majesteleri dönüş yolunda. Kraliçe onunla derhal sarayda buluşmanızı emrettiler.”

Ramesu, binanın arşivlere ayrılmış kanadında karanlıkça, küçük bir oda olduğunu gördüğünde şaşırmıştı.

İçeride beş adam vardı. Ramses, Kurtarıcı Çed ve otuzlu yaşlarında üç iri kıyım; general içlerinden yalnız birini tanıyordu, Kadeş'te Hititleri katleden bir piyade komutanı. Diğer ikisi de asker olmalıydı.

“Burada meraklı kulaklardan korunuyoruz,” diye belirtti kral. “Size vereceğim görevi kimseye söylemeyeceğinize dair benim başım üzerine yemin edin.”

Hafifçe endişelendikleri halde, hepsi yemin ettiler. Bu girizgâhın altından iyi bir şey çıkmayacaktı besbelli.

“Sen, Ramesu, resmî olarak tebliğ etmeden orduyu alarm durumuna geçir; tüm birlikler ihtiyaç halinde müdahaleye hazır olsunlar.”

“Biliyordum! Hititler bizi istila etmekten vazgeçmediler! Diploması ve barış... Hayaller! Bu kez kraliçelerini öldüreceğiz.”

“Dilini tutmayı öğren oğlum, tehlike tamamen farklı. Ve askerî gücümüz belki de etkili olamayacak. Yine de hiçbir savunma şeklini es geçemem.”

General yıldırım çarpmışa dönmüştü.

“Hiçbir ordu bizi yenemez! Bunu size ben garanti ediyorum.”

“Karşımızdaki düşman sadece insan olmayabilir,” diye açıkladı kral.

Beş asker zalim düşmanlara karşı cesaretlerini defalarca kanıtlamışlardı; buna rağmen Ramses’in ses tonu ve sözlerinin içeriği kanlarını dondurdu.

“Kiminle savaşmamız gerekiyor?” diye sordu Ramesu.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti hükümdar, “önce bunu bulmamız gerekecek.”

Toplantı, bir an Ramses’in dudaklarının arasında asılı kaldı.

“Osiris öbür dünyayı idare ediyor,” diye hatırlattı Ramses, “ve davranışlarımızı yargılıyor. Bu dünyada

doğruluktan ayrılp ayrılmadığımızı ve sonsuzluğa geçmeyi hak edip etmediğimize O ve O'nun mahkemesi karar verecek. Atalarımız, Osiris'in gizemlerini derleyerek onun ölümsüz enerjisini sonsuza dek mühürlenmiş ve asla insan eline geçmemesi gereken bir vazoda topladılar. Bu zamana kadar, her şey yolundaydı.”

Bu açıklamayı ağır bir sessizlik izledi; felaket ne kadar büyüktü?

“Bulunduğu büyülu bölgeden dolayı ‘lanetli mezar’ adıyla bilinen bir mezarın dibine gizlenmiş olan Mühürlü Vazo, insan erişiminden uzaktaydı. Onun tamamen ulaşılmaz olduğunu düşünüyorduk ve bu, ölümcül bir hata oldu. Mezar saldırıya uğradı ve kraliyet âlimlerinin koyduğu çok sayıda engele rağmen hırsız hazineyi almayı başardı. Bir hazine ki, yanlış kişilerin ellerinde en korkutucu silaha dönüşebilir. Bu hırsızın kimliğini en kısa zamanda öğrenmek zorundayız.”

“Bununla hemen ilgileniyorum,” diye atıldı Ramesu.

“Sana çok önemli bir görev verdim,” diye hatırlattı kral; “ordumuzu teyakkuzda tutmak tüm zamanını alacak ve bana günlük olarak rapor vereceksin. Bu tehlikeli soruşturmayı yürütmek Kurtarıcı Çed ile bizzat seçtiğim üç astının görevi olacak.”

“Fakat Çed böyle bir görev için çok genç,” diye itiraz edecek oldu general.

“Nubye'deki davranışları ile olgunluğunu kanıtladı,” diye değerlendirmesini açıkladı hükümdar, “ve onun bana olan bağlılığından eminim. Üstelik sadece dikkat çekmeyen küçük bir grup ilk adımları etkin bir şekilde atabilir.”

“Setna’nın da yardımından faydalanmama izin verir misiniz?” diye sordu Çed.

Ramesu bir kahkaha attı.

“Kardeşim maceracı bir adam değildir! Onun bu hayatta tek bir hayali var: Memfis’te bir ayinci olmak. Onu tamamıyla bu olayın dışında tutmalıyız.”

Çed bu konuda daha fazla ısrar etmedi ama Ramesu’nun dudaklarını uçuklatan o soruyu sordu:

“Peki ya hırsız öbür dünyadan gelen bir iblisse?”

“Bunu bulmak senin ve meslektaşlarının işi. Durum buysa onunla sihirbazlarımız savaşıacaktır.”

“Majesteleri, bir adam böyle bir kötülüğü başarmış olabilir mi?”

Bir an için Ramses’in kafası karışmış gibi göründü, ancak bulunduğu mevki en ufak bir cesaretsizlik göstermesine izin vermiyordu.

“Benim görüşüm böyle.”

“O zaman,” diye araya girdi Ramesu, “bu kara büyücünün olağanüstü güçleri var!”

“İnsanlar ışığa karşı isyan ettikleri zaman,” diye anlattı kral, “kötülüğün çocukları oldular; eğer onlardan biri yıkım dualarını bulmayı ve kullanmayı başarmışsa, lanetli mezarın büyülu savunmasını kırmış ve bugün Mühürlü Vazo’yu elinde tutuyorsa, onu olumsuz bir enerji odağına dönüştürebilir. Ve böyle bir hareketin tek amacı, ölümü hâkim kılmaktır.”

Beş adam korkuyla titrediler.

“Bu kötülüğün müsebbibi bir çöl iblisiyse,” diye tekrar lafa girdi Ramses, “siz yerini tespit ettikten sonra sihirbazlarımız onu yok eder ve Osiris’in hazinesini

geri alırız. Eğer bir kara büyücü söz konusuysa, muhakkak iz bırakmıştır ve sizler eğer işi kabul ederseniz hayatlarınız pahasına bu izlerden ona ulaşmaya çalışacaksınız. İyi düşünün, hâlâ vazgeçmek için vaktiniz var.”

“Emrinizdeyim, majesteleri,” dedi Kurtarıcı Çed, “bu görevi yapmak için beni seçmiş olmanızdan onur duydum.”

Çed’in üç adamı da bu kararı birer baş hareketiyle onayladılar.

“Eğer firavun beni en ön safta savaşmaya gönderirse, bu önemli görevin gereğini yerine getireceğim.”

Ramses bu yiğitlerin cesaretlerini ve kararlılıklarını takdir etti; ama bu onlara zaferi getirmeye yetecek miydi?

20

Ay parlıyor, bulutlar gökte hızla hareket ediyorlardı: bulutlardan biri garip bir şekle büründüğünde -iki yanında kulakları olan eğri büğrü bir hayvan burnu- kara büyücü biliyordu ki kötü cinler onunla bağlantı kurmak istiyor...

Yere daha o sabah öldürdüğü bir koyunun kanıyla ıslatılmış bir çamaşır attı, Ramesu adına oyulmuş bileziğin resmini çizerek generalin adını yazdı.

Hiyeroglifler yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı; şekiller birbirlerinin içine girerek zamanın ve uzayın karanlığını yırttılar.

Böylece büyücü, General Ramesu'nun çağrılmış olduğu, Pi-Ramses Sarayı'ndaki küçük odayı gördü. Generalin bakışı ona aracılık ediyor ve büyücü, firavun ile

özel ve önemli bir görev verdiği beş adamın toplantısına katılıyordu. Firavunun büyük oğlu onun için bir tehdit oluşturmuyordu; diğer dört adamsa onun kimliğini bulmakla görevliydi.

Büyücü, bu durumla çok eğlendi, onlara güzel sürp-rizler hazırlayacaktı.

Güneş ışığı, bir hizmetçinin üzerine bir tas süt, hurma, bezelyeli sıcak poğaça ve iki dilim tütsülenmiş domuz yerleştirdiği kahvaltı masasını aydınlattı. Keku, büyü- lü bir sesin bir melodiyi inanılmaz bir yumuşaklıkla söy- lediğini duyduğu sırada, kendi arazisinin mahsulü olan bu lezzetli yiyecekleri tatmak için sabırsızlanıyordu. Şarkı öyle huzurlu, öyle güzeldi ki hizmetliler kulak kabartmaktan kendilerini alamadılar.

Geceyi yenip yeniden başlayan hayatın ilk ışıklarını kutlayan mutlu bir melodiydi; Keku da kendisini neşeli tonlamalarla şarkı söyleyen bu sesin büyü- süne kaptırdı.

Seket, ışıltılar saçarak belirdi.

“Sevgili kızım, babanın, güzelliğine ve yeteneğine hayran olmasına izin ver! Gel yanıma otur ve benimle bu yiyecekleri paylaş.”

Genç kızın gözlerinin içi gülüyordu.

“Karnım aç,” diye itiraf etti.

Yaşlı adam bu neşenin sebebini biliyor ama bu sır- rı kendine saklıyordu; bu arada önemli bir de görevi vardı: Pi-Ramses’ten gelen resmî bir mektubu Keku’ya iletmek.

General Ramesu'nun mührünü kırdı.

“Terfin mi açıklanmış?” diye sordu Seket.

“Mümkündür.”

Mektup ilerledikçe, Keku'nun yüzü ekşidi.

“Kötü bir haber mi baba?”

“Firavunun büyük oğlu bana bir emir veriyor: seni onunla evlenmeye ikna etmek. Sabrının sonuna gelmiş ve görülüyor ki, bu adamın öfkesinin sonuçları korkutucu olabilir.”

“Ben ondan korkmuyorum! Başka biriyle evlensin. Eminim Pi-Ramses'te pek çok güzel kadın vardır.”

“Ne yazık ki o seni istiyor. Ve hemen.”

“Bu söz konusu bile olamaz!”

“Endişeleniyorum Seket, bu mektubun tonu gayet tehditkâr; General Ramesu geniş yetkilere sahip önemli bir adam. Bize ağır darbeler vurabilir ve kariyerimi mahvedebilir. Ne yazık! Bu basit bir gönül işi değil, lütfen bu gerçekle yüzleş artık.”

“Konuyu açıklıkla görmek kararımı değiştirmiyor.”

“Bir kasırganın içine düştük sevgili kızım, istemeden Ramses'in oğlunu ve seçilmiş naibi baştan çıkardın. Bir gün Mısır'ın kraliçesi olacaksın. Şaşkınlığını anlıyorum; ama bazen kader bize kendi kurallarını dayatır. Bunu bilecek kadar akıllısın.”

“Üzgünüm baba, General Ramesu ile evlenmeyeceğim.”

“Durum çok ciddi Seket, bunu düşünmen için sana yalvarıyorum; en azından başka birini seviyor olsaydın, bu dik kafalılığını anlayabilirdim.”

“Aslında...”

Genç kadın kafasını çevirdi ve bahçeyi seyretti.

“Anlat bana,” diye ısrar etti Keku.

“Söylemesi zor.”

“İçinde bulunduğumuz duruma bakarak, sence bana gerçeği borçlu değil misin?”

“Setna ve ben birbirimizi seviyoruz.”

“Setna, Ramses’in küçük oğlu... Duygularından emin misin?”

“Eminim.”

Keku şaşkındı.

“Setna kendine Memfis’te, pek de parlak olmayan bir kâtiplik ve ayincilik kariyeri seçti; buna karşın Ramesu en yüce güçlere sahip olacak. Kardeşinin seninle evlenmesine asla izin vermeyecektir.”

“Bu generalin her şeye gücü yeter mi?”

“Öyle gençsin ki Seket! Hırs daima içinde zalimlik taşır ve ben Ramesu’nun tepkisinden korkuyorum.”

“Yanımda olursan o boşboğazı alt edebiliriz!”

“İyimserliğini paylaşmıyorum. Yine de generale bir cevap vermeden önce Setna ile görüşmem gerek.”

Setna’nın yaşadığı mutluluk ona kendini hafif ama kasvetli hissettiriyordu. Hafifti çünkü bu delice aşk varlığını ele geçirmiş ve onu tüm ağırlığından kurtarmıştı; kasvetliydi çünkü yaşamakta olduğu bu duyguyla zihni gölgelenmemişti. Yine de iki gecede coğrafi papirüsü

tamamen özümsemiş olan genç adam, kendini Dazlak'ın sorularını cevaplamaya hazır hissediyordu.

Ayrıca, Seket'le evlenmeye de hazırdı.

Ve bu yüzden, onun da kendisini beklediğinden emin, kızın şatafatlı villasına doğru ilerliyordu. Yaşadıkları, bir günlük geçici bir mutluluk değildi: o ortak duyguda birleştikleri âni uzun süreli ortak bir varlığa dönüştürecek ve ölümden sonra bile birlikte kalacaklardı.

Sabahın ortasında, kendisini kapıcıya takdim etti.

Kötü tıraşlı, dar alınlı kapıcı pek de sevecen görünmüyordu.

“Kimi görmek istiyorsun delikanlı?”

“Hanımınız Seket'i.”

“Peki onunla ne görüşeceksin?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Her şey beni ilgilendirir, kim olduğunu bilmeden kimseyi içeri alamam.”

“Hanımına haber vermeni tavsiye ederim.”

“Ah, gerçekten mi? Yoksa ne yaparsın?”

Köpek havlamaları kapıcının sözünü yarıda kesti.

“Kapıyı aç!” diye emretti yaşlı adam.

Emir derhal yerine getirildi.

“Geb bana geldiğini haber verdi,” diye açıkladı kâhya; beni izle.

Siyah köpek, böğrünü okşamakta olan Setna'nın yumuşak elini yaladı; ikisi arasında güçlü bir dostluk kuruluyordu.

“Seni Keku'ya götürmeliyim,” diye haber verdi yaşlı adam, “Seket'in babası seninle konuşmak istiyor.”

Bu karşılaşma kaçınılmazdı; Seket ile aralarındaki engeller ne kadar erken bertaraf edilse o kadar iyiydi.

“Samimi ol ufaklık,” diye tavsiye etti yaşlı adam.

Keku’nun pastoral sahnelerle dekore edilmiş misafir odası açık yeşil boyalı iki sütunla desteklenmişti. Ev sahibinin fizik gücü ve keskin bakışları konuklarını etkilerdi, adamın Setna üzerindeki etkisi de diğerlerinden farklı olmamıştı; ama genç adam, uzun saatler meditasyon yapma alışkanlığı ve *Bilgelikler* üzerinde yaptığı çalışmalar sayesinde kendisini bile şaşırtacak şekilde sakin kalmayı başardı.

Aslan pençeli sert bir koltukta oturmakta olan Keku, genç kâtibe oturması için arkılığı alçak bir yer gösterdi.

“Evimde sevgili kralımızın küçük oğlunu ağırlamak bana şeref verdi ama kendimi Memfis’in dünyevi hayatının şüpheli itibarında kaybetmeyeceğim; siz de ben de biliyoruz ki konuşmamız gereken hassas bir konu var: kızımın istikbali.”

“Onu seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum. Bunun için onayınızı almayı diliyorum.”

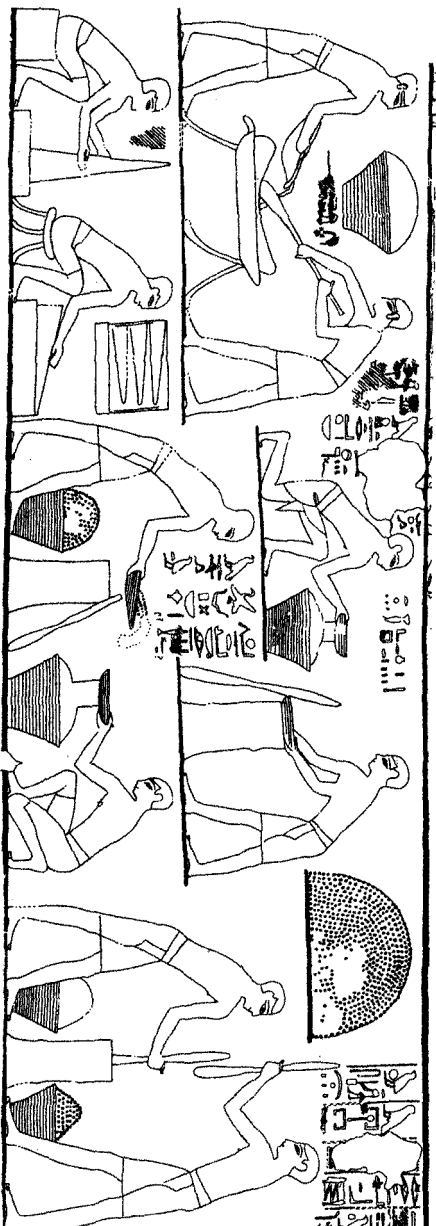
“İşte takdire şayan bir dürüstlük, Prens Setna! Ben de sizin gibi açık olacağım o halde: Bu sabah ağabeyiniz General Ramesu’dan bir mektup aldım. O da Seket’le evlenmek istiyor.”

Setna tepkisiz kaldı.

“Seçimi yapmak kızınıza düşer.”

“Kuşkusuz, kuşkusuz... Fakat içinde bulunduğum durumun zorluğunu anlıyor musunuz!”

“Ramesu ordunun başında general, gelecekteki firavun, bense tüm hırsı Ptah Tapınağı’nda ayinci olmak olan basit bir kâtibim: kardeşimle aramdaki derin uçurumun farkındayım ve kızınız için parlak bir gelecek istemenizi anlıyorum. Buna karşın, size söylediklerimde ısrarcıyım: bu kızınızın, sadece kızınızın verebileceği bir karar değil mi?”

**Resim 12: Çalışmakta olan fırıncılar
(Rehkmire'nin Mezarı'ndan)**

21

Genç adamın kararlılığı, olgunluğu ve sükûneti Keku'yu etkilemişti. Ramesu'dan çok farklı olmasına rağmen ondan daha az kaliteli değildi ve o da firavunun oğlu olmaya yaraşır şekilde mağrurdu. Bu çelikleşmiş karakteri manipüle etmek kolay olmayacaktı.

“Haklısınız, Prens Setna; Mısır’da, Büyük Ramses’in hükümdarlığında, bir kadın evleneceği adamı seçme hakkına sahiptir, bu seçim babasının isteklerine aykırı olsa bile. Kanun böyle ve ben bunun harika olduğunu düşünüyorum!”

Kâtip hafifçe gülümsedi.

“Öte yandan, kendimi cenderede bir üzüm tanesi gibi hissediyorum,” diye devam etti Keku, “kardeşiniz

çok etkili bir adam ve istediği her şeyi elde etmeye alışmış.”

“Öfkesini bana yöneltecektir. Ondan korkmuyorum, birbirimizi eninde sonunda anlayacağız.”

“Yine de bundan zararsız çıkamayacağım,” diye açıkladı Keku, “yöneticilikle ilgili donanımlarımı ülkenizin hizmetinde kullanabilmek için ekonomi bakanı olarak atanmayı umuyordum, ancak Ramesu bana misilleme yaparak kariyer yolunda önümü kesecektir.”

“Bu hiç adil olmaz!”

“Kızımın mutluluğu kariyerimden önemlidir.”

“Babamla konuşacağım,” diye söz verdi Setna, “ve ondan durumla ilgili hiçbir ayrıntıyı saklamayacağım. Bu yüksek memuriyeti hak ettiğinizi düşünürse sizi o göreve atayacaktır. Ülkeyi yöneten odur, Ramesu değil.”

“Bu yaklaşımınız için teşekkür ederim Setna, inanın beni derinden etkilediniz.”

Adam ayağa kalktı, kâtip de onu takip etti.

“Şu anda, kızımdan kesin cevabını almam gerekiyor.”

“Onunla karşı karşıya kalacağımız durumun zorluklarını saklamadan konuşmama izin verir misiniz?”

“Kararlarınızın keskinliğine güveniyorum. Seket’e, kararını verdiği zaman bana bildirmek için yanıma gelmesini söyleyin lütfen; bundan sonraki davranışlarını onun vereceği karara göre yönlendireceğim.”

“İyi geçti mi?” diye sordu yaşlı adam, yanında büyük, meraklı gözlerle duran Geb’le beraber.

“Bundan sonra her şey Seket’e bağlı,” diye cevap verdi Setna.

“Bundan şüpheleniyordum! Beni izle.”

Siyah köpek iki adamı laboratuvara kadar götürdü. Yaşlı adam kapıyı çaldı, Seket ağır kapıyı araladı.

Setna’yı görür görmez gözleri parladı.

“Babanla konuştum.”

“Gel.”

Seket, Setna’yı kendine doğru çekti ve kapıyı kapattı.

“Gidip susuzluğumuzu giderelim,” dedi yaşlı adam Geb’e. “Aşk, aşk...”

Setna şifacıya tahsis edilen bölüme hayranlıkla baktı. Küçük şişeler, çömlekler, tozlarla dolu kupalar, renkli sıvılar ve merak uyandıran maddelerle dolu garip bir yer... Havada pek de aşına olmadığı kokular dolaşıyordu.

Kâtip, genç kadını kollarında sıkıca sardı.

“İlaçları kendin mi hazırlıyorsun?”

“Bu benim eczacılık işim, daha keşfedecek çok şey var! Sekhmet’in başrahibesi bana yavaş yavaş bilgisini aktarıyor; ay ışığı tarafından yazılan papirüs sayesinde yeni formüller oluşturmaya başladım. Babam sana nasıl davrandı?”

Setna cevap vermeden önce kızı öptü.

Zamanı durdurmak, sonsuza kadar bu birlikteliği yaşamak, bu mutluluğun içinde kaybolmak... Setna'nın bunu yapacak gücü yoktu.

Kız yavaşça Setna'dan ayrıldı.

“Ne dedi?”

“Ona seninle evlenmek istediğimi söyledim, o da beni aynı niyete sahip bir rakibim olduğu konusunda uyardı: ağabeyim Ramesu.”

“Keku bunu kesinlikle reddettiğimi biliyor!”

“Ramesu'nun öfkesinden ve bunun doğuracağı olası sonuçlardan korkuyor.”

“Tehditler bir şeyi değiştirmez!”

“Tehlike gerçek, Seket; kardeşim reddedilmekten nefret eder. Hıncının kölesi olacak ve babanın kariyerini mahvetmeye çalışacaktır.”

“Böyle bir insana boyun eğmek ölümcül bir hata olur!”

Setna genç kadına sımsıkı sarıldı.

“Bu tavrın... Beni gerçekten sevdiğin anlamına mı geliyor?”

“Bu soruyu sormaya nasıl cesaret edersin?”

Onları saran tutkunun ateşine karşı koymadılar.

Yaşadıkları aşk, geçici bir arzu ya da basit bir tensel

temastan ibaret değildi; ruhları birleşmişti, varlıkları tek bir hayat ve tek bir bakış oluşturacak şekilde bir olmuştu.

“Şunu iç oğlum! Bu hem gücünü hem moralini artıracak.”

Yaşlı adam ile Geb’in arasında oturmakta olan Setna, ikram edilen çiçeksi aromalı bir kadeh beyaz şarabı kabul etti.

“Ne düşünüyorsun?”

“Bu şarap sanki bir mucize gibi.”

“Ah, zevklisin! İnan bana, bu önemli. İyi bir şarabı ayırt edememek, dipsiz bir uçuruma koşmak gibidir. Ve bu şarap benim kendi bağımdan; onu ne kadar özenle damıttığımı hayal bile edemezsin!”

“Şu konuşma da bitmek bilmedi. Korkarım Keku kızına binlerce geçerli sebep sunarak hâlâ onu ağabeyimle evlenmeye ikna etmeye çalışıyor!”

“Ne olacak, dilinde tüy bitene kadar konuşsun! Ben küçükhanımı tanırım. Bir şeyi kafasına koydu mu, inatçıların en inatçısı bile onu kararından caydıramaz. Söz konusu Keku da olsa çuvalalayacaktır.”

“Ya Seket’e büyük bir hata yaptırıyorsam?”

“Ah, hayır, saçmalama! Siz birbirinizi seviyorsunuz, durum bu. Boş yere dertlenmeyi bırak ve sadece müstakbel karını mutlu etmeyi düşün. Hem zeki hem de güzel olmak nadir rastlanacak bir durum, haklısın, ama bu senin için iyi bir şey! Bu ihtiyar adama güven: ikinizin arasındaki hisler gerçek. Bugüne dek ne cilveleşmeler ne yavan ilişkiler gördüm; hepsi biraz oynastık-

tan, heveslerini aldıktan sonra verilen sözler unutuldu! Küçükhamm ve sen, siz öyle değilsiniz.”

“Kardeşim ondan asla vazgeçmeyecek.”

“Rahatla, kendine evlenecek başka bir kadın bulur.”

“Seket eşsizdir.”

“Kesinlikle oğlum; ama o seçimini yaptı.”

“Babası makam istiyor, Ramesu’nun desteğine ihtiyacı var.”

“Pöh! Bu Seket’i etkilemez. Üstelik sen de kralın oğlusun!”

“Babam beni hiç dinlemez; Başkomutanı’nın ona daha yakın olması son derece normal.”

“Oğlum, Pi-Ramses’e gidecek ve firavunla konuşacaksın.”

“Bunu yapacağıma dair Seket’e söz verdim... Eğer Keku’ya boyun eğmezse.”

Yaşlı adam başını salladı ve kadehini doldurdu.

“İşte geliyor,” diye heyecanla haykırdı Setna havai yürüyüşüyle onlara doğru gelmekte olan Seket’i görünce.

Kızın yüzü dingin görünüyordu ama bu bir yanılsama olabilir miydi?

Birbirlerinin gözlerine bakarak, el ele tutuştular. Sonunda kız gülümsedi.

“Senin karın olacağım Setna, sen de benim kocam.”

“Baban kabul etti mi?”

“İlişkimizin derinliğini anladı ve buna karşı koymak için geçerli tek bir sebep öne süremedi.”

İki genç birbirlerine sıkıca sarıldı, Geb etraflarında hoplayıp zıpladı, yaşlı adam gözünden akan bir damla yaşı sildi.

“Birinci kalite bir küp bulmaya gidiyorum,” dedi, “hep beraber sağlığınıza içeceğiz.”

22

Hitit katili Uej az konuşurdu; kızıl saçlı, yapılı bu adam korkudan yana nasibini almamıştı ama tehlike algısı vardı ve bile bile kendisini onun kucağına atmaktan çekinmezdi. Varoluşun çeşitli zevklerine gönülden bağlı olan Ruti, neredeyse hiçbir saldırgan tarafı olmayan, kibarı bir adamdı; hiddetini tahayyül etmek güçtü. Adil ve etkili dövüştürdü. Némó'nun hep suratsız bir hali vardı, durmaksızın her şeyden şikâyet eder ve büyük bir zevkle soğan çiğnerdi; böyle bir adamın çıplak elle kendi ebatlarında beş adamı alt edebileceğine kim inanırdı?

Bu üç asker, Nubye'de kralın hayatını kurtaran Çed'e yardım etmişlerdi. Şeflerinden yaşça büyük olmalarına rağmen ona derin bir hayranlık duyuyor ve emirlerine itirazsız uyuyorlardı.

Kral, bu son derece tehlikeli görev için onları seçmekle yanılmamıştı. Bu adamlar İki Mısır'ın refahının teminatı Ramses'e öyle büyük saygı duyuyorlardı ki, Kötü'yü bertaraf etmek için gözlerini kırpmadan canlarını verirlerdi. Kuşkusuz, söz konusu düşman, bir çöl iblisi de kara bir büyücü de olsa tehlikeli olacaktı ve zafer önlerine altın tepsiyle sunulmayacaktı. Atacakları her adımda onları ölümün beklediği bu oyunun kuralı buydu.

İlk aşama; lanetli mezarın çevresiydi. Çed, bölgeyi etraflıca inceleyerek bir ipucu bulmayı umuyordu.

Gördükleri hareket eden her şeyi vurma emri almış elli okçu bölgeye girişi engelliyordu. Bu kuralın dışındakı kalan tek kişi, Memfis belediye başkanıydı; elbette Çed ve üç adamıyla beraber.

“Katledilen muhafızlar gömüldü ve aileleri Memfis'ten uzaklaştırıldı,” diye açıkladı belediye başkanı; “lanetli mezara gelince, oraya erişimi tamamen engelledim. Girişi kireç taşı yığınlarıyla tamamen kapatıldı.”

“Katil yolda hiçbir iz bırakmamış mı?” diye sordu Çed.

“Sadece yanmış insan kemiği kalıntıları; şüphesiz ganimetini paylaşmak zorunda kalmamak için ortadan kaldırdığı suç ortaklarına ait.”

“Onları sakladınız mı?”

“Türbenin girişine yakın bir yerde duruyorlar. Toz sadece bir kısmını kapatmış. Dört asker yavaş ve titiz bir çalışmayla kalıntıları ortaya çıkarmaya çalışıyor.”

“Bir şey buldum,” dedi Némo homurdanarak.

Elinde tuttuğu sabun taşından, kısmen yanmış bir yüzüğü gösterdi.

“Üzerinde bir isim kazılı,” dedi yazıyı fark eden Çed.

“Irsu,” diye okudu Ruti, “bu bir Suriyeli.”

Bu hasarlı organ kalıntılarından başka bir sonuca ulaşmaları mümkün olmadı; ama araştırmacıların elinde artık en azından bir çıkış noktası vardı.

Kütüphanesine dönüş yolu boyunca, bu beklenmedik mutluluğun tadını çıkaran Setna durmaksızın içinden şarkılar söyledi. Evet, babasıyla konuşacak ve onu ikna etmeyi başaracaktı. Ve ne kadar uzun sürerse sürsün kardeşinin öfkesini dindirip onun gerçeği görmesini sağlamaya çalışacaktı.

Yüz çizgileri derinleşmiş Dazlak, eşikte onu bekliyordu.

“Vakit geldi Setna; Ptah Tapınağı’nın Ayinciler Birliği seni kabul etmeye karar verdi.”

Dazlak, ilahî yapıya doğru ilerledi. Sersemleyen kâtabın onu sessizce izlemekten başka seçeneği yoktu.

Binanın iki dev Ramses heykelinin koruduğu ön cephesinin önünden geçerek kuzey duvarında bulunan ve kaba sakallı yaşlı bir muhafız tarafından açılan bir kapıya ulaştılar.

Aynı anda iki rahip genç adamın yolunu kesti ve farklı iki rahip de onu arındırmak için tuniğini çıkartıp iki büyük vazodan vücuduna kutsanmış su döktüler.

Dazlak, kâtibe çentiklenmiş tahtadan bir tablet uzattı.

“İşte Tanrı Ptah’ın her an kullandığı yaratıcı güç,” diye açıkladı. “Kural zamansızdır, etkisi aydınlıktır. Osiris’in zamanından beri hiç kesintiye uğramamıştır. Onu kalbine öyle derin kazı ki, bundan sonraki hayatına hep o yön versin.”

Çömezi içine alan ve ona görüşü genişliyormuş hissi veren parlak bir aydınlık etrafa yayıldı.

“Bu kuralın adı ‘kafa ve bacak’tır,” diye devam etti Dazlak, “zira hem düşüncelerimize hem de davranışlarımıza ilham verir. Tanrısal ışığın ifadesi ve uyumun temelidir. Ona saygı duymaya ve sırrını korumaya yemin eder misin?”

“Buna söz veriyorum.”

“Seslerin yükselmesinden nefret eden Tanrı’nın tapınağında sesini yükseltmemeye söz verir misin, ona sevgi dolu bir kalple dua etmeye ve bağışlarda bulunmaya söz verir misin?”

“Söz veriyorum.”

“Ayinleri doğrulukla uygulamaya, kötü yaratıklardan uzak durmaya, Kötü ile savaşılmaya ve pis yiyecekler yememeye söz verir misin?”

“Söz veriyorum.”

“Yeni ayinci bedenini, saf giysisinin taşıyıcısı olsun Setna.”

İki rahip ona beyaz ketenden tertemiz bir tunik giydirdiler.

“Üzerindeki giysiyi asla kirletmemeye özen göster,” diye öğütledi Dazlak; gizemlerin kapılarını aralamanda sana yardım edecektir. Şimdi, tapınağın efendisiyle baş başa kal.”

Dazlak, Setna'ya içinde Tanrı Ptah'ın heykelinin bulunduğu iyi aydınlatılmamış küçük bir şapelin kapısını açtı. Başında ilahî yaratıcı düşüncesini ifade eden mavi bir takke olan tanrı, ellerinde “ ifade”⁵ ile eşanlamlı “istikrar” sütununa birleşik “yaşam” ve “güç”⁶ asalarını tutuyordu; zira Ptah yaşamın sürekliliğini Kalam ile sağlıyordu.

“Ben, Enead'ın, dünyayı biçimlendiren dokuz tanrının kalbi ve diliyim,” yazıyordu heykelin üzerindeki metinde; “ve başlangıç ışığının devamlılığını sağlamak için her bir tanrıda açığa çıkıyorum.”

Setna, Ptah heykeli önünde uzun uzun meditasyon yaptı. Genç ayinci orada dururken hiyerogliflerin harekete geçerek birer birer zihnine nüfuz ettiği hissine kapıldı.

“Ptah'ın dört Ka'sı sana görevlerini tamamlaman için gerek duyduğun enerjiyi versin,” diye iyi dileklerini sundu Dazlak, “ahenkli bir varlığın ve refahın, ebediyette güzel bir mekânın olsun ve yaptıkların gelecek nesiller boyunca sürdürülsün...”

Bir ayinci, uzun asasıyla, arınmış yeni rahibe meslektaşlarının çalışmakta olduğu geniş, sütunlu salonun ucuna doğru yol gösterdi.

“Ayinsel görevini ciddiyetle yerine getir,” diye belirtti Dazlak, “beyaz sandaletlerini giyin, tapınağa doğru çık, mabetteki adanmış ekmekle karnını doyur, işret⁷ altarım yenile, adakları arttır. Tek bir gün son-

⁵ Djed , “istikrar” ve “zaman”ı simgeleyen bir Mısır hiyeroglifidir.

⁶ Ankh “hayat”ı simgeler. Mısır Haç'ı olarak da bilinir. Ouas ise kraliyet asasıdır. Tanrıların firavuna bahşettiği ilahî gücü temsil eder.

⁷ İşret, ayinlerde tanrıların şerefine yere dökülen şaraptır. (Ç.N.)

suzluk kadar uzun olabilir, tek bir saatin etkisi tüm geleceğe yayılabilir, zira Tanrı doğrulukla hareket edeni bilir.”

Setna ilk tören ayinine katıldı: arındırılmış, beyaz tunikler giyinmiş, kolları adaklarla, ekmeklerle, bira, şarap ve süt testileriyle, dana etleriyle, merhem kaplarıyla dolu ayinciler, tüm bunları atların üzerine yerleştirirken Dazlak’ın sesi duvarlarda yankılandı:

“Sen teksin, buna rağmen birliğini bozmadan her yerdesin; sana Ka’na adanmış binlerce güzel ve saf, mükemmel ve lezzetli yiyecek sunuyoruz. Göğü ve yeri oluşturmaya devam et, zihinlerimizin ışığa doğru yönelmesine ve ayinlerimizin dünya düzenini, güneşin seyrini ve nehrin akışını korumasına izin ver.”

Adak salonunun dışında, başka bir altar daha vardı; ilahî kayığın altarı.

“Yıldızları birbirine bağlayan sonsuz devinim orada bulunuyor, tapınağımız canlı bir varlıktır, kayık görünmeyen içindeki yolculuğun kesintisiz devam etmesini sağlar.”

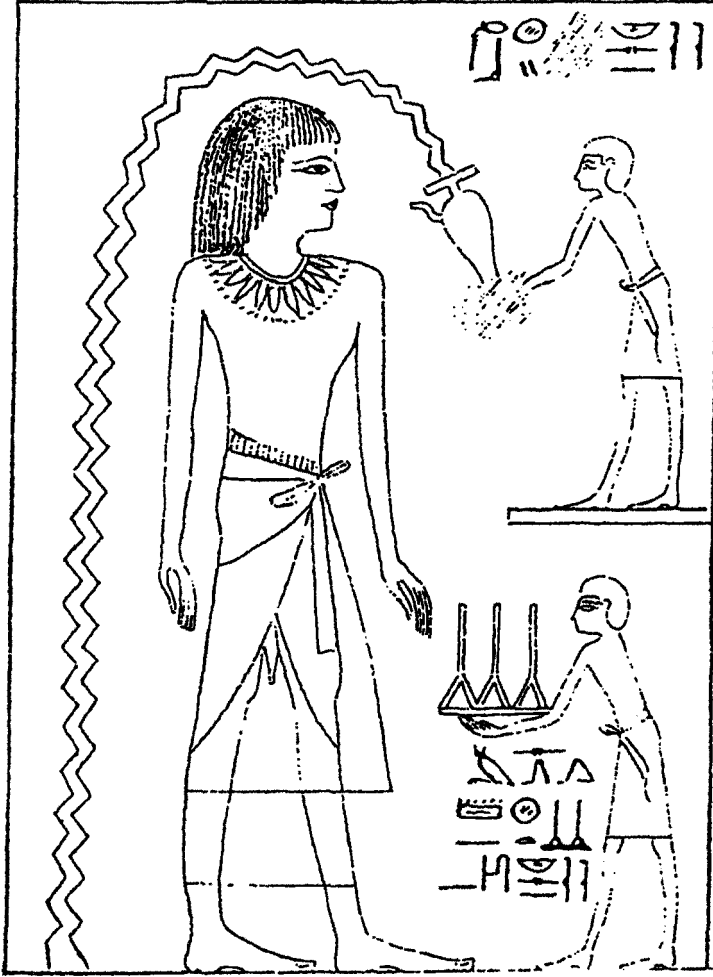
Setna’nın konuğu olduğu ziyafetin sonunda, Dazlak yorgunluktan bitap düşmüştü. Buna rağmen kendinde, öğrencisini tapınağın onlarca yağ lambası tarafından aydınlatılmış kütüphanesine götürecek gücü bulmayı başardı.

“İşte en değerli hazinelerden biri Setna; bundan sonra kapısı sana açık olacak, geleneklerimiz, ayinlerimiz

ve bilimimiz hakkındaki bilgilerini burada derinleştireceksin.”

Kâtip, heyecan içinde, etrafındaki atalardan kalan bilgileri içeren farklı ebatlarda binlerce papirüse hayranlıkla baktı: tüm bir varlık, ulu bilgeler gibi yüz on yıl süren bir hayat da yaşasa, tüm bu bilgi hazinesinin enginliğini kavramaya yeter miydi?

Setna uyumakta zorlandı. Bu kadar olağanüstü olayın ardından insanın nasıl başı dönmezdi? Önünde binlerce yeni yol açan ikinci bir hayata doğmuş olma hissi içinde kendini teskin etmeye çalıştı. Kâtip duruşuyla, elleri dizlerinin üzerinde oturup nefesini kontrol ederek düşüncelerini düzenlemeyi denedi. Aklından tek bir soru geçti: Acaba Seket onunla gurur duyacak mıydı?

Resim 13: Hiyerogliflerin -Tanrı'nın sözleri- gizemlerini öğrenmeye başlamadan önce tamamıyla arınmak şarttır.
(Yaşayanların Kitabı, 110. Bölüm)

23

Pek çok yetkiyle donatılmış ve elinde, üzerinde kraliyet mührü basılı bir belge bulunan Kurtarıcı Çed, aradıkları kişinin ellerinden kaçmamasını umarak, Irsu adını taşıyan Suriyelilerin listesini çıkarmak üzere muhbirleriyle işbirliği yapan Memfis Polisi'nden yardım aldı.

Rekor sayılacak kadar kısa sürede on şüpheliye ulaşılmıştı bile; aralarından iki tanesi haftalardır kayıptı.

Çed ve Uej ilk adamın kaldığı yere gittiler, şehrin kuzeyindeki varoşlarda, mütevazı bir evdi. Kırk yaşlarında hırçın görünümlü bir kadın, komşularıyla kavga ediyor, gençler sokakta birbirleriyle dalaşıyordu.

“Sakinleşin,” diye uyardı Çed.

Kadın gencin yüzüne dik dik baktı.

“Sen de kim oluyorsun?”

“Kralın emrindeyim.”

Şaşırın komşular hızla uzaklaştılar, gençler kavgalarına başka bir yerde devam edeceklerdi.

“Suriyeli Irsu’nun karısı mısın?”

“Bu seni ilgilendirmez.Yapmam gereken işlerim var.”

“Sana bir soru soruldu,” diye araya girdi kızıl saçlı Uej, “ve senin cevabını bekliyor.”

“Ee? Siz ikiniz bu şekilde beni etkilemeyi mi umuyorsunuz?”

Uej ani bir hareketle kadının sol kolunu yakaladı ve sırtına doğru kıvrılarak acıdan tiz bir çığlık atmasına sebep oldu.

“Bu soruşturmaya senin evinde devam edeceğiz.”

Çed bu yöntemin şiddetini onaylamıyordu ama durumun aciliyeti kurallarda bazı esnemeler yapmayı gerektiriyordu.

İçerisi oldukça fakir döşenmişti; bir çamaşır sandığı, tabureler, hasırlar... Ev, oturma odası ile iki odadan ibaretti.

“Kocan kayıp, onu nerede buluruz?” diye sordu Çed.

“Hiçbir fikrim yok!”

“Bu kadın inatçı çıktı,” dedi cadalozun kolunu bırakırken asker bıçağına davranan Uej.

Korkudan deliye dönen kadın iri bıçak ustasını durdurdu.

“Buna cüret edemezsin...”

“Senden çok daha sertlerini doğradım; uzun ve acılı bir süreçtir.”

Kadın duvara yaslandı. Kızıl sakince ona yaklaştı.

“Kocam kaybolmadı! Saklanıyor.”

“Nerede?” diye sordu Çed.

“Ben... ben bilmiyorum.”

Bıçak göğsüne dayandı.

“Burada, kilerde!”

“Neden yeraltına saklandı?”

“Bir sebze tüccarını soydu, adam şikâyetçi oldu. Polis her yerde onu arıyor.”

“Kilerin girişi nerde?”

“Burada, hasırın altında. Bize zarar vermeyin!”

Çed hasırı itti, tahta kapağı kaldırdı ve ganimetlerle dolu küçük bir odaya inen merdiveni gördü.

“Yukarı çık Irsu; yoksa arkadaşım, bağırsaklarını deşecek.”

Adam yavaş, çekingen hareketlerle merdivenin basamaklarını tırmandı. Saçı sakalına karışmıştı, kaybolmuş gibi görünüyordu.

“Adın Irsu mu?”

“Evet, evet... İlk defa hırsızlık yapıyorum!”

“Umalım ki son defa olsun.”

Uej bıçağını kınına soktu ve evden çıktı.

“Beni tutuklamayacak mısınız?”

“Yaşayan birini değil ölü birini arıyoruz,” diye açıkladı Çed, Suriyeli çifti şaşkınlık içinde bırakıp terk ederken.

Bon Voyage, Memfis'in nehir kapısı, liman işçileri, teslimatçılar ve tüccarların sesleriyle uğulduyordu. Ardi arkası kesilmeyen bir trafik vardı, ticaret gemilerinin biri gidiyor biri geliyordu. Göz önündeki bu hareketlilik, tıkr tıkr yürüyen son derece disiplinli bir çalışmayı maskeliyordu: uzman kâtipler ticaret gemilerinin hareketlerini, taşıdıkları yiyecek maddelerinin miktar ve kalitesini sıkıca denetliyordu. Her şey kayıt altına alınıyordu ve liman yönetimi yasadışı ticaretin ânında önünü kesiyordu.

Liman işçisi Suriyeli Irsu bir süredir yoklama listelerini imzalamıyor ve kayıp gibi görünüyordu; konuyla ilgili sorguya çekilen iş arkadaşlarının onunla ilgili hiçbir bilgisi yoktu. Némo ve Ruti buna rağmen adamları tekrar sorgulamaya karar verdiler.

Yemek vaktiydi ve tamamı Suriyeli olan dört kaba saba işçi bir saçak gölgesinde içlerinde kuru balık olan poğaçalar yiyorlardı.

“Merhaba arkadaşlar ve afiyet olsun,” dedi Ruti sevimli bir sesle.

İnsanların tavırlarından ve davranışlarından rahatsız olan Némo, nezaketi uzun zamandır bir köşeye bırakmış, bir soğan çiğnemekle meşguldü.

İşçiler cevap vermeksizin yemek yemeyi sürdürdüler.

“Sizi rahatsız etmek istemiyoruz,” dedi Ruti barışçıl bir sesle, “sadece birkaç soru soracağız.”

“Defolun buradan!” diye atıldı kıvrıkcık bir adam.

“Bu hiç nazik bir davranış değil! Yardıma ihtiyacımız var.”

“Anlayamadın mı?” diye directti bir sakallı.

“Meslektaşınız Irsu’ya ne olduğunu bilmek istiyoruz; Mısır’da kimse arkasında hiçbir iz bırakmadan kaybolmaz.”

“Biz sakince yemeğimizi yemek istiyoruz,” dedi kıvırcık olan, geçirdikten sonra. “Bizi rahat bırakın yoksa sinirleneceğiz.”

“Buna gerek yok, tabii eğer sizi suçlayacağımız bir şey yapmadıysanız.”

Bu açıklamayı ağır bir sessizlik takip etti. Suriyeliler aynı anda yiyeceklerini bıraktılar.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu sakallı, ağzım elinin tersiyle silerek.

“Son derece açık,” dedi Rutı, “ya nazik ve iyi niyetli insanlar gibi bize yardım edersiniz, ya da şüpheli olarak sizi sorgularız.”

“Yani?”

“Yani tadınız kaçar. Gerçekten kaçar. Yazık olmaz mı?”

“Bizi korkutabileceğini mi sanıyorsun ezik?”

“Kendi iyiliğiniz için bizimle işbirliği yapmalısınız.”

Hıçkırıklarla kesilen kaba bir kahkaha sakallının iri iskeletini sarstı; arkadaşları da onu taklit etmekte gecikmediler.

“Olacağı buydu!” diye araya girdi Rutı, “iyi niyet ve sonuçları. Anlaşacağımızdan emindim.”

Suriyeliler donup kaldılar.

“Sen çeneni kapa!” diye atıldı kıvırcık. “Biz sohbet etmeyiz.”

“Çok üzüleceksiniz beyler.”

“Gerçekten mi? Dördümüze karşı, siz iki çocuk!”

“Yanlış sayıyorsun.”

Kıvırcık kirpiklerini kırıştırdı.

“Arkadaşımın bana ihtiyacı yok,” diye açıkladı Ruti. “Soğanını yemeyi bitirince kulaklarınızı kopartacak. Bana sorarsanız hâlâ vaktiniz varken diplomasiyi seçin.”

Kıvırcık, Ruti’ye doğru hamle yaptı. Némó’nun çelmesiyle dengesini kaybetti ve ensesine yediği bir kol darbesiyle derin bir uykuya daldı.

Diğer liman işçileri sinirlenerek saldırıya geçtiler.

“Sakallıyı fazla hırpalamadan bana bırak!” diye bağırdı Ruti.

Üç Suriyelinin makul bir strateji geliştirecek vakitleri olmadı. Yumrukları boşluğu dövdü ve daha ne olduğunu anlayamadan kendilerini yerde buldular. Rakibin zayıflığından hayal kırıklığına uğrayan Némó birinin ensesini diğerinin böbreklerini ezdikten sonra acıdan haykıran sakallının sadece kolunu kıvırmakla yetindi.

“Gürültüden nefret ederim,” dedi Ruti, “böğürmeyi bırak da bize Irsu’yu anlat. İtiraz edersen arkadaşım seni sakat bırakacak.”

“O... o kayboldu.”

“Bunu zaten biliyoruz.”

“Bir adam, ihtiyar bir adam onu işe aldı.”

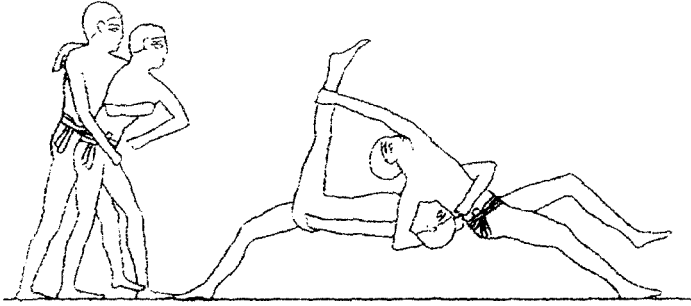
“Adı?”

“Bilmiyorum ama nerede oturduğunu biliyorum.”

“Bize yeri tarif et.”

Çenesi düşen sakallı, verebileceği kadar çok detay verdi.

“Bir tek dileğim var,” dedi Ruti yapmacık bir sesle, “o da bize yalan söylememiş olmanız. Aksi halde dostlar, geri geleceğiz.”

Resim 14: Kurtarıcı Çed'in adamları rakiplerini kolaylıkla alt ediyor. (Rosellini'ye göre)

24

Kara büyücü elde ettiği büyük başarıdan dolayı kendini tebrik ediyordu ama kesin zafere ulaşmak gerekiyordu ve bunun için daha çok uzun bir yolu vardı. Mühürlü Vazo, Ramses'in soruşturmacılarının erişiminden uzakta, yeni sahibi tarafından uygun enerjiyle harekete geçirilmediği sürece etkisiz halde duruyordu. Onu her şeyi yıkmaya, ateşi, havayı, suyu ve toprağı zehirlemeye gücü yeten korkunç bir silaha dönüştürecekti.

Firavunluk mertebesine yükseltilmiş hiçbir insanoğlu bugüne dek böyle bir güce sahip olmamıştı. Hayat vermek için yaratılmış bu vazo ölümü yayacaktı ve bu rakipsiz gücün sahibi kara büyücüydü.

Sarsılmaz görünen varlıkları kontrol etme yeteneğine sahip adamın kölelerden oluşan bir ordusu vardı

ve Ramses'ten korunuyordu. Felaketten haberdar olan kral boş durmuyordu; birliği en deneyimli ve cesur askerlerden oluşuyordu, üstelik hükümdar tehlikeyi savmaya yönelik büyülu önlemler de alacaktı. Tapınakların ilminin önemi yadsınamazdı, büyücü rakiplerini küçümseliyordu.

Önce firavunun savunma yollarını öğrenip onları bertaraf etmek gerekliydi; ardından vazunun doğasını değiştirecekti. "Hırsızlar Kitabı"nı incelerken öğrendiği büyülu sözlerle Lanetli Mezar'a girmeyi başarmış ve çok önemli bir bilgiye ulaşmıştı: yalnızca Aslan Tanrıça Sekhmet'in gizemlerini öğrenmeye başlamış bir çömez kendisine kaderi etkileyecek bir yardımda bulunabilirdi.

İnsanoğlu güneşe başkaldırıldığında, Ra dünyaya kana susamış bir aslan formunda kendi gözünü göndermişti; bilginin ve kutsal dilin sahibi Tot'un müdahalesi olmasa, Ra bu yırtıcı asilerin ırkını yok etmiş olurdu. Sekhmet'in müritleri yaşamın ve ölümün gizemlerine dokunuyordu; bu korkutucu enerjiyi gerektiğinde olumlu gerektiğinde olumsuz şekilde kullanabilmek için, büyücünün onların yüce bilgilerine ihtiyacı vardı.

Seket kendisine, Setna'yla göz alabildiğine uzanan bir suda yüzdükleri, el ele yüksek dalgalardan atladıkları, kakkahalarla güldükleri, tüm varlıklarıyla oynadıkları oyunun keyfini çıkarttıkları harika rüyalarla dolu bir sabah şekerlemesi için zaman ayırmıştı.

Güneş ışığı onu uyandırdı. Genç kadın gerindi. Hayır, bu bir rüya değildi; âşıktı ve seviliyordu; Setna gerçekten vardı ve çok güzeldi. Başkente gidecek, kral babasıyla konuşacak, kardeşinin öfkesini azaltmanın bir yolunu bulacaktı; sonra evliliklerini kutlayacaklardı... Acaba nerede yaşayacaklardı? Pi-Ramses'te bir malikânede mi, Memfis'te bir malikânede mi yoksa ekonomi bakanı olarak atanmış olacak babası Keku'nun yanında mı? Bu manasız sorulara kafa yormak, yakında evinin hanımı olacak Seket'i çok eğlendiriyordu.

Harika bir banyonun ardından makyaj yaptırmalı ve giyinmeliydi. Genç kadın yakında Setna'yı tekrar görecektir olmasının rahatlığıyla kalan her şeyi olurlarına bırakmıştı.

Babası evde değildi. Çıplak ayak bahçede koşarak içinde lotusların yüzdüğü göletin kıyısına gidip oturdu. Yaşlı adam ona üzüm suyuyla taze kızarmış gevrek ekmekler getirdi.

“Mutluluk iştahı kapatmamalı...”

“Hâlâ soruma bir yanıt alamadım,” diye hatırlattı kız.

“Hangi sorunuza?”

“Neden o kadar huzursuzdun ve hâlâ gerçeği benden saklayacak mısın?”

“Dünya önünüzde açılıyor ve benim sizin için bir hediyem var.”

Seket'in merakı uyanmıştı.

“Faydalı bir hediye,” diye ekledi malikânenin kâhyası.

“Şimdi dikkatimi çekmeyi başardın.”

“Benimle gelin.”

Ahırlara doğru ilerlediler.

“İşte,” dedi yaşlı adam taze otları yemekte olan genç ve muhteşem güzellikte bir sıpayı işaret ederek. “Doğumunda bulundum, onu besledim ve eğittim. Onu diğerlerinden ayıran bir zekâsı var, oldukça güçlü ve son derece sadık bir hayvan. Tıbbi malzemelerinizi onunla taşıyabilirsiniz, bu hayvan yolunu asla şaşırılmaz.”

“Adı ne?”

“Kuzey Rüzgârı. Sorun bakalım yemeğini beğenmiş mi.”

Seket yaklaştı.

“Kuzey Rüzgârı, bu otları sevdin mi?”

Eşek sağ kulağını oynattı.

“Uyumak istiyor musun?” diye sordu yaşlı adam.

Olumsuz bir cevap olarak sol kulak kalktı.

Seket onu ilk kez okşarken, hayvan büyük kahverengi gözlerinin güven ve sevgi dolu bakışlarıyla kıza baktı.

“Muhteşem bir hediye,” diye mırıldandı kız.

“Gitmem gerek, yapacak işlerim var.”

Aralarında duran tek gölgeyi gidermeyi reddettiği sürece yaşlı adam, kıza güven vermiyordu.

Kuzey Rüzgârı’na birlikte yapacakları hasta ziyaretlerini anlattığı sohbetlerini kapı görevlisi böldü.

“Sekhmet Tapınağı’ndan bir görevli sizi görmek istiyor.”

Başrahibe genç kadını günbatımında tapınağa çağırıyordu. Kuşkusuz önceden planlanmamış bir tören vardı ve Seket zevkle katılacaktı.

O zamana kadar, şifacı ve Kuzey Rüzgârı birlikte ilk adımlarını atacaklardı; ona işinden ve özellikle de yakında Pi-Ramses'e gidecek bir gemiye binecek ve döner dönmez de onunla evlenecek olan sevgilisi Set-na'dan bahsedecekti.

Kralın ona verdiği görevi layıkıyla yerine getirmeye kararlı olan Ramesu, tüm varlığını işine adanmıştı. Her türlü Hitit istilasına karşı konulmasını sağlamak amacıyla Pi-Ramses'e sevk edilen geniş askerî birliklerin sorumlusu olarak, Kışlaları denetlemek, tüm üst rütbeli subaylarla görüşmek, tatbikatlara katılmak, teçhizatı kontrol etmek ve savaş çıkması ihtimalini ortaya koymadan ordunun moralini yükseltmekle yükümlüydü. Resmî görüşmeler devam ediyor ve bundan olumlu sonuçlar bekleniyordu. Buna karşın tedbiri bir an bile elden bırakmamak, asla gevşememek lazımdı.

Her sabah, başkent in tapınaklarından birinde yönettiği uyanma ayininin ardından, firavun büyük oğlundan rapor alıyordu. Ramesu'nun sorumluluk aldığı ve görevini en iyi şekilde yaptığı su götürmez bir gerçektir. Astları onu mevkiisiyle değil yetenekleriyle takdir ediyorlardı, hükümdar onu bu göreve atamakla doğru bir iş yapmıştı.

En ufak ayrıntıyı gözden kaçırmak istemeyen general, dünyevi hayata tümünden sırt çevirmişti; ziyafet ve konser davetlerini geri çeviriyor, erkenden yatıyor ve şafakla beraber uyanıyordu. Endişe içinde uyuduğu uyukular rahatsızdı; bu sıkı çalışmanın bir faydası olacak

miydi? Rakibin kim olduğunu, ne planladığını, hele de gücünün gerçek sınırlarını bilmemek... Bu bir ordu komutanını delirtmez miydi!

Babasına duyduğu tüm saygıya rağmen, Ramesu Mühürlü Vazo'yu çalan kişiye dair yürütülecek soruşturmayı yapan ekibin başına Kurtarıcı Çed'in getirilmiş olmasının yanlış bir karar olduğunu düşünüyordu. Oğlan çok gençti, çok deneyimsizdi, insanların takdirlini kazanacak etkileyici hareketler yapmakta tam bir amatördü, üstelik kavgacıydı. En ufak bir başarı şansı yoktu, sadece zaman kaybedeceklerdi. Ama başarısızlık ortaya çıktığında firavun görevi ondan alıp büyük oğluna verecek, böylece Ramesu ona gerçek değerini gösterebilecekti.

Emir eri ona bir mektup getirdi. Keku'nun mührü! Sonunda, bir cevap gelmişti.

General gergin hareketlerle papirüsü açtı. Nezaket cümleleri ve iyi dileklerin uzunluğu sinirlerini bozdu; ama mektubun devamı yıkılmasına sebep oldu.

Tüm ısrarlarına rağmen, Keku kızını Ramesu ile evlenmeye ikna edememişti. Bunu açıklıyor, sonsuz özürlerinin kabulünü rica ediyordu ama kadere razı olmalıydı. Ayrıca Seket'in kararının sebeplerini açıklamak üzere Setna'nın Pi-Ramses'e geleceğini de bildiriyordu.

Öfkeli general papirüsü buruşturup uzağa fırlattı.

Setna... Setna sevdiği kadını ondan almıştı! Bu tamamıyla imkânsızdı, gerçek bir kâbustu... Ramesu bir kakhaha patlattı. Bu gerçekten çok gülünçtü. Seket nasıl olur da ikisini kıyaslayabilirdi? Kendisi, firavunun büyük oğluydu; karşısındakiyse şu hayatını ayinlere adanmış küçük kâtip?

Aklını başına toplayınca, Ramesu birden her şeyi anladı.

Seket ona meydan okuyordu. Aşk ona yetmiyordu, Setna'yı yem olarak kullandığı bir mücadele ve bir kazanan istiyordu. Bu kalitede bir kadın için uygun bir yöntemdi bu. Generalin onu elde etmekten vazgeçmeyeceğini bildiğinden, kendisini daha çok arzulamasını sağlamak için önüne mümkün olacak en büyük direnci koymayı uygun görmüştü. Zavallı saf kâtip, bu savaş alanında zayi olacaktı.

Durumun böyle olduğundan emin olan Ramesu, Seket'in kurduğu bu oyunu oynamaya karar verdi. Zavallı Setna'nın gerekçelerini dinlemek kendisi için değişik bir dinlence olacaktı.

25

Kurtarıcı Çed ve adamları planlarını büyük bir özenle hazırlamışlardı. Polisin verdiği bilgilere göre, şüpheli ev, liman işçilerinin ve tersane görevlilerinin yaşadığı mütevazı bir bölgede bulunuyor ve Asya'dan gelen değerli vazoların kaçakçılığını yaptığından şüphelenilen bir Suriyeliyi barındırıyordu. İki kez sorguya çekilmiş olan adam, suçlamalara şiddetle itiraz etmiş ve suçsuzluğunu kanıtlamıştı; buna rağmen gümrük memurlarının gözü üzerindeydi. Komşuların tanıklıkları hiçbir işe yaramamıştı. Bazı dönemlerde ihtiyar adamın pek çok ziyaretçisi oluyor, diğer zamanlar ise kapalı ve yalnız bir hayat sürüyordu. Az konuşan, kimseyle ilişki kurmayan adamın sopalı bir muhafızı vardı. Yakın zamanda Suriyeli, evinin yanındaki evi de satın alarak alanını genişletmişti; en az ilki kadar ürkütücü ikinci

bir muhafızın korumasında mallarını orada depoluyordu. Evli değildi, çocuğu da yoktu. Ellili yaşlarındaki bu amatör ehl-i keyf, ağırlıklı olarak biblolar, mobilyalar ve kumaşlardan oluşan ürünlerini, Memfis'in zengin ailelerine satıyordu. Ve onu kara büyü yapmakla suçlayan tek bir kişi bile yoktu.

“Aradığımız adamın profiline uymuyor,” diye itiraf etti soğan çiğnemekte olan Némó.

“Burada Suriyeli bir ticaret şebekesi söz konusu,” diye açıkladı Rutí; “bu tüccar şüphesiz büyük patronun işini yaptıracığı liman işçilerini bulmakla görevli bir aracı.”

“Ve hepsi kömür oldular,” diye hatırlattı Rutí, “bu vazonun gücü mü, yoksa büyücünün mü?”

“Neden her ikisi de olmasın?” dedi endişeyle sordu Némó; “korkak bir adam değilim ama bu iş beni aşıyor. Bu durumun hoşı gidecek hiçbir yanı yok.”

“Bu görevi kabul ettin,” diye belirtti Rutí, “Kral tehlikeleri küçümsemedi.”

“Yine de aklımdan geçenleri söyleyebilirim, değil mi?”

“Daha sonra tartışsınız,” diye emretti Çed. “Gözetleme sona erdi, iki muhafızı etkisiz hale getirip içeri giriyoruz. Némó, sen ilkiyle ilgilen; Uej, sen de ikinciyle. Eğer tüccarın aldığı başka güvenlik önlemleri de varsa, Rutí ve ben de onlarla ilgileneceğiz. Ana girişin önünde tekrar toplanacağız.”

Némó basit planları severdi. Dar sokağı birkaç adımda aştı ve alacakaranlığın sürekli değişen ışığı yüzünden onu son âna kadar fark edemeyen müstemilat muhafızının üzerine doğru dümdüz yürüdü. Birden en-

dişelenen adam sopasına sarıldı. N mo rakibinin kolunu kavradı, sopayı elinden aldı ve adamı tepeledi.

“Senin,” dedi soğanından bir ısırık alarak, “b y l  g  lerin yok.”

Aynı anda, Uej ana binanın muhafızıyla karşı karşıya gelmişti.

Tehditk r, ani bir sopa darbesi havada vızıldadı.

“Defol oğlum! Patronum evde değil. Olsaydı da senin tipinde adamlarla g r şmezdi.”

“Canımı sıkıyorsun.”

Muhafız, adamın ko başı kadar güçlü kafasının hareketini bile göremedi. G  s ne  yle şiddetli bir darbe almıştı ki yarı  l  bir halde yere serildi.

“Daha yavaş vurabilirdim,” diye söylendi Uej, “ama gerçekten canımı sıktın.”

Muhafızların ortadan kalkmasına en ufak bir tepki gelmemişti. Dört adam daha önce kararlaştırdıkları yerde tekrar buluşular.

“Kapıyla kim ilgileniyor?”

“Ben değil, benim harekete ihtiyacım var,” diye itiraz etti Ruti.

Ona bakarak, kaslı vücudu hariç hiçbir yerinden, şiddet eğiliminin bu kadar yüksek olabileceğini kestirmek mümkün değildi. Şevkle    adım attı ve bir omuz darbesiyle kalın tahtadan yapılmış kapı kolunu yerinden oynattı. Kilit oynayınca Uej kapının geri kalanını yerle bir etti.

  eri ilk giren, tehlikeli bir dünyaya adım atıyor olmanın tedirginli iyle ilerleyen gergin çed oldu.

Bir ya  lambası zayıf bir  lık yayıyordu. Lamba,

korkunun sembolü olan boğazı kesik yolunmuş bir kaz formunda garip bir burma sütunun üzerinde duruyordu. Duvarlar boyunca uzanan bankların üstleri kırmızı kumaşlarla kaplıydı. Odanın ortasında aynı renkten devasa bir alev resmi vardı. Odaya kesif bir koku hâkimdi.

Uej diz çöktü ve eliyle resme dokundu.

“Kan.”

Bir anda alevler Uej’in kolunu kıpırdatmasını imkânsız hale getirerek hareketlendi, banklar birbirine doğru kapanmaya başladı.

“Hemen buradan çıkın!” diye bağırdı adam.

Üç arkadaş, güçlerini birleştirerek onu arka tarafa doğru çekmeye çalıştılar. Yangın gerçeküstü bir hızla evin tamamına yayıldı ve çatı üstlerine çöktü.

Seket bu şekilde bir karşılanma beklemiyordu.

Sekhmet’in iki rahibesi, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle, kıza tapınağın o güne kadar kendisine kapalı olan salonlarından birine kadar eşlik ettiler. Üçü beraber salonun altın rengine boyalı kapısına üç kez vurdular. Kapının iki kanadı yavaşça açılırken, Seket içinde Savaş ve Yıkım’ın Tanrıçası’nın ayincilerinin oturduğu sütunlu salonu fark etti. Doğuda altın bir taç takmış ve canlı kırmızı uzun bir elbise giymiş olan başrahibe bulunuyordu. Kadının bakışları o güne dek hiç bu kadar keskin, bu kadar delici olmamıştı.

Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen genç kız hem

kaçıp gitmek hem de kalıp bu yasak bölüme neden getirildiğini öğrenmek istiyordu.

“İşte, sonunda bir yol ayrımındasın,” diye açıkladı başrahibe, “bu âna dek bildiklerinle yetinecek misin, yoksa seni Sır’dan ayıran sınırları aşmak niyetinde misin?”

Seket kendisine sorulan bu sorunun önemini iliklerine kadar hissedebilmek için gözlerini kapattı. Ay ışığı ona eşi olmayan zenginlikte bir tıbbi papirüs sunduğu günden beri, kendisine yöneltilen bu inanılmaz öneriyi hayal bile etmeksizin, bu bilgiyi yıllar boyunca derinleştirmeyi umuyordu.

Setna ile evlenmek, şifacı olarak mesleğinde ilerlemek, bir aile kurmak, gündelik hayatın küçük mutluluklarını tatmak, bazı kaçınılmaz zorluklarla yüzleşmek... Seket bu yazgıyla tatmin olacak mıydı? Başrahibenin ortaya koyduğu sınırı aşmak büyük bir riskti, yıkıcı sonuçları olabilirdi. Genç kadının Sır’a meydan okuyacak yeteneği var mıydı?

Başrahibe öğrencisinin kendisiyle verdiği savaşı tamamlamasını beklerken en ufak bir sabırsızlık göstermedi.

Çalışkan bir çocukluk, hayati olayları anlama isteği, coşku veren çalışmalar, tapınağa girişi, hastalarını tedavi etmesi... Macerayı izlemeyi reddederek, Seket kendine de ihanet etmiş olacaktı.

“Daha ileri gitmek istiyorum,” diye kararını bildirdi.

“Bu yol yalnızca çetin değil,” diye belirtti başrahibe, “ölümcül de olabilir. Bunu kabul ediyor musun?”

Bu sözlerin ağırlığının bilinciyle Seket kendine ikinci kez düşünmek için izin verdi. Tam da evlenecekken

ölmeyi hiç istemiyordu! Ama bu tehlikeli sınav hayatını aydınlatmayacak mıydı? Ve eğer reddederse, bundan sonsuza dek pişmanlık duymayacak mıydı?

“Kabul ediyorum,” diyerek kesin cevabını bildirdi.

Başrahibeyi izleyen iki rahibe, genç kadını karanlığa gömülmüş bir şapele yönelttiler.

“İşte belirleyici bölüm,” diye belirtti başrahibe, “kaderinle yüzleş Seket.”

Kapı kapandı.

Kız önce hiçbir şey görmedi; fakat bir süre sonra yoğun, kırmızı bir ışık aklını başından aldı.

Ve karşısında bir aslan yüzü belirdi. Başının olduğu yerde bir aslan kafası bulunan tanrıça gövdesi, karanlıkların ortasına doğarak onları aydınlatan dev bir güneşle taçlandırılmış halde, elinde “güç” asasını tutuyordu.

Seket tanrıça tarafından yutulacağından korktu ama kaçıp saklanacak hiçbir yer yoktu. O yüzden, bütün güçlerin sahibi olan korkutucu tanrıçanın karşısında durdu.

Aslan öne ilerledi, eliyle öğrencinin elini yakaladı ve kızın benliğini ele geçirdi. Seket kendisini güneşin ortasına atılmış ama yanmıyormuş gibi hissetti. Nubye çöllerine yırtıcı hayvanın gözlerinden bakarak ışığa isyan eden insanları aradı ve onları birbiri ardına yuttu.

Tıka basa doyduğunda, susadığını hissetti. Maymun kafalı Tanrı Thot, ona kırmızı bir sıvıyla, insan kanıyla dolu bir kupa ikram etti. Seket sıvıyı, tanrı tarafından ikram edilen bu garip renkli birayı tadına vararak içti. Tanrıçanın hiddeti hafifledi, bir aslandan sakın ve hu-

zurlu bir kediye dönüştü, buna rağmen kedigillerin insanın içine işleyen bakışını ve atılganlığını korudu.

“İlahî ışığın emri uyarınca tanrıçanın tamamladığı görevi yaşadın,” dedi başrahibe kupayı geri alarak. Bundan sonra, yolculuğun boyunca hayatın ve ölümün sırlarıyla karşılaşacaksın; eğer iradeli olursan, Sekhmet’in gücüne sahip olacaksın.

Bazalt heykel, yavaş yavaş hislerini geri kazanmaya başlayan Seket’i tedavi etmeye devam etti.

“Pek çokları bu sınavı geçemediler,” diye belirtti başrahibe, “şimdi tanrıçaya yönelebilirsin. Sana cevap verecektir.”

26

Suriyelinin malikânesinde çıkan yangının kendi evlerine sıçramasından endişe eden birkaç cesur liman işçisinin yardımıyla Çed ve üç yoldaşı, kirişlerin çökmesine ramak kala kora dönmüş yıkıntıların arasından kurtarıldılar.

Az ötede Çed'in emriyle müdahaleye hazır bekleyen piyadeler dört kazazedeyi Memfis Merkez Kışlası'nın hastanesine taşıdılar. Çed, Ruti ve Nêmo, ciddi şekilde yaralanmış olmalarına rağmen bu tuzaktan sağ salim çıkmayı başarmışlardı; Uej ise kapana kısılmış görünüyordu. Tüm sağlamlığına rağmen, kızılın durumu bu hadiseden paçayı kurtaramayacak kadar ağırdı.

"Gidip bu şehrin en iyi şifacısını bulun!" diye bağırdı sargılar içindeki Çed.

“İşe yaramaz,” dedi kışlanın başhekimi, “yapılabileceğimiz her şeyi yaptık, yanıklar çok ağır ve başındaki yara ölümcül.”

Çed neredeyse hiç zarar görmemiş olan sol eliyle doktorun boğazına sarıldı.

“Sekhmet Tapınağı’nda gerçek büyücüler var! Derhal en deneyimlisini buraya çağır, yoksa seni şuracıkta öldürürüm!”

Silah Evi’nin müdürünün şaka yapmadığına ikna olan doktor, bu işle bizzat ilgilenmeye karar verdi.

Seket geceyi şapelde Aslan Tanrıça ile beraber geçirmiş, uyum içindeki zihinleri varlığın ve yaşayanların dünyasının ötesine geçmişti. Şifacıların tanrıçası, Seket’in canlı bedenine girmiş ve bu bedenden faydalanaarak ona evrendeki görünen ve görünmeyen enerjilerin dolaşımalarını öğretmeye çalışmıştı.

Sekhmet’in düşüncesiyle beslenen genç kadının kalbi yeni keşiflerinin heyecanı ile öylesine doluydu ki en ufak bir yorgunluk dahi hissetmiyordu.

Başrahibe şapelin kapısını açtığında, Seket tanrıça ile birlikteliğinin sona ermiş olmasına üzülmüyordu. Bu gecenin onda bıraktığı etki sonsuza kadar silinmeyecekti.

“Memfis Merkez Kışlası’nın başhekimi seni çağırıyor.”

“Onu tanımıyorum. Benden ne istiyor?”

“Tedavi edilmesi gereken umutsuz bir vaka varmış. Ona senin adını verdim.”

“Umutsuz diyorsunuz. Ben ne...”

“Meditasyon yapılacak zaman vardır Seket, bir de harekete geçmek gereken zaman. Oraya git, yaşadıklarını ve öğrendiklerini kullan.”

Başrahibe, öğrencisine iki çanta verdi. Birincisinde ameliyat aletleri, ikincisinde ilaçlar vardı.

Tapınağın kapısında, Kuzey Rüzgârı sahibesini bekliyordu. Heybeleri dolduğunda, askerî hastanenin yolunu tuttu...

Çed şaşkınlığını gizleyemedi.

“Siz... Keku’nun kızı mısınız?”

“Evet.”

“Sekhmet Tapınağı’ndan gönderilen doktorun asistanı mısınız?”

“Doktor benim.”

“Şaka yapılacak zaman değil! Adamlarımdan biri acılar içinde kıvranıyor.”

“Onu muayene edeceğim.”

“Siz... Sizin hiçbir deneyiminiz yok!”

“Başrahibe bu görev için beni seçti. Onun tercihi sizin için yeterli değil mi?”

Kafası karışan Çed itiraz edemedi.

“Kötü şekilde yanmışsınız,” diye gözlemini açıkladı Seket, “arkadaşınız da aynı durumda mı?”

“Yanıklar, yaralar, kafada travma.”

“Bu yaraların hangi koşullarda oluştuğunu öğrenebilir miyim?”

Çed olduğu yerde büzüldü.

“Bunun önemi yok.”

“Aksine, her şeyi bilmem gerekiyor.”

“Bu mümkün değil.”

“Peki neden?”

“Devlet sırrı.”

“Umurumda değil! Bu hadise doğal koşullarda mı gerçekleşti?”

Son derece yerinde sorulmuş bu soru Çed’i şaşırttı. Belki de genç kız gerçekten zannettiği kadar deneyimsiz değildi.

“Doğal... olduğunu sanmıyorum. Suçlu yangının ta kendisiydi.”

Seket, Çed’in düşüncelerini okudu.

“Yangının ta kendisi... ve bu yangın büyümlü müydü?”

“Muhtemelen.”

“Bu bilgi çok önemliydi. Beni yaralının yanına götürün.”

Uej kalm ayaklı bir yatağa yatırılmış, kafasının altına bir yastık konmuştu; gözleri yarı açıktı ve zorlukla nefes alıyordu. Askerî doktor acılarını hafifletmek için ona haşhaş bazlı bir sakinleştirici vermişti.

“Hepiniz dışarı çıkın!” diye emretti Seket.

Memfis’in en üst düzey tıbbi otoritesi olan başrahibenin gönderdiği birinin emirlerine kimse karşı çıkmazdı; belli ki bu genç kadın hafife alınmamalıydı.

İlk işi, ilaçların etki etmesini engelleyecek büyülerin kalıntılarını ortadan kaldırmaktı; bunun için tapı-

nakta öğrendiği bir formülü tekrarladı: “Çöl ateşinin ve Set’in kurbanı Horus’a benziyorsun! Orada su yok ama ben sana meşum alevleri söndürmeye kadir büyük iyileştirici dalganın taşkını getiriyorum.”

Seket, içi nehrin kabardığı ilk gün doldurulmuş su ile dolu küçük bir şişeyi yaralının üzerine kaldırdı ve önce başından ayağına, ardından ayağından başına doğru yavaş hareketlerle tüm vücudunda gezdirdi.

Uej’in dudaklarından, büyük bir sıkıntıdan kurtulup rahatlamış gibi bir inleme döküldü.

Elbette yanıklar oldukça ciddiydi; buna karşın beş gün sürecek yoğun bir tedavi durumun daha kötüye gitmesini engelleyecekti. Sıklıkla sargıları değiştirmek ve yaralara öğütülmüş kuru akasya reçinesini deriden bir kapta bol miktarda bal, arpa ve kille karıştırarak elde edecekleri merhemden sürmek gerekecekti.

Geriye kafasındaki yara kalmıştı; yara derindi, kanama çoktu ve kafatası epey zarar görmüştü. Bir kompres kanı durdurmayı sağladı; incir ve bal emdirilmiş bir tamponla da iyileşmeyi hızlandıracaktı. Deliğin üzerineyse içyağıyla ezilmiş bir devekuşu yumurtası uygulamak şarttı.

Çed yerinden sıçradı.

“Teşhisiniz nedir?”

“Tanıdığım ve tedavi edebileceğim bir hastalık. Üç gün içinde başındaki yara kapanmış olacak ve kemiğin rengi devekuşu yumurtası rengine dönecek. Pek çok

kez tamponu değiştirmek gerekecek, böylece yaranın iltihap kapmasını engelleyeceğiz ve hastanın içindeki enerjiler yeniden dolaşıma geçecek. Arkadaşınızın kafatası sağlammiş, onu kurtaran bu güçlü yapısı oldu.”

Çed gülümsedi.

“şu işe bakın... Siz gerçekten doktormuşsunuz...”

“Ve siz de Silah Evi’nin yeni müdürüsünüz yanılmıyorsa. Babamın organize ettiği son ziyafete davetliydiniz.”

“General Ramesu ile nişanlanmanız şerefine verilen şahane bir yemektir.”

Bu kez gülümseme sırası Seket’indi.

“Bu noktada yanılıyorsunuz; gerçekten evleneceğim; ama Setna’yla.”

“Setna benim en iyi dostum! Size sonsuz mutluluklar diliyorum. Sizden bir de isteğim olacak: Bugün yaptığınız müdahaleyi çok gizli tutmalısınız. Beni hiç görmediniz ve kimseyi tedavi etmediniz.”

“Yaralı adam bir büyüünün etkisi altındaydı ve siz de bir devlet sırrından bahsetmiştiniz...”

“Rica ediyorum, bunların hepsini unutun.”

“Askerî doktora bir talimat bırakacağım, söyleyeceklerimin kelimesi kelimesine uygulanması gerekiyor. Bana tekrar ihtiyacınız olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz; kendinizi de tedavi ettirmeyi unutmayın.”

“Müdahaleniz için teşekkürler Seket; cesur bir adamın hayatını kurtardınız.”

“İyi şanslar.”

Setna, bu olağanüstü kadının gelecekteki kocası olacaktı... Çed kendine hayal görüp görmediğini sordu!

Bacağındaki ağrı onu endişe verici gerçeğe geri döndürdü. Bir büyücü tarafından hazırlanmış olan bu tuzak onu ve silah arkadaşlarını ortadan kaldırmayı amaçlıyordu.

Bu düşünceler Çed'i heyecanlandırdı.

Bundan çıkartılabilecek iki sonuç vardı: kralın dediği gibi düşman korkutucu güçlere sahip korkunç biriydi ve bu acı verici felaket gösteriyordu ki, o ve arkadaşları doğru iz üzerindeydiler.

27

Kurtarıcı Çed'in acil ve ultra gizli mesajını aldığıında General Ramesu, büyük Pi-Ramses Kışlası'nda bir savaş arabaları tatbikatını denetlemekteydi. En iyi kalite malzeme, en seçkin askerlerden kurulu bir birlik, çok iyi eğitilmiş atlar... Savaş arabaları birliği gerçek bir yıkıcı güçtü ve hiçbir düşman ona karşı koyamazdı.

Papirüsün üzerinde üç mühür vardı ve kâğıda zarar vermeden kurdelesini çözmek imkânsızdı. Tek çözüm onu kopartmaktı.

“Bensiz devam edin,” diye emir verdi general yanındakilere, “ve en ufak dikkatsizliği bana bildirin.”

Kendi kullandığı savaş arabasına tırmanan Ramesu hızla kışladan saraya giden yola koyuldu. Firavun, özellikle dolaşım kolaylığını düşünerek bu yeni baş-

kentin planını bizzat oluşturmuştu. Hititlerin şehri istila etmesi halinde birlikler son derece hızlı bir şekilde sevk edilebilecekti. Deltayı boyundurukları altına alan Asyalı istilacıların yaptığı Hykos işğali, selefleri gibi Ramses'in de hâlâ hatırlındaydı; hükümdarın Pi-Ramses'i zorbaların en hassas olduğu noktada kurarak Kötü'yü İyi'ye çevirmesi tesadüf değildi. Firavun, babası Seti'nin yerine Yıldırım ve Fırtınaların Tanrısı Yüce Seth'in gücünü taşıyor muydu?

Ramesu mesafeleri rekor sayılacak bir hızda aşarak, bir seyisin ilgileneceği arabasından, araba henüz tam durmadan atlayıp ana girişe çıkan merdivenleri dörder dörder tırmandı. Muhafızlar eğilerek ona selam verirken eşiği aştı ve Nefertari'yle çarpıştı.

“Derhal kralı görmem gerek!”

“Bir taşra yöneticisinin şikâyetlerini dinliyor.”

“Geldiğimi kendisine bildirebilir misiniz?”

Kraliçenin etkisini bildiğinden, onu hafife almamayı öğrenmişti.

“Gerçekten bu kadar önemli mi?”

“Sizi temin ederim...”

“Anlıyorum, geldiğini majestelerine bildireceğim.”

Nefertari'nin müdahalesi etkili oldu ve hükümdar yapmakta olduğu görüşmeyi yarıda keserek büyük oğlunu kabul etti.

Ramesu daima babasının heybetinden ve pencereleri, çok sayıda tapınağın yükseldiği şehre bakan geniş çalışma odasının ihtişamından etkilenmişti.

Krala papirüsü gösterdi.

“Çed tarafından, önceden kararlaştırdığımız şekilde gönderildi majesteleri.”

“Kurdeleyi kopart.”

Ramesu denileni yaptı.

“Sağdaki mührü kır.”

Kral, ortadaki mührü bizzat kırdı. Soldaki mühre dokunan kim olursa olsun çıkmaz bir mürekkebin akmasına ve tüm belgenin okunmaz hale gelmesine sebep olacaktı.

“Mesaja dokunulmamış,” dedi Ramesu.

Hükümdar, Kurtarıcı Çed’in ayrıntılı raporunu okudu; yüz ifadesi hiçbir ipucu vermediğinden, Ramesu haberlerin iyi mi kötü mü olduğunu anlayamadı.

“Çed ve arkadaşları, bir büyücü tarafından tuzaklanmış bir evde çıkan yangında neredeyse ölüyorlarmış,” diye açıkladı Ramses; ağır yaralı olan Uej hayatını Sekhmet Tapınağı’ndan bir ayinci olan şifacı Seket’e borçluymuş.”

Ramesu tepki vermedi. Seket... Olağanüstü bir kadın! Bu kadının onun kaderi olduğuna dair yeni bir işaretti bu.

“Sanırım Çed ve arkadaşları görevlerini sürdürmeyi başaramayacaklar,” diye öne atıldı Ramesu.

“Tam aksine, soruşturmalarını sonuna kadar götürmek istiyorlar. Gördüğü mükemmel bakımla Uej’in kısa zamanda ayağa kalkacağına ikna olan Çed, soruşturmada da doğru yolda olduklarına inanıyor. Bundan çıkan sonuca göre oğlum, düşmanımız olan hırsız ve katil, bir çöl iblisi değil, son derece büyük güçlerle donatılmış ve çok iyi gizlenmiş sığınağı olan bir kara

büyücü. Kendimizi kandırmayalım; bu, acımasız bir savaş olacak.”

“Ordunuz her an göreve hazır olacak.”

“Şu andan itibaren savaşta olduğumuzu farz et ve ihtiyatı bir an bile elden bırakma; Çed’in soruşturması ilerlediğinde duruma müdahale etmen gerekebilir.”

Uej akıl almayacak bir hızla iyileşiyordu. Tedavinin Se-
ket’in yazdığı reçeteye göre yürütülmesini sağlamakla
görevli doktor hayatında hiç böyle bir şey görmemiş-
ti! Diğer üç arkadaşının sağlık durumları da benzer bir
hızla düzeliyordu, üstelik bu gençlerin hepsinin doy-
mak bilmez vahşi bir iştahları vardı. Herkes bu durum-
dan son derece memnundu.

Kesin bir ölümden dönmüş olan dört arkadaşın tek
bir amacı vardı: onlara bu tuzağı kuran aşağılık insan-
ların kim olduğunu bulmak.

Kralın cevabını alan Çed zevkten dört köşe olmuştu.
Mektup tek bir cümleden oluşuyordu:

“Devam edin.”

Ruti, Nemo ve Çed öyle memnun oldular ki kalan
son acıları da geçiverdi. Mademki firavun onlara gü-
venmişti, tüm varlıklarıyla bu güvene layık olduklarını
göstermeliydiler. Çed, Uej’e sıkıntıyla tüm melekelerini
yeniden kazanabilmek için iki-üç gün daha dinlenmesi-
ni emrettiğinde kızıl huysuzlansa da itiraz edemedi.

Yanma Ruti ve Nemo’yu alan Çed, Suriyelinin evine

gitti. Evin olduğu yerde, olağanüstü şiddette bir yangının şahidi olan yıkıntılardan başka bir şey yoktu. Bir güvenlik kordonu, olay mahalline girişı engelliyordu.

“Geçemezsiniz,” diye gelenleri durdurdu bıyıklı bir memur.

“Adım Çed, kralın hizmetindeyim.”

“Bunu kanıtlayacak bir belgen var mı?”

Çed ona yetkilerini belirten tahta tableti gösterdi.

“Bu gözlem alanını ben yönetiyorum ve meraklıları buradan uzak tutmak üzere emir aldım,” dedi bıyıklı.

“Biliyorum, bu emri ben verdim. Rapor etmeye değer herhangi bir olay oldu mu?”

“Komşular durumla ilgili benden bilgi almaya çalıştılar ama kimseye bir şey söylemedim. Bir ara acayip bir tip gördüm; muhtemelen bir Suriyeli. Pek yaklaşmaya cesaret edemeyerek uzaktan olay mahallini izliyordu. Onu sorgulamak istedim ama gözden kayboldu. Onu tanıyan kimse yoktu.”

“Neler olduğunu gözlemek için büyücünün gönderdiği bir muhbir,” diye düşündü Çed.

Üç adam yıkıntıların arasında muhtemel ipuçları aradılar.

“Düşmanımız yalnız değil,” diye belirtti Çed, “adam katillerden oluşan bir çeteyi yönetiyor.”

“Bir çöl iblis olmasını tercih ederdim,” dedi Nemo, “en azından onların gücünün sınırları var.”

“İsteddiği kadar büyücü olsun, sonuçta bir insan,” diye itiraz etti Ruti; “o adamın derisini yüzeceğiz.”

“Öncelikle şu sevimli evin sahibiyle mi ilgilensek,”

diye önerdi Némo. “Bence o adamın bize anlatacak çok şeyi vardır.”

“Bunun için kadastro müdürüne resmî bir talepte bulundum,” dedi Çed; “bugün ev sahibi olan adamla ilgili bilgi alacağız.”

Hiçbir cesede rastlanmadığına göre, Suriyelinin en azından bir kısmı liman işçilerinden oluşan bir örgütle bağlantılı olduğu ve ölümcül tuzağın hazırlanmasına yataklık ettiği kesindi. Acaba örgütün yabancı ülkelerle de bağlantıları var mıydı, Hititler büyücünün arkasına mı gizleniyorlardı?

Némo yarı yarıya kömürleşmiş bir kalası kaldırdı: mobilyalardan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Ruti de belli bir amaçla yıkıntıları kaldırmasına yardım etti: tuzağın izlerini bulmak. Araştırmacılar sonunda ödülleri aldılar: onları öldürmek üzere çizilmiş olan alev resmine ulaşmayı başarmışlardı.

Resim havayla henüz temas etmişti ki ortalığı büyük bir sıcaklık dalgası sardı.

“Çekilin!” diye bağırdı Çed.

Ruti resmin üzerine bir tahta parçası attı; attığı tahta yere çizilmiş desene değer değmez alev aldı.

“Büyü hâlâ etkili,” dedi şaşkın bir sesle.

Üç arkadaş dikkatle yaklaştılar. Sarmallar halinde yükselen kara dumandan, insanın genzini yakan kekremsi bir koku yayılıyordu.

“Şuna bakın,” dedi Némo, “şeklin kıvrımlarından kan akıyor.”

“Bu saçmalığın üstünü örtmeliyiz,” diye ısrar etti Ruti.

“Bu yetmez,” diye fikrini belirtti Çed, “ateşi söndürmeli ve daha fazla zarar vermesini engellemeliyiz.”

“Nasıl yapacağız?” diye endişeyle sordu N mo.

“Bunu yapabilecek bir uzman tanıyorum,” dedi Kurtarıcı Çed.

28

Setna, başkente gitmeden önce Seket'i görmek ve ona Ptah ayincisi olma hayallerinin sonunda gerçekleştiğini anlatmak istiyordu. Mutluluklar birbiri ardına geliyor, genç adamı o âna dek hiç aşına olmadığı heyecanlar sarıyordu. Babası ve kardeşiyle konuşurken de doğru kelimeleri seçecekti, bundan emindi.

Keku'nun malikânesine doğru yola koyulacağı sırada, bir meslektaşını şevkini kırdı.

"Dazlak seni görmek istiyor."

"Neler oluyor?"

Ne düşüneceğini bilemeyen Setna, öğretmenin kaldığı tapınağın ek binasına doğru adımlarını hızlandırdı.

Yatağına uzanmış, güçlükle nefes alan yaşlı adamın gözleri şimdiden başka bir dünyayı görüyordu.

Diz çöken Setna ölmek üzere olan öğretmeninin elini tuttu.

“Gitmeden önce seninle konuşmak istiyordum... Uzun yıllar boyunca çok iyi çalıştın, böylece eski ve saygın kardeşliğimize katılmayı hak ettin. Bu sadece bir başlangıç, mabedin sırrına giden yol çok uzun. Atalarımızın öğretilerine uy, onların bilgeliklerini anlatan kitapları tekrar tekrar oku, ilahî sözleri kalbine yerleştire. İçinde bulunacağın her durumda onların yazılarını referans al; tüm sorularının cevapları onlardadır; ilahî ahenk dünyamıza onlar sayesinde gelmiştir. Sadece bu saygın eserler, bilincini, senin sadece küçük bir parçası olduğun evrenin sınırlarına kadar genişletecek parlak enerjiye ve ışıklı güce sahiptir. Ayinleri kutlayarak bu ışığı yaşayacak ve gücünü içinde hissedeceksin. Bu gücü yapıcı olmak için kullan. Sözlerin ustası ol; sözleri doğru kullanmak gerçek bir güçtür; Kötü, bilgelğin yakınına yanaşmaz.”

Sesi giderek zayıflıyordu; Setna gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu.

Dazlak, sol elini açtı; aslan şeklinde bir muska parıldadı.

“İşte aydınlık enerjinin sembolü, kötülüklerin ebedî düşmanı. Benim öğretmenim bunu bana vermişti, ben de sana veriyorum; beni koruduğu gibi seni de korusun.”

Setna muskayı boynuna geçirdi. Ölmek üzere olan adam derin bir nefes aldı.

“Büyük bir tehlike altındayız Setna; bir yıl önce lanetli bir metni, *Hırsızlar Kitabı*’nı artık yok etmemiz gerekiyordu. Bu kitapta mezarların yerleri ve içerdikle-

ri değerli hazinelere dair bilgiler bulunuyordu. Ne acı! Resmî açıklamaların aksine, kitabı yok etmeyi başaramadık. Bir büyücü onu çaldı. Bunu öğrendiğimde olayı engellemek ve Kötü'nün yayılmasını önlemek için artık çok geç olmuştu. Bu görev sana düşecektir ve inan bana, bazı korkunç sınavlardan geçeceksin.”

Dazlak'ın eli kasıldı, gözleri devrildi ve ruhu büyük yolculuğa çıktı.

Doğuştan sevimsiz bir adam olan kadaastro müdürü, sivri cümleler kuran kısa boylu zayıf bir adamdı. Yanında çalışanları bir çeşit diktatörlükle yönetir, kendi yöntemiyle çalışır ve işine karışılmasına tahammül edemezdi.

Çed, Ruti ve Nemo'nun bir anda içeriye dalması adamın midesine aniden ağrılar girmesine sebep olmuştu. Maalesef Silah Evi'nin müdürü soruşturmasını sürdürmek için tam yetkiye sahipti ve kadaastro müdürünün onu dışarı atma şansı yoktu.

“Suriyelinin kimliğine ulaştın mı?”

“Üzgünüm, çok derin bir araştırma yapacak kadar vaktim olmadı.”

“Bu iş çok acildi, çok çok acil!”

“Benim burada işim başımdan aşkın!”

“O yanan ev küçük bir kulübe değildi,” diye hatırlattı Çed, “mutlaka tapuda bir kaydı olmalı.”

“Mutlaka,” diye tekrar etti adam.

“Ve tabii sahibinin ismi de.”

“Sahibinin ismi de.”

“O zaman, onu kendim bulurum.”

Ufak tefek adam, aniden yerinden fırladı.

“Bu imkânsız, arşivlerden ben sorumluyum, benden başka kimsenin onları karıştırmaya hakkı yok!”

Némo, büyük bir soğanı dişleyerek yaklaştı.

“Söyle bakalım adamım, biraz kötü niyetli misin sen? Çünkü ben bu tip insanlara sinir olurum. Ve birine sinir olduğum zaman içimden onun ağzını burnunu dağıtmak gelir.”

“Bana saldıracak olursanız sizi şikâyet ederim!”

“Bunun için konuşabilmen ya da en azından yazabilmen gerekir,” diye belirtti Rutı, kırık bir çene ve ezilmiş ellerle bu pek kolay olmaz...

“Uzak tutun onları benden!” diye yalvardı kadaastro müdürü, Çed’e.

“Bu evin sahibinin kimliğini istiyorum. Bu akşama kadar.”

“Alacaksınız, alacaksınız!”

Bürodan çıkarken Çed geri döndü.

“Geri döndüğümüzde tartışarak vakit kaybetmeyeceğiz.”

Yaşlı adam Setna’ya Seket’in laboratuvarına kadar eşlik etti.

“Senin başkente doğru yola çıktığını sanıyorduk.”

“Seyahatimi ertelemek zorunda kaldım.”

Yaşlı adam anlatması için ısrar etmedi, malikânenin

genç şifacıya ayrılan bölümünün bir türlü açılmak bilmeyen kapısını çaldı.

“Karmaşık bir ilaç yapmaya çalışıyordum ve... Setna!”

Birbirlerine sarıldılar. Yaşlı adam, “Aşk, aşk...” diye mırıldanarak uzaklaştı.

Âşıkların öpüşmesi son derece tutkuluydu, birbirlerini planladıklarından daha önce görebildikleri için ikisi de çok mutluydular.

“Memfis’te kalmaya mı karar verdin?” diye sordu kız şaşırarak.

“Bazı önemli olaylar beni burada kalmaya zorladı.”

Setna olgunlaşmıştı. Seket onun genç görünüşünün altında güçlü, kararlı ve kendine hâkim bir adam olduğunu fark edebiliyordu.

“Ptah ayincisi olmaya hak kazandım, böylece ‘arınmış rahip’ olarak tapmaktaki aylık ayini tamamlayabileceğim. Üstelik kütüphanenin atalarımızın yazılarına ayrılan bölümüne girme hakkım da var artık.”

Seket derinden etkilenmişti.

“Bu... bu gerçekten muhteşem bir haber! Rüyaların gerçek oldu!”

Yeniden birbirlerine sarıldılar.

“Ben de benzer bir mutluluk yaşadım,” diye itiraf etti kız; Sekhmet’in başrahibesi beni en büyük sınava soktu, gizli tapınağının kalbinde Aslan Tanrıça Sekhmet ile karşılaştım.”

Setna endişe içinde genç kızın baştan aşağı süzdü.

“Sen... sen yaralanmadın değil mi?”

“Hayır, merak etme! Sekhmet’in öğretisini aldım, görüşüm açıldı. Ve ilk görevim gelmekte gecikmedi. Başrahibe beni Memfis Merkez Kışlası’na feci şekilde yanımış birini ölümden kurtarmaya gönderdi.”

“Peki başardın mı?”

“Bir güç bana doğru hareketleri ve kullanılacak doğru ilaçları bildirdi. Hastanın vücudunda, enerjilerin hareket ettiğini gördüm ve hasarı saptadım, hastanın iyileşeceğinden o kadar emindim ki bunu arkadaşın Çed’e söylemekte bir sakınca görmedim.”

“Çed mi? Umutsuz vaka o muydu yoksa?”

“Hayır, kendisi değil, adamlarından biri. Bana bir devlet sırrından bahsetti ve yaptığım müdahaleyle ilgili mutlak sessizliğimi korumamı istedi, ama senden aşkım, asla hiçbir şey saklamayacağım.”

Bakışları birbirlerinin içinde eridi.

“Ben de aynı kararı alıyorum Seket, sonsuza kadar birlikte kalacağız.”

Birbirlerine sarılan âşıklar, karşılıklı yeminlerinin, karşılaşacakları tüm sınavlara ve zamanın etkilerine karşı koyacağından emindiler.

“Seyahatimi üzücü bir olay nedeniyle geciktirdim,” dedi Setna. “Dazlak, bana her şeyi öğreten hocam az önce öldü. Sekhmet’in sana yaptığı gibi o da bana izleyeceğim yolu gösterdi.”

“Bu yol... kabul edilemez zorluklarla dolu olmasın?”

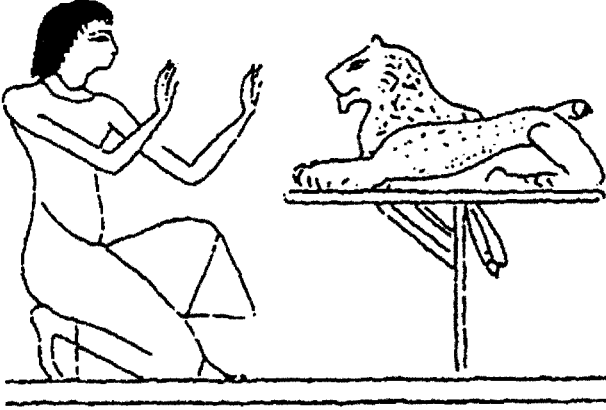
“Atalarımızın metinlerini okumak ve onları hayata geçirmek bana zor gelmiyor, aksine...”

Laboratuvarın kapısı ısrarlı darbelerle çalındı.

Seket açtı.

“Kurtarıcı Çed, Setna’yla konuşmak istiyor,” diye açıkladı yaşlı adam, “onu hiçbir yerde bulamadığından burada olacağını düşünmüş. Onu geri göndereyim mi?”

“Gelsin,” diye kararını bildirdi Setna.

Resim 15: Aslan şeklindeki bir muska, Setna’yı koruyacaktı.
(Yaşayanların Kitabı, 17. Bölüm)

29

Setna ve Seket, Kurtarıcı Çed'i lotuslarla dolu göletin kıyısında kabul ettiler: Silah Evi'nin müdürünün hâlâ pek çok yeri sargılıydı ama yürüyüşü güvenli, bakışları canlıydı.

“Sizi rahatsız etmek istemezdim; ama acilen Setna'yı görmem gerekiyordu.”

Gerilimi hisseden yaşlı adam, hafif ve taze bira ikramını yapmakta acele etti.

“Hastam daha iyi durumda mı?” diye sordu Seket.

“İnanılmaz bir şekilde şimdiden ayaklandı ve inanın bana bu sadece sizin sayenizde. Onun hayatını kurtardınız, bütün ömrü boyunca size minnettar kalacak. Ne yazık! Son derece ciddi sorunlarla karşı karşıyayız.”

“Durum hâlâ devlet sırrı mı?” diye sorguladı genç kız.

“Korkarım öyle.”

“Tam olarak neyle uğraşıyorsun?” diye şaşkınlıkla sordu kâtip.

“Seket’in az önce hatırlattığı gibi, bu bir devlet sırrı. Buna karşın bir ayrıntıyı halletmemde bana yardım edebilirsin.”

“Her şeyi bilmeyi tercih ederim.”

“Bu mümkün değil Setna, çok hassas bir görev yürütmeye çalışıyorum ve bizzat firavunun kendisine bu sırrı kimseye anlatmayacağıma dair söz verdim.”

“Sen benim en yakın arkadaşımısın. Bana güvenmiyor musun?”

“Sözüme sadık olmasaydım benim hakkımda ne düşünürdün? Sana tüm gerçeği anlatabilecek tek kişi babandır.”

“Bu konunun *Hırsızlar Kitabı* ile bir ilgisi olabilir mi?”

Çed şaşırılmış görünüyordu.

“Bunu ilk söyleyen sen oldun!”

Setna, Kurtarıcı’nın samimiyetinden şüphe duymuyordu.

“Pi-Ramses’e gitmeyi ve kralla konuşmayı düşünüyorum.”

“Bu şartlarda bana yardım edeceğini umabilir miyim?”

“Benden istediğin nedir Çed?”

“Bu konu hassas... Çok hassas...”

Setna bu çekimserliğin nedenini anladı.

“Seket’e ondan hiçbir şey saklamayacağıma dair söz verdim ve senin gibi ben de sözümün arkasında duracağım. Benden isteyeceğin şey her ne olursa olsun, Seket yanımda kalacak.”

Çed çaresiz boyun eğdi.

“Büyülü bir hiyeroglif söz konusu.”

“Hangisi?”

“Yoğun bir sıcaklık yayan ve kıvrımlarından kan damlayan bir alev. Bu çizime dokunan Uej yerinden kıpırdayamadı, biz üç kişi onu ancak geriye çekebildik ama alev çoktan anormal şiddette bir yangın başlatmıştı bile. Olay yerine geri döndüğümüzde ise, hâlâ yıkıcı gücünü yaymayı sürdürüyordu. Onu söndürmek zorunda olduğumuzu düşünüyorum, buna bir çözümün var mı?”

“Ptah Tapınağı’nda saklanan metinlerde bir cevap bulabileceğimi umuyorum.”

“O zaman... bana yardım etmeyi kabul ediyorsun?”

“Bundan şüphelen mi vardı?”

İki arkadaş kucaklaştılar.

“Ben de kendi tarafımda araştıracağım,” dedi Seket, “hekimlerin tanrıçası ateşin sırrına sahip değil mi?”

Üçlü, Ptah ve Sekhmet tapınaklarına dağılmak üzere Memfis’in merkezine doğru yola koyuldular; Kuzey Rüzgârı onlara eşlik ediyordu.

Yaşlı adama gelince, elbette serin biranın ısınmasına izin verecek değildi.

Hızla sonuçlandırılmasını umdukları araştırmanın sonucunu beklerken, Kurtarıcı Çed, Ruti ve Némó, kelinin tam manasıyla korkudan ödü kopan adamın sonunda kendilerine tuzaklı evin sahibinin kimliğini vereceğini umarak kadastro müdürünün bürosuna gittiler.

Paniğe kapılan özel kalemi derhal gelenleri karşılamaya koştu.

“Patronum... Patronum...”

Némó adamın omzunu sıvazladı.

“Sakin ol evlat... Patronuna ne oldu?”

“Kayboldu, kaçtı!”

“Ne zaman?”

“Ziyaretinizden hemen sonra! Deli gibi koşuyordu. Şahitlerin dediğine göre limana doğru gitmiş.”

Üç arkadaş birbirlerine baktılar: şebekenin bir üyesine ulaştıkları şüphe götürmezdi! Tek bir umutları kalmıştı.

“Bizi arşive götür,” diye emretti Çed.

Özel kalem sonunda Suriyelinin kimliğine ulaştı. Papirüste adam hakkında her türlü ufak tefek ayrıntı vardı, fakat belgenin alt bölümü yırtılmıştı.

Tek bir isim bile yoktu.

Çed, Ptah Tapınağı’nın ön avlusunda Seket ve Setna ile buluştuğunda yüzünde son derece keyifsiz bir ifade

vardı. Gece inmek üzereydi, harika bir meltem havayı ferahlatıyor, şehrin sakinleri sokaklarda pusuda bekleyen tehlikeden bihaber geziniyorlardı. Orada burada sokak lambaları tek tek yanıyordu; evlerin hanımları akşam yemeklerini hazırlıyor, çocuklar oyunlar oynuyor, Memphis sürmekte olan barışın tadını çıkarıyordu. Bu yalancı huzur daha ne kadar devam edecekti kim bilir...

“Tedirgin görünüyorsun,” dedi Setna.

“Endişe verici bir başarısızlığa uğradık: şu meşum ateşi söndürmek ilk başarımız olacak. Silahlı mısınız?”

Âşıklar başarıyla onayladılar.

Gereken tüm malzemeler, Kuzey Rüzgârı’nın meşin heybelerinden birinin içindeydi. Eşek hızlı adımlarla Suriyelinin evine doğru ilerledi.

“Nereye gittiğimizi bilmesi mümkün mü?” diye sordu kâtip şaşırarak.

“Buna imkân yok!” diye itiraz etti Çed.

“Kuzey Rüzgârı bana yaşlı kâhyamızın hediyesi,” diye açıkladı Seket, “benim için gerçekten çok özel bir hayvan seçmiş. Bu eşek her an bizi şaşırtıyor.”

Hayvan, ardı sıra gelenlerin yavaşlamasına izin vermeksizin, hedefe giden en kısa yoldan yürümeye devam etti.

Ruti, Nêmo ve bir düzine kadar polis, hâlâ kırmızımsı bir dumanın yükseldiği kalıntıları korumaktaydı.

“Vukuat var mı?” diye sordu Çed.

“Kayda değer bir şey olmadı,” dedi Nêmo.

“Meraklılar?”

“Bir tane bile yok.”

“Haydi o zaman, ateşi serbest bırakın.”

Némo ve Ruti kömürleşmiş kalas kalıntılarını çektiler.

Uğursuz hiyeroglif yeniden açığa çıktı. Ateşin kıvrımlarından, işaret sanki canlıymış ve kendini gergin hissediyormuş duygusu veren ince bir kan süzüldü.

Setna, etnik bir metinden çıkarttığı, hiyerogliflerin bozulmasına ve deforme edilmesine karşı iyileştirici gücü olan bir büyüü mırıldanmaya başladı.

“Yeraltına dön kötülüklerle dolu canavar! Zararlı ateşin toprağın altına gömülsün ve bütün gücünü kaybetsin! Lanetlen ve kendi lanetinde boğul!”

Setna dört kez, belli başlı köşeler arasında yer değiştirerek büyüü tekrarladı.

Kırmızımsı duman zayıfladı, titrek helezonlar çizmeye başladı, artık etkisini kaybeder gibiydi. Fakat tam sönmek üzereyken, birden tekrar canlandı.

Seket’in duruma müdahale etmesinin zamanı gelmişti; kullandığı kelimelerin gücünü somutlaştırmak için, ateşin yanına Aslan Tanrıça’nın dioritten bir heykelciğini yerleştirdi.

Ayine katılanlar acının sesini duyar gibi oldular; ateşin kıvrımları doğruldu, tanrıçanın boynunu sararak onu kırmaya çalıştı.

Araya giren Setna, arındırılmış bir bıçakla alevlerin kıvrımlarını kesti.

Bir anda, ateş kurudu ve dökülerek yerdeki tozlara karıştı; hiyeroglif bir çeşit sıvıya dönüştü ve mide bulandırıcı bir kaynamayla tozun içinde köpürerek ortadan kayboldu.

“Neye karşı dövüşüyoruz?” diye mırıldandı hafifçe rahatlamış bir sesle Némo.

“Şahane bir saçmalık!” diye cevapladı Ruti.

Seket bakışıyla uğursuzluğun son kalıntılarını da yok eden heykelciği yerden kaldırdı.

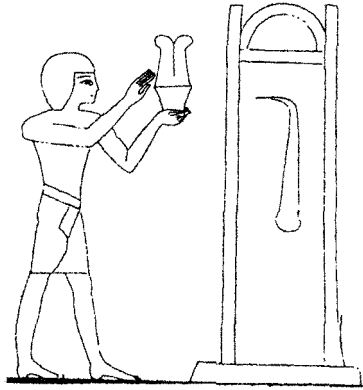
Kabarcıklar patladı ve yok oldu; toprak yeniden eski haline döndü.

“Toprağı kazmamız gerek,” dedi Setna.

Buldukları tahta parçalarının yardımıyla Ruti ve Némo metal bir tabakaya ulaştılar.

Tabletin üzerinde bir isim okunuyordu: Kalaş.

Bir Suriyeli ismi.

Resim 16: Doğru büyüünün kullanımıyla tehlikeli alevleri hafifletmek mümkündür. (Rekhmire'nin Mezarı'ndan.)

30

“Haydi onu yakalayalım!” diye haykırdı Némo.

“Önce adamı bulmamız gerek,” diye hatırlattı Ruti.

“Özellikle Uej’in bunu çok istediğine eminim, onu bulup paketleyelim!”

Çed onayladı.

“Sizin müdahaleniz sayesinde bu sonuca ulaştık,” dedi Setna ve Seket’e. “Siz olmasaydınız bunu asla başaramazdık.”

“Güçlü bir rakiple karşı karşıyasın,” diye endişesini belirtti kâtip, “bir kara büyücü tarafından desteklenen Suriyeli bir çete. Sence bu durum güvenliğimizi tehlikeye sokar mı?”

“Üzgünüm dostum, dudaklarım mühürlü.”

“İyi şanslar Çed.”

“Ve siz ikiniz, çok mutlu olun!”

Kuzey Rüzgârı çoktan Keku’nun malikânesine giden yola koyulmuştu bile.

“Ben düzeltme büyüsünü okurken,” dedi genç kadın, “boynundaki muska parladı: bir aslan muskası değil mi?”

“Dazlak onu bana son nefesini vermeden hemen önce hediye etti ve daima saklamamı söyledi, nesilden nesile geçen çok değerli bir muska.”

“Büyük bir gücü var,” dedi Seket. “Aslan, tapınakların sebatkâr koruyucusudur, hayatı oluşturan aydınlık havayı etkin kılar. Öğretmeninin sana çok büyük bir saygısı olmalı. Peki ya Çed’in varlığından haberi bile olmadığını söylediği şu kitap, *Hırsızlar Kitabı*, o ne anlatıyor?”

“Dazlak’ın söylediğine göre, mezarların ve hazinelerin yerlerini açıklayan lanetli bir metin. Onu yok etmeleri gerekiyormuş ama bir büyücü tarafından çalınmış. Öğretmenimin çalanın kimliğini ortaya çıkaracak vakti olmamış.”

Seket’in bakışları karardı.

“Bu tehlikeli iş için seni görevlendirdi, öyle değil mi?”

“Muskayı bana niye verdiğini açıklarken, ‘Korkunç sınavlara maruz kalacaksın,’ da dedi; ama eğer sen beni terk etmezsen ben hiçbir şeyden korkmam.”

Cevap vermek yerine kız, genç adamın dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu; Kuzey Rüzgârı bu coşkun duygu tezahürünün sona ermesini sabırla bekledi.

Küçük bir testi yumuşak kırmızı şarabı henüz mideye indirmiş olan yaşlı adam, gelen üclüyü görmekten duyduğu memnuniyeti gizlemedi. Geb kuyruğunu sallayarak etraflarında koşturuyordu.

“Sonunda dönebildiniz! Gerçekten endişelenmeye başlamıştım, tabii babanız da Seket; akşam yemeği hazır. Bir sorun olmadığını umarım.”

“Her şey yolunda,” diyerek yaşlı adamın içini rahatlattı genç kadın, “Setna, sen de bizimle yemeğe kalıyorsun.”

Yaşlı adam hafif bir menü öngörmüştü: zeytinyağlı pırasa, ızgara tavuk, fasulye ve karpuz. Önden aperatif olarak taze, neredeyse köpüklü bir beyaz şarap, yemekte ise iyi topraktan, hazmı kolaylaştıran ve rahat bir gece uykusunu garanti eden bir kırmızı.

Keku heykel gibi duruşuyla onları karşıladı ve kızını öptü.

“Canınızı sıkan bir şey var mı?”

“Kurtulmamız gereken bir kötü büyü vardı,” diye yanıtladı Seket, “Setna doğru büyüyle her şeyi halletti.”

“Asıl işi kızınız yaptı, o olmasa başarısız olurudum.”

“Kötü bir büyü mü?” diye şaşkınlığını ortaya koydu Keku. “Doğası ne?”

“Yıkıcı güçler tarafından canlandırılmış ateşten bir hiyeroglif. Bir yangın çıkarmış ve pek çok adamın canına kastetmiş.”

“Korkunç! Bu zararın sorumlusunun kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Kalaş, muhtemelen bir Suriyeli,” diye açıkladı genç kız, “bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?”

Keku düşündü.

“Hayır, hiçbir fikrim yok.”

“Bir hırsızlık çetesinin başı olabilir,” diye devam etti Setna.

“Eğer limanda çalışıyorsa polis onu yakalamakta ve bu uğursuz duruma bir son vermekte gecikmeyecektir; gelin, oturalım ve bu güzel yemeğin tadını çıkartalım.”

Yaşlı adam biraya batırılmış ekmeğe bayılan Kuzey Rüzgârı’nı beslerken, davetliler de taze ve son derece kaliteli yemeklerin keyfine varıyordu.

“General Ramesu’ya oldukça barışçıl ifadeler kullanarak yazdığımı düşündüğüm bir mektup gönderdim,” diye açıkladı Keku, “buna rağmen Setna, bence sakinleşmesini sağlamanın tek yolu siz kardeşlerin yüz yüze yapacağı bir konuşma olacaktır.”

“Bana güvenebilirsiniz; öğretmenimin cenazesinin hemen ardından başkente doğru yola çıkacağım.”

“Ee, koca bebek, sonunda ayaklandın mı?”

Uej gururla doğruldu.

“Karnım aç.”

“Bizim de.”

Dört arkadaş füme balık, buğdaylı galetalar, et ve mercimek yemeğini bir çırpıda mideye indirdiler.

“Size iyi bir haberimiz var,” diye itiraf etti Ruti bir

tas süt içerken, “bizi kızartmak isteyen aşağılık herifin adına ulaştık.”

“ aka yapıyorsun!” diye mırıldandı gözleri bir anda parlayan Uej.

“Kalaş, liman i  ileriyle i birliğı yapan Suriyeli bir tüccar.”

“Limana yapacağım kısa bir gezinti beni tamamen iyileştirecektir.”

“İyi olduğından emin misin?” diye endişesini dile getirdi N mo.

Uej tek bir yumruk darbesiyle alçak masayı dört parçaya ayırdı.

“Bana yeterince iyileşmişim gibi görünüyor; gidiyor muyuz?”

Keyfi yerine gelen asker, kışladan çıkararak limana doğıru yöneldi.

“Gereksiz yere şiddet kullanmak yok,” diye uyardı çed, “ nceliğimiz güvenilir bilgilere ulaşmak.”

“Endişelenme,” dedi Uej güven veren bir sesle, kendini formunun zirvesinde hissederek. “Benim adıma hayatımı kurtaran g zelliğı teşekkür etmeyi unutmadın değıl mi?”

“İyileşmiş olmandan dolayı çok memnun.”

“Kutsal bir güzellik. Yatağına aldığı serseriye kısıkanıyorum.”

“Seket, arkadaşım Setna ile evlenecek.”

“Şanslı herif!”

Dört adam limandaki hareketi gözlemlemek üzere yola  ıktılar. İki yük gemisi belirdi, işçiler dörde ayrıl-

dılar. Zaman zaman birbirlerine çıkışıyor, kuralları çiğniyorlardı ama başlarındaki adam olaylar büyümeden duruma müdahale ediyor ve ardından her şey olağan seyrinde yeniden başlıyordu.

Çed ve üç arkadaşı, başkanın, gelenleri kontrol etmekte olan muhasebeci kâtiplerle dolu odasının eşiğinden içeri girdiler. Tek bir kalem mal bile vergilendirilmekten kaçamazdı.

“Girmek yasak!” diye bağırdı birden önlerine atlayan bir görevli.

“Şefinle görüşeceğiz,” dedi Çed sükûnetini koruyarak.

“İmkânsız, kendisi çok meşgul.”

“Kralın adamları beklemez.”

“Sizi tanımıyorum ve ben...”

“Beni sinirlendiriyorsun küçük adam,” diye atıldı Uej, “ve bizim acelemiz var.”

Olayın ciddileşmesinden korkan görevli daha fazla direnmedi ve yapışık saçlı bir züppe olan yetkiliyi çağırarak için uzaklaştı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Ruti pencereleri limana bakan büronun kapısını kapattı.

“Bu tavrınız hiç hoşuma gitmedi ve...”

“Çenenin kapat ve bizi dinle,” diye önerdi Çed.

Kurtarıcı, kendisine sınırsız yetki veren resmî tableti adama gösterdi.

“Bu şartlarda...” diye kabul etti yapışık saçlı adam.

“Kalaş adında birini arıyoruz.”

“Suriyeli tüccar mı?”

“Ta kendisi.”

“Hiçbir şüpheli davranışı olmayan gerçek bir profesyoneldir!”

“Zamanında kaçakçılıkla suçlanmış.”

“Ama tamamen temize çıktı. Bence onu suçlayamayız.”

“Sence mi?” diye araya girdi gözle görülür şekilde sinirlenmiş olan Uej.

“Sizi temin ederim ki...”

Kızıl saçlı asker, yapışık saçlı adamı tuniğinin yakasından yakalayıp havaya kaldırdı.

“Belki sen de onun suç ortağısındır.”

“Gerçekten saçmalıyorsunuz, siz...”

“Senin Kalaş bir katil ve biz onu yakalama emri aldık. Ya konuşursun ya da seni bu limana gömerim.”

Başkan işkencecinin şaka yapmadığına ikna olmuştu. Çed biraz daha uzlaşmacı davranmayı tercih ederdi ama Uej kısa zaman önce, bu adamlar yüzünden ölüme o kadar yaklaşmıştı ki bazı taşkınlıklarına göz yummakta bir sakınca görmedi.

“Beni bırakın, konuşacağım!”

Çed yaklaştı; kızıl saçlı, züppeyi yere bıraktı.

“Yalan söylemeye kalkma sakın,” dedi Rutı, “arkadaşım palavracılardan nefret eder ve bir av köpeği gibi onların kokusunu alır.”

Uej’in bakışından kaçmak için başını eğdi züppe.

“Kalaş önceki gün hafif bir tekne satın aldı, on kadar denizciyle beraber Memfis’i terk etti.”

“Nereye gitti?”

“Teb’e.”

“Teb, Tanrı Amon’un kutsal kenti olan Güney’in büyük yerleşimi.”

“Garip,” diye düşündü Çed, “tüccar neden doğduğu yer olan Suriye’ye dönmüyordu ki?”

İyi bir ressam ve fizyonomist olan Kurtarıcı, bir tüy ve bir parça papirüs alarak bir portre çizdi.

“Bu adamı tanıyor musun?” diye sordu züppeye.

“Kalaş’ın yanındakilerden biriydi ama adını bilmem.”

İşte, kaçak kadastro müdürü, Suriyeli büyücünün suç ortağıydı! Soruşturma doğru yönde seyreliyordu.

Tedbir olarak Uej adamın saçlarına yapıştı.

“Bildiğin her şeyi söyledin mi?”

“Evet, evet size yemin ederim!”

“Kendi iyiliğin için, umarım söylemişsindir.”

Yapılacak şey belliydi: bir müfreze askerle Teb’e doğru yola çıkılacak, Suriyeli büyücü ve yandaşları ele geçirilecekti.

31

Yumuşak akşam havasında köpek Geb, en az kendisi kadar yorgun Kuzey Rüzgârı'nın yanında uyuklarken, yaşlı adam da kendisine birkaç saatlik uyku için izin vermişti. Aşırı sıcakların daha da zorlaştırdığı yoğun bir çalışma gününün ardından tüm malikâne dinleniyordu. Yeni yıl yaklaşıyordu ve herkes coşku içinde şenliklere hazırlanıyordu.

Bir çardak altında rahat koltuklarında oturmakta olan Keku ve Seket havanın ve bahçenin tadını çıkarıyorlardı. İhtişamlı malikânenin sahibi tatlı şarap, kızı ise hafif bir bira içiyordu.

“Seninle konuşacağım önemli şeyler var sevgili kızım.”

“Setna'dan hoşlanmıyor musun?”

“Aksine! Ciddi, akıllı, cesur... çok değerli özellikleri olan bir genç adam.”

“O zaman onunla evlenme kararımı tekrar sorgulamayacaksın?”

“Savaşmayı bıraktım. Bu yalnız ve yalnızca senin kararındır.”

Kız babasının alnına bir öpücük kondurdu.

“Beni anlayacağımı biliyordum! Setna’yı seviyorum: bu kadar basit! Ama... önemli şeyler dedin? Sana ekonomi bakanlığı görevini vermekten vaz mı geçtiler?”

“Kararı Setna’nın bir diplomat olarak yeteneği, General Ramesu’nun tepkisi ve en önemlisi kralın tercihi belirleyecek.”

“Daha hiçbir şey kaybedilmiş değil! Bana kalırsa Setna hepsini ikna etmeyi başaracaktır.

“Bir şekilde bu tayin beni korkutuyor.”

Seket şaşırmişti.

“Oysa bu görevi almayı çok istiyordun!”

“Bu sadece belki de senin beklediğinden çok daha kısa sürmesini umduğum bir geçiş süreci.”

“Anlayamıyorum baba.”

“Beni yeterince iyi tanıyorsun Seket, sana gerçek planlarımdan bahsetmek istiyorum. Hayatta sonuna kadar güvendiğim tek varlıksın. Biraz yürüyelim ister misin?”

Bahçenin ağaçlarla aşık atacak irilikteki çiçeklerle çevrelenmiş kumlu yollarından birinden ilerlemeye başladılar. Dolunay gümüşü ışığıyla yaprakları aydınlatıyor, kuşlar birbirlerine aşk şarkıları söylüyordu.

“Biliyorsun Seket, bugün sahip olduklarımızı elde edebilmek için çok çalıştım. Dul bir adam olmama rağmen ergenliğini mutlu geçirmeni sağlamak için uğraştım ve işte bugün doktor olarak parlak bir kariyeri olan, evlenmenin eşiğinde bir genç kadınsın. Bu iyi bir gelecek ama son olaylar beni hırslarımın sınırlarını genişletmeye itti... Bizim hırslarımız...”

Seket tepki vermeden dinlemeye devam etti.

“Küçük bir yalan söyledim,” diye itiraf etti Keku, “Suriyeli tüccar Kalaş hakkında; Setna henüz senin kocan ve ailemizin bir parçası değil. Gerçeği yalnızca senin için sakladım.”

“O, Kalaş bir suçlu!”

“Kesinlikle değil sevgili kızım; resmî iftiralara kulak asma. Kalaş muhteşem bir kadınla evli, iki oğlu olan zengin bir adamdı; Kadeş Savaşı’ndan dönüşte Mısır Ordusu evini yerle bir etti ve ailesini katletti. Ölümüne terk edilen adam intikam almaya karar verdi. Tüccar olarak Ramses karıştılarından oluşan bir örgüt kurdu. Bir noktada yolu Ptah Tapınağı ayincilerinden yaşlı, saf ve geveze bir rahiple kesişti. Bu rahip ona içinde hazinelerin saklı olduğu mezarların yerlerini anlatan bir kitabın varlığından söz etti.”

“*Hırsızlar Kitabı?*”

“Şu anda yönetimde olanlar onu böyle adlandırıyor; gerçekte bu son derece faydalı bir eserdi ve asla kraliyet arşivlerinden çıkmamış olmalıydı. Oysa yönetim metni kopyalayarak çoğalttı ve bu kopyalardan biri dostum Kalaş’ın eline geçti.”

“Senin... dostun mu?”

“Karşı karşıya kaldığı adaletsizlik beni fazlasıyla

üzdü; bu durumu düzeltmeye çalışmasında anlaşılma-
yacak bir şey yok. Kalaş bu belgeyi bana sunarak ve
benden yardım isteyerek ne kadar yüce gönüllü bir in-
san olduğunu gösterdi.”

“O Suriyeli bir kara büyücü!” diye itiraz etti Seket.
“İnsanları öldürmek için uğursuz bir alev çizdi!”

“Yanılıyorsun güzel kızım: o hiyeroglifi çizen be-
nim. Ramses’in paralı katilleri tarafından tehdit edilen
arkadaşımı korumak zorundaydım.”

“Çed ve adamları katil değil!”

“Ne yazık ki öyleler, hem de en kötüsünden! Haklı
olarak kocan olmasını reddettiğin General Ramesu için
çalışıyorlar.”

Seket şaşkına dönmüştü; böyle bir alçaklık kimin
aklına gelirdi?

“Kalaş’ı kurtardım ve bundan gurur duyuyorum; o
harika kitap sayesinde bir hazine keşfettim, tüm hazi-
nelerin en inanılmaz ve en muhteşem olanı. Ve onu se-
ninle paylaşacağız.”

“Buna gerçekten ihtiyacımız var mı baba?”

“Sadece maddi zenginlikten değil, güçten de bahse-
diyorum. Firavunun sahip olduğundan bile daha büyük
bir güçten.”

“Beni korkutuyorsun!”

“Endişelerini anlıyorum Seket ve inan onları gide-
receğim. Sen ki Aslan Tanrıça Sekhmet’in gizemlerine
vâkıf olmuş bir insansın, tanrıların güçlerini bilirsin.
Elimdeki hazinenin gücü onların bile üstünde! Burada
Osiris’in hayatın ve ölümün sırrını saklayan Mühürlü
Vazo’sundan söz ediyoruz!”

Neye uğradığını şaşırان kız, hareketsiz ve tedirgin edici bir sessizlik içinde gözlerini babasına dikti.

“Nasıl... Onu nasıl buldun?”

“*Hırsızlar Kitabı*’nda Lanetli Mezar’ın, Mühürlü Vazo’nun yüksek koruma altında, insan erişiminden uzakta tutulduğu yerin tarifi vardı. En azından saraydaki sihirbaz ve ayincilerin söylediklerine inanan kral öyle zannediyordu. Kitap bazı koruma büyülerini kırmak için neler yapılması gerektiğini detaylı açıklamalarla anlatıyordu, dostum Kalaş da bana koruma büyülerini kırmak için yazılmış Suriye metinlerini getirdi. Uzmanlarla görüşüp onların bilgilerinden yararlandım ve çeşitli yöntemlerin etkilerini ayrıntılarına kadar özenle inceledim. Kendimi hazır hissettiğimde ise, bu maceraya atıldım.”

“Şu mezar... Korunmuyor muydu?”

“Elbette tiranın askerlerinden kurtulmam gerekti; amacımı göz önünde bulundurunca, bu pek büyük bir kayıp sayılmazdı.”

“Sen... İnsanları mı öldürdün?”

“Şu saçma duygusallıktan kurtul artık Seket. Esarete, özellikle de tüm esaretlerin en kötüsü olan Ramses’in boyunduruğu altında olmaya karşı koymak çetin bir mücadele gerektirir. O paralı askerler, Lanetli Mezar’a yaklaşanı kim olursa olsun ortadan kaldırma emri almışlardı: başka seçeneğim yoktu.”

“Peki içeri girmeye cesaret edebildin mi?”

“Korkudan yüreğim ağzıma geldi, itiraf ediyorum; eğer kullandığım yöntemler beni yarı yolda bırakmış olsaydı oradan asla sağ çıkamazdım. Ve tehlike beni her adımda takip etti. Ama sonunda geceler boyu ça-

lışmalarımın meyvesini topladım, kullandığım büyölü formüller ve uygulamalarım mükemmel sonuç verdi. Yüce mabedin kapılarını kırmayı ve paramparça olmaktan korkarak da olsa Mühürlü Vazo’yu almayı başardım: ama kısmen de olsa ölümler dünyasından gelen enerjiyi kontrol edebilecek imkânlara sahiptim.”

Seket kusmak üzereydi: babasını artık hiç tanıyamıyordu.

“Mühürlü Vazo’yu güvenli bir yere sakladım,” diye devam etti Keku, “yerini sadece ben biliyorum, kimse ona ulaşamaz.”

Genç kadın içinin biraz rahatladığını hissetti.

“Yani bu macera sona erdi!”

Keku, şefkatle kızının omuzlarından tuttu.

“Hayır sevgili kızım, aksine daha yeni başlıyor! Bugüne kadar Mühürlü Vazo hep tiranlara hizmet etti. Gelecekte, bizi zaferimize ulaştıran araç olacak. Onun olağanüstü gücünü kullanarak firavunun ve onun sayesinde ayakta duran devletin egemenliğini yıkacağız; başlangıçtaki kargaşa ortamına geri döneceğiz ve dünyanın çehresini tümnden değıştireceğiz. Kral tahtının sallanmakta olduğunun farkında: en iyi adamlarını yüce hazineyi bulmaları için bir bilinmeze yolluyor ve bizim tanımlayıp etkisiz hale getirmemiz gereken büyüler yaptırıyor. Bizi çok çetin bir savaş bekliyor, senin mutlak yardımına ihtiyacım var.”

“Gerçekten böyle bir savaş başlatmak zorunda mıyız?”

“Ramses hepimizi felakete sürüklüyor, atalarının Kötü’ye karşı savaşmaya dayalı geleneğini sürdürüyor. Kötü, Mühürlü Vazo sayesinde kanunları koyma yet-

kisini geri vereceğimiz bu kargaşanın enerjisi! Onun doğasını değiştireceğim, ölümü yayacağım ve böylece tüm dünyayı temizleyeceğiz.”

Seket bir kâbus görüyor olmalıydı.

“Neden baba, neden?”

“İnsanlar ölümün oğludur, ölümse bize bahşedilmiş en yüce güçtür. Fakir ya da zengin, toprak sahibi ya da köylü, hiç kimse ondan kaçamaz. Mühürlü Vazo ölümün sırrını taşıyor ve ben bunu ondan koparıp alacağım! Bu yeni ışığı hayal edebiliyor musun? Gereksiz olan ortadan kalkınca sadece başlangıç kalacak ve biz Yaradılış’ın kaynağını tanıyacağız. Bundan daha yüce bir görev olabilir mi?”

Genç kadın bocalıyordu.

Keku hayranlıkla yıldızlara baktı.

“Vizyonumun genişliğini algılayabiliyorsun Seket ve habercilerini bu tespihböceklerinden oluşan insanlığı tahrip etmek için göndererek onların yüreklerine korku salan Aslan Tanrıça’nın bir müridi olarak onu paylaşıyorsun. Ramses kafasını suyun üzerinde tutmak için boş yere uğraşıyor; biz, biz onu yeraltı ateşlerinden dev bir dalga yaratarak boğacağız. Ardından Kötülük Çiçekleri büyüyecek ve biz bu manzaranın sahibi olacağız. Aslan-Tanrıça’nın enerjisine hâkim olan sen, onu nasıl yöneteceğini bileceksin.”

Seket bir firavun incirinin dibine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

“Ben kayboldum baba...”

“Bu normal yavrum; sana açıkladığım şeyler gerçekten olağanüstü! Sen ve ben birlikte yasak bir sınırı

aşacağız ve daha önce hiçbir zihnin erişemediği yerleri keşfedeceğiz. Tekrar ediyorum, senin yardımın olmazsa olmaz.”

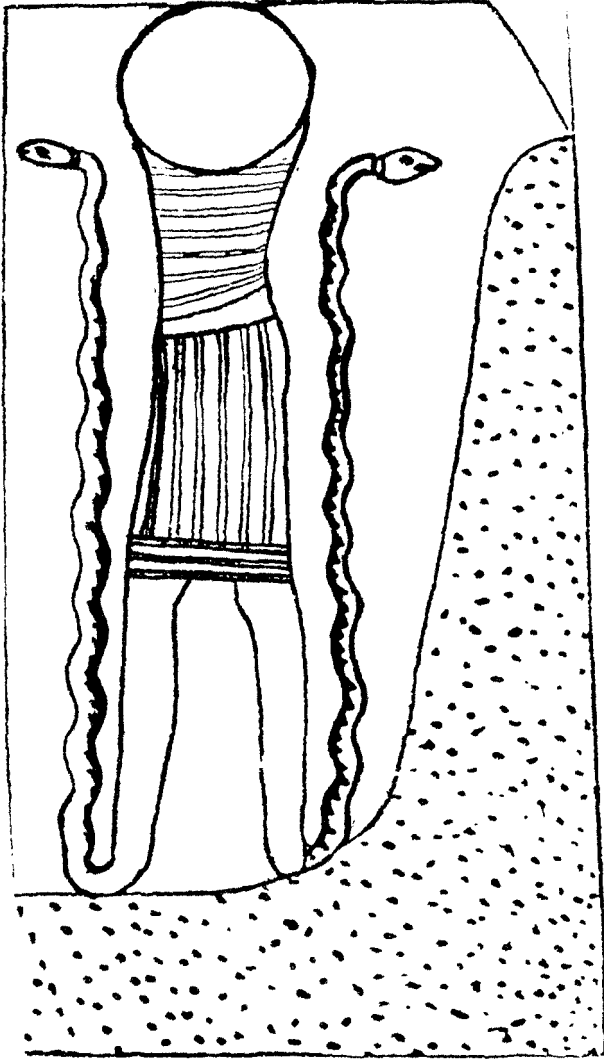
“Bu konuda biraz düşünmem için bana izin ver.”

Keku kızın doğrulmasına yardım etti.

“Başka türlü bir tepki vermen beni hayal kırıklığına uğrattı. Sen çok özel bir kızsın Seket; dünyada bu en büyük amacı kavrayabilecek tek kadınsın; yarın bana cevabını bildirirsin.”

Büyücü uzaklaştı.

Titremesine engel olamayan genç kadın, babasının kişiliğini yeni keşfediyordu. Kafası, kendisine işkence eden yüzlerce farklı düşünceyle doldu.

Resim 17: Lanetli Mezar'a girebilmek için büyücü şekil
değiştiriyor. Kafası kötücül bir ışığa, bacakları yılanlara dönüşüyor.
(Champollion'dan)

32

Dazlak'ın ebedî istirahatgâhı uzun zamandan beri hazırıldı. Ayinciler, kalm kordonlar yardımıyla, yüzü sonsuza dek genç kalacak naaşı tabutla aşağı indirdiler. Sonrasında cenazenin gömülü olduğu derinliğe inen yollar moloz yığınlarıyla kapatılacak ama şapel yaşayanların ziyaretleri için açık bırakılacaktı. Oraya adaklar adanacak, bağışlar bırakılacak ve hem yerde hem gökte “doğru bir insan” olarak kabul edilen müteveffanın onuruna yemekli davetler düzenlenecekti.

Setna ona bunca şeyi öğretmiş olan eğitmeni için gözyaşı döküyordu. Mesafeli, soğuk ve beklentileri çok yüksek olmasına karşın Dazlak, hiyerogliflerin doğru uygulanması ve öğrencilerinin eğitiminden başka bir şey düşünmezdi.

Kâtip, onu bir örnek olarak asla unutmayacaktı. Doğru bir yol izlemek, hayal gücünün heveslerine kapnıp yoldan çıkmamak, katılıktan taviz vermemek, bilgilerini daima artırmak, zaaflarını iyi tanımak ve onları törpülemeye çalışmak... Dazlak hiç şüphesiz, atalarla gelecekteki ayinciler arasında önemli bir köprü olan bir bilgindi. Onun eğitiminden geçmiş olmak büyük bir şanstı.

Memfis Hayat Evi'nin öğrencileri, müteveffanın ruhunun güneşe yükselmesi ve ışığa dönüşmesi için gereken gizli ayinleri gerçekleştirmişlerdi: içlerinden biri son duayı okuduktan sonra şehir mezarlığını, bir Anubis rahibinin mezarın kapısını mühürleyebilmesi için, sonsuz bir sessizlik kapladı.

Setna, içini dirilenlerin ışıyla beslenen bu çölün büyüyle doldurmak için yalnız kaldı; rüzgâr onların sözlerini taşıyordu, son durakları ölüm değil farklı bir yaşamdı.

Ve Dazlak'ın son sözleri yükseldi.

Son nefesini vermeden hemen önce, ona bir görev vermişti: "korkunç" diye nitelediği sınavlardan geçerek *Hırsızlar Kitabı*'nı çalan kişiyi bulmak. Bu sınavların ilki o meşum hiyeroglifi ortadan kaldırmak değil miydi? Kitabın kaybolmasının üzerine gizemli bir görev almış Kurtarıcı Çed'in devlet sırrı dediği sırla bir bağlantısı var mıydı?

Ramesu ile yüzleşmek hayatta yapacağı en keyifli işlerden biri olmayacaktı. Ağabeyiyle karşılıklı konuşmak tedirgin edici bir engeldi; adam itaat edilmeye alışkındı ve kendisine karşı çıkılmasına tahammülü yoktu. Buna karşın Setna bu görüşme konusunda rahat-

tı; hem kendi duygularının derinliğini hem de Seket'in onu sevdiğini bildiğine göre, genç kadından vazgeçmesi için Ramesu'yu ikna etmesi zor olmayacaktı.

Annesi Güzel İset muhakkak onu desteklerdi, peki ya Ramses bu konuda ne düşünecekti? Babası belki de *Hırsızlar Kitabı*'nın ortadan kaybolmasıyla ilgili şu "devlet sırrı"na bağlı bir karar verecekti.

Mutluluk öyle yakın görünüyordu ki... Oysa karabulutlar toplanıyordu. Bu akşam Setna, ayinci görevini sabah ayinine tahsis edilen arındırma havuzlarını doldurarak gerçekleştirecekti.

Kokuşmuş bir gündü, hatta kokuşmuştan da kokuşmuş.

Önce bir felaket: ağzı bir türlü açılmayan bir testi! Yaşlı adam sabah dolaşımını açmak için içeceği sek beyaz şarabın testisini kırmaya tamamen karşıydı.

İzleyen saatlerde de musibetler bitmek bilmedi: kötü pişmiş ekmek, hasta çalışanlar, elinden yaralanan bir bahçıvan, teslimatlarda gecikme! Art arda bu kadar felaketi kaldırmak için insanın meşinden yapılmış olması gerekti. Yaşlı adamın direnci kırılırsa bütün yapı çökerdi.

Memnuniyetsizliğini göz ardı edip acılarını bir kenara bırakan adam, malikânenin en iyi şekilde işlemesi için zararı en aza indirmeye çalıştı: gevşeyenleri patkladı, uyuklayanları uyandırdı ve ekip şeflerini canlandırdı.

Keku'nun kahvaltısında en ufak bir eksik yoktu:

kahvaltının ardından özenle giyinerek yeni tahıl ambarlarının yapımıyla ilgili tasarılarını görüşmek üzere Memfis Belediyesi'nin yolunu tuttu. Adamın dünyayı ele geçirecekmiş gibi duruşundan destek alan bir terfi söylentisi kulaktan kulağa dolaşıyordu.

Köpek Geb endişeli gözlerle yaklaşp patisiyle bacağına dokunduğunda, yaşlı adam bir şeylerin yolunda gitmediğini sezdi: Seket sabah boyunca odasından hiç çıkmamıştı. Hizmetçileri kapıda kendi aralarında gevezelik ediyordu.

“Hanımınızı uyandırmak için daha ne bekliyorsunuz?” diye şaşkınlıkla sordu yaşlı adam.

“Biraz daha uyusun dedik,” diye cevap verdi kadınlardan biri, “belki hareketli bir gece geçirmiştir, onun yaşında böyle şeyler normal.”

Kâhya yorum yapmadan odanın kapısını çaldı.

Cevap yoktu.

Gergin bir halde yavaşça kapıyı açtı.

Seket yatağına yüzüstü uzanmış, yüzünü yastıkların arasına gömmüştü. Uyumuyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

“Küçüğüm... Neler oluyor?”

Yaşlı adamın boğuk ve güven verici sesinden aldığı cesaretle kız başını kaldırıp adama baktı. Adam daha önce onu hiç böylesine harap görmemişti.

“Kusuruma bakma... Korkunç görünüyor olmalıyım...”

“Söyle bana, seni böyle üzen kim Seket?”

Genç kadın gözyaşlarını sildi.

“Önemi yok... Ben unuttum bile.”

Yerinden kalktı ve banyoya gitti.

Yaşlı adama bunu yapamazdı. Akşam yatmadan önce son konuştuğu kişi babasıydı. Acaba Keku, Set-na’yla evliliğine karşı mı çıkıyordu?

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Lütfen bana hizmetçimi gönder, saçımı yapsın.”

Keku şehirden güneşin batmasından hemen önce döndü: gelir gelmez yaşlı adam kendisine hafif bir bira ikram etti.

“Mükemmel bir gündü,” dedi malikânenin sahibi keyifle. “Belediye başkanı yeni tahıl ambarları yapılmasıyla ilgili projemi kabul etti ve beni etkili yönetimimden dolayı tebrik etti.”

“Bakan olduğunuz zaman Memfis’i terk etmek zorunda kalacaksınız; o zaman bu evi elden çıkartacak mısınız?”

“Henüz bunu düşünmek için erken! Burayı seviyorum ve bu şehir ileride de ülkenin ekonomik merkezi olmaya devam edecek. Sıklıkla gelip kontrol etmek şart olacak, sen de benim kâhyam olarak kalacaksın.”

“Bazı zamanlar ne de çekilmez bir iş! Benim günüm tam bir felaketti; sonunda her şeyi yoluna koymayı başardık neyse ki.”

“Her zaman başarırısın ihtiyar! Kızım burada mı?”

Seket görüldü. Kıza mükemmel bir makyaj yapıldı.

mış, kırmızı alımlı bir elbise giymiş, el ve ayak bileklerine bilezik ve halhallar takmıştı, ayağında zarif deri sandaletler vardı; kız hayatta hiç bu kadar güzel olmamıştı.

“Bir şey içmek ister misiniz?” diye sordu yaşlı adam.

“Bize en iyi şarabını getir.”

Kâhya, hanımının bu isteğini yerine getirmek için aceleyle kayboldu. Sonunda baba-kız konuşacaklardı.

Seket cesaretini toplamak için Ramses’in hükümdarlığının üçüncü yılından kalma çok özel kırmızı şaraptan bir yudum içti; Keku onu izlemekten keyif alıyordu.

“Bana verdiğin bütün o sırlar, baba... Kötü bir rüyaydı değil mi? Tüm bunları sadece beni denemek için mi yaptın?”

“Hayır kızım, sana gerçekleri ve savaşımın doğasını anlattım. Zafere kadar bana yardım etmeyi ve benim yanımda savaşmayı kabul ediyor musun?”

Seket bir zamanlar, gerçek niyetlerini bilmeksizin sevdiği ve saygı duyduğu bu donuk bakışlı adamın gözünün içine baktı.

“Hayır, yanında olmayacağım, giriştiğin bu savaşı onaylamıyorum.”

Genç kadın bir öfke patlaması ya da soğuk bir gazaba uğramayı bekliyordu; oysa Keku son derece sakindi, neredeyse rahatlamış gibiydi.

“Kararına saygı duyuyorum sevgili kızım ve seni anlıyorum. Sensiz hedefime ulaşmam mümkün değil ama belki de böylesi daha iyidir.”

“Yani... Vaz mı geçiyorsun?”

“Beni buna mecbur ettin.”

“Osiris’in Mühürlü Vazosu’na ne olacak?”

“Onu sakladığım yerde kimse bulamaz; sonsuza kadar gizli kalacak. En iyi çözüm bu değil mi? Aşkın ne olağanüstü olmalı ki gücü ele geçirmekten daha değerli! Kariyerlerimize planlandığı gibi devam edeceğiz, sen evleneceksin, ben de bana uygun görülecek görevi yapacağım.”

Keku kollarını açtı, baba kız birbirlerine sarıldılar.

Seket yeniden ağlamaya başladı, bu kez sevinçten; sonunda kâbus bitmiş gibi görünüyordu. Yine de bir endişe kırıntısı yüreğinin orta yerinde çöreklenmiş duruyordu: Keku’nun iğrenç derecede korkunç bu teklifini unutabilecek miydi?

Resim 18: “Işığa dönüşme büyüsü”nü bilen bir çömezın cenaze merasiminde mumyasına ağız ve gözleri açma ayini yapılır. Çakal Kafalı Tanrı Anubis, onu korur ve ona öte dünyanın yolunu açar. Panter kürkü taklidi bir giysi giymiş bir ayinci adakları arındırırken, ağlayanlar ölmüş ve yeniden dirilmiş olan Osiris’e uzun dualar okurdu. (*Yaşayanların Kitabı* 1. Bölüm)

33

Başından beri seslerin yükselmesini bekleyerek bir kulağı konuşmada olan yaşlı adam, bağırma çağırma olmamasını baba kızın aralarındaki sorunu halletmiş olmalarına yordu. Gözucuyla ikisinin de kendi odalarına doğru uzaklaştığını gördü. Genç kızın hareketli yürüyüşü güven veriyordu. Olay kapanmış gibi görünüyordu ve bu korkunç günün sonunda yaşlı adam artık huzur içinde bir uyku çekebilecekti. Son sıkıntı Geb'in yemeğini yememiş olmasıydı ama adam sen de, daha sonra yedi.

Başını yastığa henüz koymuştu ki, yorgunluktan bitap düşen kâhya, rüyasında yerden göğe yükselen devasa büyüklükte bir asma bahçesi gördü; koca koca taneli salkımlardan köpüklü kabarcıklar çıkartan şerbetler

akıyordu. Yanağına bir şey sürtünmemiş olsa, adamcağızın mutluluğu kusursuz olacaktı.

Rahatsız olan ihtiyar uyandı.

Köpek Geb, endişeli gözler ve dışarı sarkmış diliyle elini çekiştiriyordu.

“Neyin var oğlum?”

Geb, havlamak istemediği halde normal olmayan bir durumu haber vermek istercesine gergin bir hareket yaptı.

Yaşlı adam hayvanların dilinden anlardı, uyarıyı hemen fark etti.

Adam ve köpek sessizce evin doğusundaki koruma duvarına doğru ilerlediler.

Geb bakışlarını sabitleyerek oturdu. Köpeğin onu boşa rahatsız etmediğinden emin olan kâhya sabırla bekledi.

Bir anda, onları gördü.

İki kalın silüet, malikâneye girmek için duvara tırmanmıştı. Kalıplarına bakınca, hele de silahsızken, yaşlı adamın onlarla baş etmesi mümkün değildi.

Alarm vermekten başka çaresi yoktu.

Ama köpek patisini adamın elinin üstüne koyup başka bir çözüm yolu bulmasını istercesine derin derin gözlerine baktı.

Neden mükemmel bir koruma köpeği olan Geb havlamaktan kaçınıyor ve yaşlı adamın alarm vermesini engellemek istiyor olabilirdi ki? Köpeğin gözlerinde gördüğü şey yaşlı adamı heyecanlandırdı.

“Hayır, bu imkânsız...”

Geb'in bakışları titremedi bile.

“O zaman bir an bile vakit kaybetmemeliyiz.”

Köpek atıldı. Ve gittiği yön yaşlı adamın kaygılarını doğrulayarak, onu yirmili yaşlarındaki kas gücüyle hareket etmeye zorladı.

İki liman işçisi rahat değillerdi. Güçlü kalıplarına rağmen, hayatları boyunca ilk kez bir insan öldürecekleri ânın gelmiş olmasından tedirgindiler. Kavgaya dövüşe, yara bereye, havada uçuşan yumruklara alışkındılar; ama birini öldürmek... Bıçakları korkunç bir şiddetle tam kalbine saplamak gerekti. İlk darbeyi vuracak olanı kurayla belirlemişlerdi.

Duvarı aşarken hâlâ tereddüt ediyorlardı; bir kez malikânenin içine girdikten sonra vazgeçme şansları kalmayacaktı. Tek hedefleri kendilerine söz verilmiş olan muazzam ikramiyeydi: bir ev ve tarlalar! Ulaşılmaz bir hayal, Memfis Limanı'nda köpek gibi çalışmanın sonu. Emirlerinde tarım işçileri olacak, günlerinin tamamını içerek ve uyuyarak geçireceklerdi. Ve tüm bunlar, sadece asla suçlanmayacakları bir suçu işlemekle olacaktı. Bunu reddetmek kuşkusuz delilik olurdu.

Karar ânı geldiğinde sinirleri iyiden iyiye gerildi. Talihsiz karşılaşmaları önlemek için izlemeleri gereken yol onlara ayrıntılı şekilde tarif edilmişti. Evin köpeğine gelince, o da uyuşturulmuştu. Olası sıkıntı, evin genellikle pek uyumayan kâhyasıydı ama liman işçileri onu da etkisiz hale getireceklerdi.

Evin eşiğine kadar ulaştılar.
Kapılardan biri açık bırakılmıştı.

“Seket, çabuk uyan!”

Hem ağır hem de huzursuz bir uyku uyumakta olan genç kadın gözlerini açtı ve yaşlı adamın endişeli yüzüyle karşılaştı.

“Kalk çabuk, giyin ve buradan çık!”

Seket doğruldu, neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

“Neler oluyor?”

“Ölüm tehlikesi içindesin ve bu evi derhal terk etmen gerekiyor.”

“Bu çok saçma! Neden babamı ve adamları uyarmıyorsun?”

“Aralarında suç ortakları olmasından şüpheleniyorum.”

“Suç ortakları mı? Burada mı?”

“Canını seviyorsan kaçmak zorundasın! Memfis’ten uzaklaş, Geb’e güven.”

Seket yaşlı adamın tehlikeyi abartmadığını hissetti. Beklenmedik bir tehditle bir anda yüz yüze kalan kadın, aceleyle giyinip evin ana merdivenlerinden uzak kalmaya gayret eden Geb’i izledi.

Kâhya yatağa yastıklar yerleştirip üzerlerini bir örtüyle kapattı.

Tam ortadan kaybolacağı sırada iki liman işçisi kapının eşiğinde belirdi.

İlki yatağa doğru ilerledi, yatan bir şekil görür gibi olduğunda kalp hızına gelecek şekilde bıçağını sapladı, ikincisi de onu taklit etti.

“İmdat, yardım edin!”

Fırıncının karısı yerinden sıçradı. Kocası yanında horluyordu, kadın onu sarstı.

“Duymuyor musun?”

“Hayır, rüya görüyorsun, uyumaya devam et.”

Yeniden aynı çağrı: “İmdat, yardım edin!”

“Sanki yaşlı adamın sesi gibi... haydi kalk, gidip bakmak lazım!”

Zanaatkârlar ve evin çalışanları odalarından çıkarak her yönde koşmaya başladılar.

Keku’nun güçlü sesi onları yatıştırdı.

“Yaşlı adam nerede?”

“Buradayım,” dedi bezgin bir ses.

Bir nar ağacının dibine oturmuş olan kâhya soluğunu düzenlemeye çalışıyordu.

“Yardım çağrısı yapan sen miydin?”

“Evet efendim.”

“Sebebi nedir?”

“Eve yabancı adamlar girdi.”

“Bundan emin misin?”

“Taze şarap içmiştim, pek iyi uyumuyordum. Ve onları gördüm! Ama öyle hızlı girip çıktılar ki müdahale edecek vaktim olmadı.”

“Senin için iyi oldu bu,” dedi fırıncı, “seni parçalarlardı!”

“Bu hırsızlar kaç kişiydiler?” diye sordu Keku.

“Altı, yedi, belki daha da fazla... her şey öyle hızlı oldu ki!”

“Peki muhafız müdahale etmedi mi?”

Suçlanan adam lafa girdi:

“Kapıdan geçmediler efendim.”

“Peki ya köpek?” diye şaşkınlıkla sordu Keku, “o neden havlamadı?”

Herkes etrafına bakındı. Geb’den eser yoktu.

“Kızım... O uyanmadı mı?”

Seket’in yokluğu ev ahalisini şaşırttı ve birden ortamdaki gerilim yükseldi. Keku genç kadının odasına çıkan merdivenleri dörder dörder tırmandı, yaşlı adam onu izledi.

“Seket, burada mısın?” diye sordu babası, “bana cevap ver!”

Kızın yatağına saplanmış iki bıçak vardı; Keku örtüyü kaldırdı.

Ceset yoktu, kan yoktu.

“Seket, nerdesin?”

Keku büyük adımlarla kızının odasını dolaştı.

Boş.

“Bu adamlar onu da mı götürdüler?” diye sordu bıçakları toplamakta olan yaşlı adama.

“Sanmıyorum.”

“Onları gördün mü görmedin mi?”

“Size söylediğim gibi, çok hızlı oldu! Ama kızınızı görmedim.”

Keku tüm mülkün etrafıca araştırılmasını emretti ama aramalar hiçbir sonuç vermedi. Seket kaybolmuştu.

“Derhal polisi ve Memfis belediye başkanını seferber edeceğim. Onu bulacağız.”

34

Memfis Limanı'ndaki hareketlilik şafakla beraber başlıyor, dok işçileri güneyin büyük yerleşimi Teb'e ya da kuzeyde kurulan yeni başkent Pi-Ramses'e gidecek gemileri yüklüyordu. Ekonominin merkezi olan Memfis ile idari gücün merkezi olan Pi-Ramses arasında nehir bağlantıları sık ve hızlıydı.

Tapmaktaki görevini tamamlayan Setna, içinde kâtiplik malzemeleri ve düzgünce katlanmış bir örtüden başka bir şey olmayan tek bir çantayla yola çıkmıştı. Ptah Tapmağı'ndaki ilahî havadan ve etrafı saran yumuşak kokuların etkisinden henüz kurtulamadığından, hâlâ ışığın dağıtıcısı yaratıcı gücü uyandırmak için son mabedin kapılarını açmaya yetkin tek insan olan firavun adına büyük rahibin düzenlediği ayini düşün-

yordu. O olmasa, hayat sönerdi. Dazlak, sadece uygun ayınların her sabah, yeni güneşle kötü güçler arasında meydana gelen çetin savaşı sona erdirecek bu mucizeyi gerçekleştirebileceğinin bilinciyle daha fazla bir şey söylememiştir.

Ve bu sabah, uyanmasına yakın, Setna kötü bir canavarın Seket'i yuttuğunu düşünerek bir huzursuzluk hissetmişti. Terden sıırılsıklam, kalbi hızla atarak dakikalarca bu kâbusun etkisinden kurtulmaya çalışmıştı.

Yaz sıcağı artıyordu ve nehrin seviyesi giderek düşüyordu. Rüzgârın yokluğu da bunlara eklenince yolculuk süresi uzuyor, denizcilerin daha çok emek sarf etmesine neden oluyordu. Kürekçiler acı çekiyor ama iyi ödeme aldıklarından şikâyet etmiyorlardı. Ve herkes suların yükselmesini, yani yeni yılın gelmesini ve hafızalara kazınacak yemekli davetleri dört gözle bekliyordu.

Setna, kendi adına, ağabeyiyle yapacağı konuşmaya hazırlanıyordu. Aşk, kişiliğinde zaten var olan sükûnetine bilinmedik bir güç eklemişti. Savaşçı ve avcı olan Ramesu, Seket'i bir av olarak görüyordu; Setna ise varlığını onunla devam ettirmek istiyordu.

Firavunla karşılaşmak zorlu bir sınav olacaktı. Uzun zamandan beri kral kimliği baba kimliğini yutmuştu ve Ramses her durumda görevinin gerektirdiklerini insani doğasının gerektirdiklerinin önünde tutuyordu. Varlığı tek bir buyruğa tabiydi: kaypaklık yok, açık kalpli olunacak. Setna ondan, eylemlerine, hedeflerine ve endişelerine dair hiçbir şeyi saklamayacaktı; *Hırsızlar Kitabı* ve arkadaşı Kurtarıcı Çed'in bildiği devlet sırrı hakkında bildiklerini anlatmayı ihmal etmeyecekti.

Genç adam ayrıcalıklı davranılmayı beklemiyordu, onu tek ilgilendiren, gerçeklerdi. Ve öğretmeninin ölüm döşğinde ona verdiği görevi yerine getirmek için Dazlak'a verdiği sözü tutacaktı.

Setna Memfis'in üst yönetim birimlerinde çalışan ve Ekonomi Bakanlığı'na hesapları teslim etmekle görevli bazı başka kâtiplerle beraber yolculuk edecekti. Yanındakiler öyle kendini beğenmiş tiplerdi ki, kimse ona dikkat etmeyecekti.

Biri kolundan tuttuğunda ayinci kaptan köprüsüne yanaşmaktaydı.

“Bir saniye, oğlum,” dedi yaşlı kâhya, “biraz uzaklaşalım ve beni dinle.”

“Üzgünüm, hiç vaktim yok; gemi kalkmak üzere ve...”

“Seket kayboldu.”

Setna olduğu yerde donakaldı, gece gördüğü kâbus onu ele geçiriyordu; fakat bu sefer uyanıktı! Yaşlı adam onu bir kenara çekti.

“Sana anlatmam gereken çok fazla şey var ve daha fazla susmayacağım. Düş önüme.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Başımızın üstünde dolaşan tüm mutsuzlukların kaynağına.”

“Seket yaşıyor mu?”

“Köpek Geb onu koruyor ve ufaklık da pek beceriksiz sayılmaz. Nerede saklandığını bilmiyorum.”

“Saklanmak mı? Ama neden?”

“Yolumuz uzun; bu sıcakta gerçekten çekilmez ola-

cak. İhtiyacımız olacakları yanıma aldım.”

İki adam her iki yanındaki heybelerde su ve bira dolu mataralarla, galeta ve soğanlarla yüklü Kuzey Rüzgârı’nı buldular. Yaşlı adamın düşüncelerini okuyan eşek doğru yolu buldu ve uygun hızda ilerlemeye başladı.

“Keku ve ben az önce polis şefinin yanından çıktık; nişanlını bulmak için geniş çaplı araştırmalar başlatıldı. Umarım başarılı olamazlar.”

“Delirdin mi sen?”

“Seket tehlikede... Hem de çok büyük tehlikede.”

“Bir komplodan mı şüpheleniyorsun?”

“Böyle bir endişem var.”

“Soruşturmayı kim yürütecek?”

“İşte sorulması gereken doğru soru! Ben malikâneye Seket’i öldürme niyetiyle giren katiller gördüm. Geb’in müdahalesi sayesinde en kötüsünden kurtulmayı başardık. Köpek hiç havlamadı; çünkü ev halkı içinde suç ortakları olmasından şüpheleniyordu!”

“Seni kırmak istemem ama acaba durumu biraz abartıyor olabilir misin?”

“Nişanlının uyuyan bedeni zannetsinler diye yatağa yerleştirdiğim yastıklara saplanan bıçakları görmüş olsan, benden şüphe etmezdin. Ölümünden kıl payı kurtuldu.”

Setna derinden sarsıldı.

“Onu bulacağım ve suçluları tespit edeceğim!”

“Deli gençlik,” diye mırıldandı yaşlı adam.

Kâtip, şehirden çıkmakta olduklarını fark etti.

“Beni ona götürüyorsun değil mi?”

“Keşke bunu yapabilseydim! Kendini korkunç bir gerçekle yüzleşmeye hazırla.”

Alacakaranlıkta uzunca bir mola verdiler, susuzluklarını giderdiler ve biraz dinlendiler. Üzerindeki ağırlıklardan kurtulan eşek biraz yonca yedi.

“Şehir mezarlığının sınırında değil miyiz?” diye şaşırarak sordu kâtip.

“İlk muhafızlara aşağı yukarı yüz adım mesafedeyiz; onları nasıl atlatacağımızı biliyorum. Fakat sonra yolun devamı biraz tehlikeli olacak. Kuzey Rüzgârı bizi yönlendirecek.”

“Gerçekten bunu yapmak zorunda mıyız?”

“Buna ne kadar mecbur olduğumuzu hayal bile edemezsin!”

Eşek, devasa Memfis Şehir Mezarlığı’nı korumakla görevli askerleri atlatmak için epeyce dolambaçlı bir yol seçti. Kendi bağının mahsulü olan sert bir kırmızı şarap yaşlı adama bir sporcunun enerjisini veriyor, bu sayede nefesi kesilmiyordu.

Aniden Setna her an iblislerini üstlerine salabilecek olan çölün düşmanca enerjisini hissetti; eli istemsizce, onun koruma gücüne yürekten inanarak, aslan şeklindeki muskasına gitti. Yaşlı adam, bir kum ve çakıl tepesinin eteğinde durakladı.

“Tepeye tırmanalım, en ufak bir gürültü yapma sakın.”

Buldukları bir çıkıntıdan, etrafında yirmi kadar mızraklı muhafızın nöbet tutmakta olduğu bir höyük olduğunu fark ettiler. Yapının girişi, dikkat çekecek miktarda kalkerle doldurulmuştu.

“İşte Lanetli Mezar,” diye mırıldandı yaşlı adam. “Burada, asla görmemiş olmam gereken şeylere tanık oldum.”

Setna adamın sesindeki derin korkuyu hissetti; yaşadığı o ânın dehşeti adamda silinmez bir iz bırakmıştı besbelli.

“Büyücü, bulutları delip şimşekler çaktırabilen yumruğunu havaya kaldırdı,” diye anlatmaya başladı adam, boğazı düğüm düğüm. “Lanetli Mezar’a girdi ve oradan elinde kırmızı tüle sarılı bir objeyle çıktı; kendi deyimiyle ‘hazinelerin hazinesi, hayatın ve ölümün sırrı’. Tülü kaldırdığı anda, içinden büyücünün suç ortaklarını bir anda kömüre çeviren turuncumsu bir duman çıkmakta olan vazoyu gördüm! Yüce sırrı ve gerçek gücü saklayan vazo...”

Bu açıklamaları uzun bir sessizlik izledi.

“Beni neden buraya getirdin ihtiyar?”

“Ben bu hırsızlığın ve bu katliamın amacını anlamaktan âciz basit bir kâhyayım... Sense Ramses’in oğlu, üstelik bir kâtip ve ayincisin, belki bu kara büyücünün ciğerlerini parçalamayı başarırınsın.”

“Peki sence Seket’e yapılan saldırının arkasında da aynı kişi mi var?”

“Bunu ispatlayacak kanıtım yok ama içimden bir ses öyle diyor.”

Hırsızlar Kitabı, devlet sırrı, Lanetli Mezar, Mühür-

lü Vazo'nun korkunç güçleri, Seket'in öldürülmeye çalışılması... Tüm bunlar birbiriyle bağlantılı mıydı?

“Büyücüyü tanımayı başarıbildin mi?”

“Yüzü maskeliydi.”

“Sesi?”

“Boğuktu, sanki değıştirilmiş gibiydi.”

Kâtip gözünü kireçtaşıyla kapatılmış olan kapıya dikti.

“Bu mezar araştırıldı mı?”

“Ben nereden bileyim?” diye tersledi yaşlı adam.

“Lanetli Mezar'a girmem gerek.”

“Setna!”

“Bunu kesinlikle yapmak zorundayım. Bunun için bana izin verebilecek tek kişi var: babam, firavun.”

“Bu anlamsız, ayrıca son derece tehlikeli ve...”

“Lanetli Mezar benimle konuşacaktır, Seket'in yerini bulacağım, o büyücünün kim olduğunu öğreneceğiz ve onunla savaşacağız.”

Tüm bu açıklamalar karşısında yaşlı adam itiraz edemedi. Ve aslında, onları aydınlığa çıkartacak başka bir yol var mıydı?

35

“Kendinizi bağlayın!” diye bağırdı Cormoran’ın kaptanı. “Fena sallanacağız!”

Cormoran, Memfis ile Pi-Ramses arasında etkili seferler düzenleyen yeni ve çok hızlı bir gemiydi.

Yolculardan biri, Ekonomi Bakanlığı kâtiplerinden bir adam, kaptana sordu:

“Bu emri neden verdiniz?” Adam şaşkındı, nehir son derece sakin görünüyordu.

“Okumayı, yazmayı ve hesap yapmayı biliyor olabilirsin ama Nil’i tanıyan benim! Şu ilerideki parlak çizgiyi görüyor musun? Bu normal değil. Tekrar ediyorum, çok fena sallanacağız. Eğer güverteden uçmak istemiyorsan hemen kendini bağla.”

Bu muameleye bozulan devlet görevlisi emre boyun eğdi.

“Hey, sen!” diye seslendi tayfalardan birine, “Şuna sağlam bir düğüm at!”

“Vakit yok, başının çaresine bak.”

“Bu... Bu saçmalık! Ben bir Hazine kâtibiyim ve...”

Tayfa çoktan arkasını dönmüş, arkadaşlarıyla beraber yelkeni toplamakla ilgileniyordu. Onların hummalı çalışmasını gören, gelecek darbenin şiddetinden şüphe duymazdı.

“Size yardım edebilir miyim?” diye sordu derin bakışlı, güçlü duruşlu, sükûneti insana güven veren bir genç adam.

“Neden olmasın? Bu halatlarla haşır neşir olmaya pek alışkın değilim ve bu denizciler son derece sevimsiz! Yalnız dikkat edin, tuniğime zarar vermeyin lütfen: onu daha yeni aldım, en son moda ve bana küçük bir servete mal oldu. Bu seyahatte onu giymemeliydim... Böyle bir kargaşa kimin aklına gelirdi! Normalde bu yolda hiçbir şey olmaz.”

Genç adam halatı devlet görevlisinin beline doladı ve onu küpeşteye sıkıca bağladı.

“Neredeyse boğulacağım!”

“Üzgünüm, önlemimizi almak zorundayız.”

“Zanaatkâr ya da çiftçi olmalısın sanırım?”

“Hayır, Memfis’teki Ptah Tapınağı’nda ayıncıyım.”

“Ya... Demek bir kâtipsin.”

“Evet.”

“Ben Ekonomi Bakanlığı’na Memfis Belediyesi’nin mali durumuyla ilgili bir rapor sunmak üzere çağırıldım. Şansım yaver giderse krala takdim edileceğim.”

“Umarım edilirsiniz.”

“Adım Abri ve ileride kesin olarak Pi-Ramses’e taşınmayı düşünüyorum; yeni başkentimiz o kadar cazip ki! Bugün yaşanması gereken yer orası. Adın ne?”

“Setna.”

Genç adam, Ramses’in ve Güzel İset’in küçük oğlu olduğu bilgisini kendisine saklamayı tercih etti.

Bir dalga gemiyi sallayınca devlet görevlisi dengesini kaybetti, buna rağmen ayakta kalmayı başardı ve bağlanmış olduğu için kendisini tebrik etti.

Cormoran, nehrin tüm eni boyunca uzanan parlak çizgiye ulaşmak üzereydi. Bu sıcak yaz gününün masmavi gökyüzüne rağmen, yolcular ve mürettebat korkunç bir fırtınanın oyuncağı olmuştu.

Nehir yelken direğinin tepesini aşacak büyüklükte bir perde oluşturacak kadar yükseldi. İnerken yelkeni yırttı, yolculara çarptı ve bir düzine kadar tayfayı sürükledi.

Dehşete kapılan kaptan, en kötüsünü atlattıklarını düşünmek istiyordu ki Nil’in ortasında bir huni oluşturarak üzerlerine gelen ve giderek büyümekte olan hortumu fark etti.

Yaşamak için tek şansları onu atlatmaktı!

“Kürekçiler, yerlerinize!” diye bağırdı.

Saygın marangozların elinden çıkma gemi dayanıyordu. Ne yazık! Manevra yapmak tamamen imkânsız

görünüyordu. Maksimum güç de sarf etseler, kürekçilerin hortumun hızını aşma şansları yoktu.

Setna kendini bağlarından kurtardı ve pruvaya geçti.

“Yere yat oğlum!”

Genç kâtip gözünü Cormoran’ı ve içindekileri yutmak üzere olan girdaba dikti. Bu olayın doğal hiçbir yanı yoktu. Gemi büyümlü bir saldırı altındaydı; çünkü güvertesinde Setna bulunuyordu. Ve yanındakileri bu talihsizlikten kurtarabilecek tek kişi de oydu.

Gözlerini kapatarak çalıştığı büyü bozma papirüslerini düşündü ve zihni onu nehir sularını yatıştırmak için yazılmış formüle yoğunlaştırdı.

“Sen, göğsünden taşkınlar fışkıran mağarada saklanan yerin en derinlerinin büyük yılanı, rahatla! Firavun sana bağışlarda bulunacak ve ahenkli günler geri gelecek. Bu koruyucu aslanın varlığında, sana bunun için söz veriyorum!

Setna aslan muskasını göğsüne kaldırdı.

Bu sözleri söylerken hayatıyla oynuyordu. Dölleyici büyük yılan, eğer sunulan teklifi kabul ederse uygun bir karşılık isterdi. Ve bu karşılığı vermek kralın göreviydi.

Hortum tereddüt etti. Hâlâ aynı derecede şiddetli olmasına rağmen, sağ tarafında gemiye geçecek kadar yer bırakmıştı.

“Ritmi bozmayın!” diye ısrar etti kaptan, kürekçilere.

Muskadan güç veren bir ışık yayılıyordu; ritim hızlandı ve Cormoran kenarına hafifçe sürtünerek de olsa ölümcül huninin yanından geçmeyi başardı.

Rüzgâr hafifledi, cereyan yatıştı, buna karşın kürekçiler kendilerini parçalarcasına kürek çekmeye devam ettiler.

“Bu iş tamam çocuklar, fırtınadan çıktık!” dedi kaptan.

Yorgunluktan bitap düşmüş adamlar, sonunda kürekleri gevşettiler ve gemi tekrar kendi seyrinde gitmeye başladı.

Hortum öyle bir hızla ortadan kayboldu ki, bu büyük dramın şahitleri kendilerine rüya görüp görmediklerini sordular. Mürettebat boğulanların cesetlerini denizden toplarken, facianın boyutları ortaya çıktı, iriyarı adamlar yaşananlar karşısında anbean daha çok titremekten kendilerini alamadılar.

“Tanrılar bizden yanaydı,” dedi kaptan Setna’ya bakarak, “ama senin de büyük yardımın oldu! Sarayın sihirbazlarından biri misin?”

“Hayır, basit bir ayınciyim.”

“Hay kızıl sular! Gerçekten ilahî güçler bizi koruyor. Eğer senin gibi genç bir ayınci bir hortumu durdurmayı başarabiliyorsa, Mısır’ın hiçbir şeyden korkmasına gerek yok!”

Kaptan yaşayanların hepsine bira ikram etti. Acı-nacak halde de olsa, Cormoran gerektiği şekilde tamir edilmek üzere Pi-Ramses’teki tersaneye ulaşmayı başaracaktı.

“Beni de çözer misiniz,” diye yalvardı son moda pa-

halı tuniği tanınmaz hale gelmiş olan Hazine kâtibinin titrek sesi.

Setna ona yardımcı oldu.

“Bizi... Sizin kurtardığınızı söylüyorlar!”

“İnsan sadece kil ve samandır, her gün yaratan ve yıkan Tanrı’dır.”

“Yine de... Yine de...”

“Bize iyi niyetle bir dalga sunan nehrin dehasına minnet duyalım,” diye konuşmayı bitirdi Setna ve manzaranın keyfini çıkarmak üzere pruvaya yöneldi.

İbisler ve pelikanlar geminin üzerinden uçuyor, yollar şaşkınlık ve hayranlıkla onları izliyordu.

Pi-Ramses uzaktan görüldüğü zaman, Setna’nın kalbi karşılaşacağı zorlu sınavların düşüncesiyle sıkıştı. Seket’in, sevdiği kadının başına ne geldiğini bilmeden korkutucu bir dünyaya adım atıyordu.

36

Canını kurtarmak için evinden apar topar kaçmak zorunda kalan Seket, kafasını toplamakta zorlanıyordu. Gecenin ortasında, hayatını kurtaran kâhyasının tavsiyesine uyarak Memfis'ten uzaklaşmaktan rahatsız bir halde, ayakları üzerinde dimdik duran kara köpeği Geb'i takip etmekle yetiniyordu. Köpek, hangi yoldan gitmesi gerektiğini biliyor gibiydi ve genç kadını, çocukluğunu ve ergenliğini geçirdiği görkemli malikâne-den mümkün olduğunca hızla uzaklaştırmak için adım aralarını sık tutuyordu.

Çoktan Pi-Ramses'in yolunu tutmuş olan Setna'yı bulmak mümkün değildi ve tabii Sekhmet Tapınağı'na sığınmak da.

Durmaksızın aklını kurcalayan korkunç bir düşün-

ceyle boş yere mücadele ediyordu: ona yapılan ölümcül saldırıyı planlayan kendi öz babası Keku olabilir miydi?

Gece yırtıcı kedi kükremelerinden baykuş ötüşlerine kadar envai çeşit endişe verici sesle doluydu; Seket peşinde hızla yaklaşan ayak sesleri duyduğunu sandı ama kulakları çok daha duyarlı olan Geb hızını değiştirmeksizin belirsiz bir hedefe doğru ilerlemeye devam ediyordu.

Hayır, bu imkânsızdı... Bir baba tek kızının katledilmesi emrini veremezdi! Şu anda aralarında derin bir fikir ayrılığı da olsa Keku böyle kalpsiz bir canavara dönüşmüş olamazdı. Kuşkusuz akıl almayacak kötülükte şeyler yapmış, çok yanlış yollara sapmıştı ama artık Osiris'in Mühürlü Vazo'sunun sonsuza dek insanların erişiminden uzakta saklı bulunduğunu ve bunun herkes için daha iyi olduğunu söyleyen de kendisi değil miydi?

Seket acaba evine geri dönüp onunla bunları konuşsa mıydı? Birden yaşlı adamın temkinli tavrı aklına geldi ve onu bu tehlikeye atılmaktan alıkoydu.

Zaten Geb de geri dönmediğine göre öncelikle sakin olması ve bu konuyu enine boyuna düşünmesi daha doğru olacaktı.

Son derece yorucu olmasına rağmen bu yürüyüş onu rahatlatıyordu; genç kadın köpeğinin peşinde tarlalardan ve bir hurmalıktan geçip çöl boyunca ilerleyerek sonunda görür görmez tanıdığı mütevazı bir köy evine ulaştı. Yakın zamanda bir büyüyü bozarak sakinlerini rahatsız etmekte olan iblisten kurtardığı evdi bu.

Şafak sökmek üzereydi; evin hanımı Seket'i karşısında görünce çok şaşırdı.

"Siz... siz bize gelen şifacı değil misiniz?"

"Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Beni kısa bir süreliğine misafir edebilir misiniz?"

"İçeri buyurun, rica ederim! Gücünüz tükenmiş gibi görünüyorsunuz."

"Saatlerdir yürüyorum, peşimde bazı adamlar var."

"Sizi takip mi ediyorlar? Neden?"

"Sanırım... Beni öldürmek istiyorlar."

Duydukları karşısında altüst olan kadın beklenmedik ziyaretçisini içeri aldı.

Zemini dövülmüş topraktan büyük odada hasırlar vardı, çatı palmiye kütükleri ve palmiye yapraklarıyla kapatılmıştı. Koca, taze süt ve taze salata yaprakları ile bakla dolgulu sıcak galetalarla kahvaltı ediyordu. Sabahın ilk saatlerinin görece serinliğinden yararlanmak için erkenden kalkmışlardı.

En az karısı kadar şaşıran adam, bu şekilde rahatsız edilmiş olmaktan hoşlanmamıştı.

"İblis ortadan kalktı ve evdeki kimse hasta değil."

"Bu kez tehlikede olan benim," diye açıkladı Seket, "ve misafirperverliğinize ihtiyacım var."

"Biz sadece basit köylüleriz, siz ise zengin bir kadınsınız! Düzinelerce zengin ve misafirperver arkadaşınız olmalı."

"Şu an için tek başıyım."

"Bir tehlikeden söz ediyordunuz..."

"Peşimdeki katillerden kurtulmaya çalışıyorum."

Adam doğruldu.

“Katiller! Bu polisin işi!”

“Biraz uyumaya ihtiyacım var.”

“Biz sorun istemiyoruz.”

“Yeter artık!” diye araya girdi köylünün karısı; “kahvaltını bitir ve git hayvanlarla ilgilen. Seket Hanım biraz dinlenecek, bunları daha sonra konuşuruz.”

“Bunu onaylamıyorum ve...”

“Bu evin hanımı benim ve evimde kimi istersem onu misafir ederim!”

Evin ve tarlaların yarısının sahibi olan kadın, otoritesinin sorgulanmasına sinirlenmişti; kadının huyunu bilen koca, galetasını da alıp odadan çıkarak ahıra yöneldi.

“Kusura bakmayın,” diye özür diledi Seket, “en ufak bir rahatsızlığa sebep olmak istemezdim ve...”

“Endişelenmeyin! Kocam mert bir adamdır ama oldukça huysuzdur ve şikâyet etmeyi sever. Bazen hayat bize iyi davranmaz, üstelik büyüğü bozarak evimizi iblisten kurtardığınızda bizden hiçbir ücret almadığınızı da unutmuş değilim. Size borçluyuz ve bu küçük yardımı yapabildiğimiz için mutluyum. Gelin, size odanızı göstereyim.”

Kare şeklindeki küçük oda avluya ve açık havadaki mutfağa bakıyordu. Mobilyası bir hasır ve eşyaları saklamak için küçük bir dolaptan ibaretti. İçinde bulunduğu durum, şaşaalı dairesi aklına gelen Seket’i neredeyse eğlendirdi.

Aniden, dizlerinin bağı çözüldü; tek bir adım daha atacak hali yoktu.

Köpek ustaca yanına sokuldu ve hasırın üstüne kıvrılarak uykuya daldı; onun da dinlenmeye ihtiyacı vardı ve sahibesinden uzaklaşmamalıydı.

“Ben çocuklarla ilgilenmeliyim,” diye belirtti kadın, “inanılmayacak kadar oburlar! Sessiz olmalarını sağlayacağım.”

“Size gerçekten minnettarım.”

“Uyuyun Seket Hanım; burada, benim evimde güvendesiniz.”

Genç kadın çoktan uykuya dalmış olan Geb’i rahatsız etmemeye çalışarak uzandı.

Ne yumuşak yatak, çarşaf, yastıklar, ne manikür-cü, makyaj yapan hizmetçi, en güzel yiyecekleri kendisine sunmak için acele eden uşaklar, ne de banyo, parfüm ve mücevher dolu sandıklar... Durumundaki değişim çok keskin olmuştu ve Seket’in güvenebileceği tek varlık köpeğiydi.

Uyanırken rüya mı görüyordu yoksa tüm bu olanlar gerçek miydi? Eski hasıra dokunup üzerine uzanırken genç kadın birden bir aydınlanma yaşadı. Can sıkıcı bir tehdit haline gelmişti, öyle bir tehdit ki, onu ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyeceklerdi.

Bu olanların, genç kadının Mısır’ın varlığını sürdürebilmesinin bağlı olduğu büyük sırrı, Osiris’in Mühürlü Vazosu’nu çalanın kimliğini bilmesinden başka bir sebebi olamazdı... Ve hırsız öz babasıydı!

Seket gözlerini kapatarak bu kâbusu kovmaya çalıştı ve Aslan Tanrıça’nın gizemlerine vâkıf olduğu ânı düşündü. Genç yaşma ve deneyimsizliğine rağmen, o diğerleri gibi sıradan bir kadın değildi; başrahibe ona

eğer Savaş ve Yıkımın Tanrıçası Aslan'la konuşmayı bilirse Tanrıça'nın ona cevap vereceğini söylememiş miydi?

Sekhmet'e sorular sorabilmek için önce gücünü toplaması gerekiyordu. Kendini uykunun kollarına bırakırken, kaçak Setna'nın Pi-Ramses Limanı'na ulaştığını gördü; o Seket'i düşünüyordu, Seket de onu. Bir daha ne zaman görüşeceklerdi, ona akıl almaz gerçeği ne zaman açıklayabilecekti? Bu çetin sınavları aşmanın tek bir yolu vardı: zamanın ve mekânın ötesinde onunla bir olmak.

Devam edecek...

Resim 19: Hiçbir zaman suçüstü yakalanmamasını sağlayacak bir ihtiyatla donatılmış bu görünmez muhafız, sorularına cevap vermeyi bilenlere hayat sunardı. (Tutankamon'un Şapeli)

Gelecek bölüm:

*****Yasak Kitap***

Ramses, Setna'yı görmeyi ve hatta Lanetli Mezar'a girmesini kabul edecek, ona Osiris'in Mühürlü Vazo'suyla ilgili gerçeği açıklayacak mı?

Seket nereye sığınacak, Aslan Tanrıça'nın sırlarına vâkıf olmanın kendisine sağladığı güçleri kullanabilecek mi?

Karşılıklı sonsuz ve sarsılmaz aşk yeminleri etmiş olan Seket ve Setna birbirlerini tekrar görebilecekler mi?

Osiris'in vazosunu çalmış olan, Seket'in babası kara büyücü Keku, Kötülük yolunda ilerliyor.

Tot'un Kitabı'ndan başka hangi engel onu durduracak kadar güçlü olabilir?

İllüstrasyonların referansları

Resim 1: *Texte de Sarcophages (Lahit Metinleri)*

Resim 2, 8, 11 ve 17: Jean-François Champollion, *Monuments de l'Egypte et de la Nubie le jeune et les dessins exécutés sur les lieux sous la direction de Champollion le jeune et les descriptions autographes qu'il a rédigées*, Firmin Didot Kardeşler, Paris, 1835-1845.

Resim 3 ve 6: Norman de Garis Davies, Nina M. Davies, *The tomb of Nefer-Hotep at Thebes*, Başkent Sanat Müzesi, Mısır gezisi, Arno Press, New York, 1933.

Resim 4, 5, 7, 9, 13, 15 ve 18: *Le livre de sortir au jour*, Edouard Henri Naville, *Das aegyptische Todtenbuch*, Verlag Von A. Esches, Berlin, 1886.

Resim 10, 12 ve 16: Norman de Garis Davies, *The tomb of Rekhmirê at Thebes*, Başkent Sanat Müzesi, Mısır Gezisi, Arno Press, New York, 1943.

Resim 14: Ippolito Rosellini, *I monumenti dell'Egitto e della Nubia*, Presso N. Capurro ec., Pisa, 1832-1844.

Kadim kökleriyle dünyanın en güçlü uygarlığı Mısır ve imparatorluğu bekleyen büyük lanet...

Mısır'ın tüm gizli hazinelerinin yerini söyleyen bir kitap yüzyıllar boyunca kara bir büyüyle bağlanıp insan elinin ulaşamayacağı lanetli bir mezarda saklanmıştır. Ancak kötülüğü ve kaosu yeniden hakim kılmak isteyen bir büyücü, lanetli mezarın yerini bularak kitabı ele geçirir.

Öte yandan halkının sevgisini ve sadakatini kazanmış Ramses'in oğulları Ramesu ve Setna arasında, Setna'nın farkında olmadığı bir çekişme vardır. Hırslı ve kendini uygarlığın geleceğinde en önemli rolü oynarken görmek isteyen Ramesu, kendini okumaya ve kâtipliğe vermiş kardeşi Setna'nın varlığından zamanla rahatsız olmaya başlar.

İyi huyluluğu ve zekâsıyla istemeden de olsa öne çıkmaya başlayan Setna'yı bekleyen büyük sınavlar, imparatorluğu yok etmeye hazırlanan lanetin dirilişi ve Ramesu'nun hırsı, kaçınılmaz sonu yavaş yavaş daştırmaktadır.

₺20

 [instagram.com/nemesiskitap](https://www.instagram.com/nemesiskitap)

 [facebook.com/nmssktp](https://www.facebook.com/nmssktp)

 [twitter.com/nemesiskitap](https://www.twitter.com/nemesiskitap)

